

32

VP magazin FOILETON

ACTIUNE

3A

AVENTURA

ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!

O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

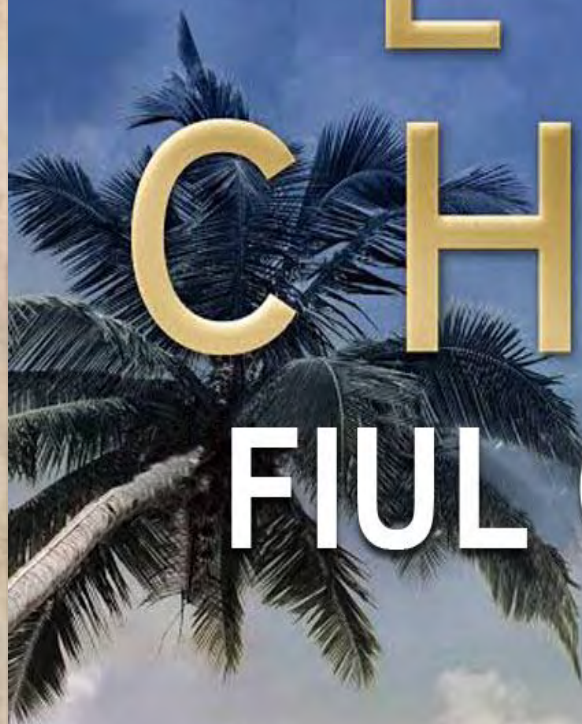
Echipa VP MAGAZIN

DIN SERIA JACK REACHER

LEE CHILD

FIUL CEL MIC

Stimați Prieteni,

V-ați întrebat vreodată ce experiență din trecut a modelat cariera explozivă a lui Reacher, singurul om care nu se oprește niciodată din lupta pentru libertate?

În această nouă poveste, Lee Child privește în trecut, la un incident din anii adolescenței lui Jack Reacher, fiul cel mic al unui ofițer din Marina Statelor Unite, detașat într-o bază militară îndepărtată din Pacific.

Începând cu numărul 33 al revistei

FOILETON - VP Magazin,

vă veți reîntâlni cu formidabilul Jack Reacher în povestirea „Second Son”. Traducerea a fost realizată prin bunăvoința colegei noastre Stefi Todo, căreia îi mulțumim pe aceasta cale.

Țineți aproape!

Rodica BRETIN
JUCARIA

Ryan CLIFFORD
Combat Temporal
Episodul VIII

Adam MOON
Space Cadets-ACE
Episodul II

Michael PALMER
Frăția asistentelor
Episodul X

Sean WILSON
**Misiune pentru
mercenari**
Episodul I

Tyson MAUERMANN
Moarte la 900m

Albert BONNEAU
Mascatul
Episodul II

Sergiu SOMEȘAN
**Dragonul cu aripi
ascunse**
Episodul V

BD
Team RAFALE
**Hăituială în
Afganistan**
Episodul IV

JUCĂRIA
Rodica BREȚIN

Rodica BRETIN

JUCĂRIA
ИГРУШКА

Se simțea străin. Un intrus în ambianța luxoasă, menită să epateze, mai ales pe cineva abia întors din marele război galactic și deprins cu austeritatea bazelor sau navelor spațiale, unde, în locul principiilor estetice domnea ca singură lege Eficiența. Strălucirea splendidului candelabru și jocul policrom al geometriilor mobilierului, contrastând cu insolitul hologramelor, nu reușeau să-i dea senzația intimității unui cămin, ci a unui ansamblu lipsit de armonie, în ciuda pieselor valoroase care îl compuneau...

— Uită-te, Donna, la mutra pașnică și plină de modestie a frățiorului meu; nici n-ai bănuî că este faimosul Ken Moran, commodorul diviziei „Adhara”, omul care a cucerit Rangonul, într-un cuvânt, un erou!

Emfaza lui Alec Moran trăda mândria amatorului de rarități, a cărui ultimă achiziție se întâmpla să facă parte din familie. De altfel, soția sa reprezenta mărturia vie și fermecătoare a nevinovatei pasiuni de colecționar: purtând cu distincție o rochie vaporosă de seară, care îi scotea în evidență trupul statuar, Donna Moran era femeia superbă, invidiată de toată înalta societate alcoriană pentru frumusețea și eleganța ei. Pe chipul cu trăsături de o rară perfecțiune, încadrat de buclele blonde, ochii îi rămâneau însă la fel de reci ca și zâmbetul de circumstanță adresat la răstimpuri oaspetelui. Ascunzându-și cu grație micile lașități în spatele convențiilor sociale, ce ofereau confort și securitate, Donna renunțase de mult la visurile adolescenței, preferind siguranța oferită de un soț cu cincisprezece ani mai în vârstă, dar pe cale de a deveni principalul acționar al tuturor companiilor comerciale alcoriene... Nu înțelegea de ce, însă tânărul palid, cu priviri tăioase, îi displăcuse din momentul în care l-a văzut apărând pe neașteptate în pragul vilei, îmbrăcat într-o simplă uniformă de campanie. Dacă nu sosea tocmai atunci Alec, i-ar fi trântit ușa în față, căci prezența celui necunoscut o intimidă, de parcă fostul războinic ar fi adus în casa lor, din îndepărtatele genuni cosmice, neliniștea dinaintea fiecărei înclăștări.

— ... Cum îți spuneam, planeta – o bijuterie a lumii minerale și un adevărat paradis al naturii virgine – a fost descoperită din întâmplare, unde crezi? Chiar la marginea sistemului pentru care ați dat bătălia aceea grandioasă. Ultima ta luptă...

Volubil și plin de sine, Alec monologase tot timpul mesei, simțindu-se

excelent în rolul amfitrionului agreabil. Îi plăcea să-și creeze în societate reputația unui interlocutor amabil, spiritual, amator de artă și curiozități, dar nu reușea să facă uitată faima omului de afaceri a cărui rapacitate devenise proverbială. Acum însă își ascundea sub tonul prietenos o veche nemulțumire, amplificată de trecerea anilor. Poate din cauza diferenței mari de vârstă dintre ei, nu izbutise niciodată să-l înțeleagă pe Ken și nu aprobase șirul neîntrerupt de acțiuni nesăbuite ce marcaseră viața mezinului, culminând cu înrolarea fără acordul familiei, care l-ar fi dorit dedicat băătăiei mai promițătoare a comerțului. Iar astăzi, când nebunia născută dintr-un spirit de frondă se dovedise profitabilă, commodorul Ken Moran refuza să primească ceea ce i se cuvenea. ”Nimic nu este prea bun pentru vitejii noștri combatanți, întorși victorioși din război”, era deviza zilei. Dar omul acela ciudat – ce nu-și găsea locul în lumea pentru care luptase, rătăcind fără țel printre semenii săi și dovedind o apatie inexplicabilă – nu părea să dorească ceva. De când se aflau împreună, n-a surprins vreo sclipire de interes în ochii lui cenușii, care învăluiau totul, oameni și lucruri, într-o privire somnolentă, filtrată printre gene. Dincolo de aparenta pasivitate și oboseală a fratelui său, Alec surprindea uneori gesturi fulgerătoare, trădând reflexele de luptător, însă, ceea ce îl deranja cel mai mult – deși n-ar fi recunoscut-o – era neliniștea care îl cuprindea urmărindu-i mersul rapid, cu pași de fiară la pândă, gata oricând de salt.

— Vezi, Ken, continuă Alec Moran pe un ton schimbat, băieții tăi s-au distrat îndeajuns aprinzând focuri de artificii din fortărețele lor zburătoare. E rândul nostru, al oamenilor de afaceri, să fructificăm ce-ați câștigat. Știi doar ce concurență acerbă a declanșat pe piața galactică epuizarea resurselor din zonele controlate de Confederație. Era normal ca, după câștigarea războiului, lupta între Companii să se dea pentru sistemele bogate în metale grele. Pe Sharon, planeta de care ți-am vorbit, nu s-au găsit însă zăcămintele importante și, cum nimeni nu dorea să facă o investiție atât de puțin profitabilă, n-am întâmpinat dificultăți la obținerea dreptul de exploatare. Dar prețul a fost imens și pe oricare altul tranzacția l-ar fi dus la faliment, căci planeta este total secătuită de resurse minerale și energetice. În schimb, are suprafața acoperită de o junglă imensă, colcăind de viață; privind fotografiile nenumăratelor specii de animale inofensive care mișună în voie printre trunchiurile arborilor, mi-a venit ideea unei formidabile campanii publicitare: „Civilizația noastră, plictisită de atâtea opere de artă și miracole tehnice, simte lipsa fluidului revitalizant care să o poarte în universul generator de energii creatoare al copilăriei”. Altfel spus, societatea alcoriană are nevoie de... jucării. Iar pe Sharon se află, gata fabricate, milioane de jucării biologice, care nu așteaptă decât să fie prinse, împachetate și livrate. Planul era genial de simplu, necesitând investiții minime și promițând câștiguri fabuloase, dar surpriza a intervenit ceva mai târziu, când, în pădurile binecuvântatei oaze verzi, am descoperit Jucăria perfectă a tuturor timpurilor.

În vreme ce rostea ultimele cuvinte, în cameră s-a ivit minitransportorul telecomandat, pe a cărui platformă se afla un cub de sticlă cu pereții opacizați, prevăzuți ou absorbante de aer camuflate într-o bandă decorativă, sinusoidală. După ce cutia a fost depusă lângă masă, Alec s-a ridicat încet, savurând efectul

produs și, cu un gest teatral, a glisat unul dintre pereți:

— Iată și Jucăria!

— Alec!

Cu un țipăt de uimire, Donna a sărit în picioare, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Până și Ken a fost surprins văzând făptura care, la semnul poruncitor al lui Alec, a pășit supusă afară, oprindu-se înaintea lor, scăldată în lumina puternică a candelabrului. Revenindu-și din primul moment de stupeoare, Donna s-a apropiat șovăielnică, oscilând între teamă și curiozitate, în timp ce Alec, mulțumit de reacția ei, zâmbea superior. Ken a rămas însă pe loc, privind fără prea mult interes descoperirea fratelui său. Acesta nu observase tresărirea commodorului, după cum nu-i vedea nici mâinile încleștate pe brațele fotoliului, gata să le sfarme.

„Jucăria” era o ființă umană, al cărei unic veșmânt consta din părul argintiu, căzându-i pe umeri într-o ploaie de cârlionți rebeli. La început, Ken a crezut că avea în față o fetiță, căci statura mică și silueta subțire păreau ale unei adolescente, impresia fiind accentuată de contrastul cu înălțimea și formele sculpturale ale Donnei. Dar, uitându-se mai atent, a văzut că trăsăturile feței, deși delicate, erau prea mature pentru a fi ale unui copil, iar mugurii sânilor se ridicau sfidători, trădând femeia. Cum stătea nemișcată – ochii ei de un albastru metalic rămânând imobili și impenetrabili ca oglinzile apelor adânci – trupul zvelt, cu pielea albă și lucioasă, reflecta lumina asemeni suprafeței șlefuite a unei statui.

— Seamănă uimitor cu noi! exclamă Donna.

Naivitatea soției sale l-a făcut pe Alec să zâmbească condescendent.

— Poate nu vă vine să credeți, însă ființele acestea, pe care natura generoasă de pe Sharon le-a înzestrat cu o înfățișare atât de estetic umană, n-au dovedit – în ciuda testelor noastre minuțioase – nici cel mai mic semn de inteligență: viețuiesc în turme, nu au unelte, limbaj, iar unele simțuri le sunt total atrofiate. Mă veți întreba de ce le-am ales totuși să întruchipeze jucăriile viitorului? Ei bine, pentru că perfecta lor docilitate este dublată de un spirit de imitație de-a dreptul fantastic. Priviți!

A luat de pe masă o cupă, sorbind din vinul rece, apoi a pus-o la loc și, într-adevăr, ascultătoare, Jucăria i-a repetat întocmai gesturile, ducând la buze licoarea chihlimbarie, fără să bea însă.

— Nu-ti place? râse încântat Alec, aruncând în cupa pe care sharoniana o ținea în căușul palmelor, o mică sferă transparentă.

Instantaneu, o reacție efervescentă a evaporat lichidul: spirala de abur s-a ridicat dinăuntru vasului, unduindu-se ca un șarpe verde spre tavan și răspândind în aer un parfum pătrunzător. Lui Ken i s-a părut că simte deodată zeci de mirosuri ametoitoare, combinându-se în game infinite, de la briza sărată a oceanului, până la izul intens de plante și animale al junglei. Percepea întreg acest amalgam fără a pierde vreo nuanță, ca și cum simțul său olfactiv, până atunci adormit, se trezise, recunoscând miresmele subtile ale apei, focului sau pietrei și ale tuturor lucrurilor sau ființelor care puteau exista.

— Este efectul rășinii extrase dintr-un arbore de pe Sharon, explică Alec,

spulberând atmosfera stranie ce se instalase în cameră. O mostră din seria descoperirilor senzaționale pe care le voi prezenta la expoziția ce se va deschide peste două săptămâni în pavilionul din centrul orașului. Inaugurarea va coincide cu dezvelirea celor două obeliscuri ridicate în cinstea victoriei Confederației, însă principala atracție va fi desigur Jucăria...

Amintindu-și de existența ei, i-a luat cupa din mâini, observând cu stupoare rănile provocate de contactul cu pereții încinși de vaporizarea lichidului. Nemulțumit, a cercetat fugar pielea fină a palmelor sharonienei, înroșită de arsuri dureroase, la care ea părea la fel de insensibilă, ca la tot ce se petrecea în jur.

— Acesta este marele defect al Jucăriilor, se plânse Alec, urmărind-o cum intra supusă în cușca de sticlă. Lipsindu-le instinctul de conservare, se strică foarte repede și trebuie înlocuite. Din fericire, dispunem deocamdată de un stoc suficient, însă, peste câțiva ani, cererea va întrece probabil posibilitățile de livrare, de aceea m-am gândit la creșterea Jucăriilor în ferme alcoriene. Cât despre celelalte animale capturate pe Sharon, primele transporturi au sosit deja. Și vă asigur că expoziția va face senzație, interesul publicului fiind susținut printr-o campanie publicitară extrem de zgomotoasă. Dacă sunteți curioși, vă pot duce la pavilion peste câteva zile, înaintea inaugurării.

— Dragul meu, cred că nu voi putea veni. Două săptămâni reprezintă un timp îngrozitor de scurt pentru a pregăti o recepție și vreau ca, după triumful zilei, toți invitații noștri să petreacă o seară de neuitat.

— Ken?

Comodorul făcu un gest dezolat:

— Prea multe senzații tari îl obosesc și pe un soldat încercat, iar eu sunt amețit de atâtea noutăți... Trebuie mai întâi să mă obișnuiesc cu schimbările petrecute pe Alcora în cei opt ani cât am lipsit.

— Fratele tău are o privire cam ciudată... remarcă Donna, intrând în dormitorul somptuos, luminat doar de câteva globuri aurii.

— Vezi tu, spuse Alec, ajutând-o să-și scoată rochia, cei asemeni lui sunt marcați de experiența frontului și odată întorși în viața civilă le vine foarte greu să se readapteze. Însingurarea îi macină treptat, ca o boală, făcându-i să nege tocmai valorile pentru care au luptat. Când ajung să devină o problemă serioasă pentru noi toți, singura soluție rămâne să fie integrați într-o activitate utilă societății, însă nu este posibil. Putem reconverti industria de război, dar ce să facem cu un individ care nu știe decât să tragă cu arma? Atunci sunt trimiși în cele mai îndepărtate colonii, exploatare miniere sau pe stațiile de observare periferice... Și toată această tevatură pentru niște ratați care nu știu ce se cere unui erou, după ce a învins în război.

— Ce anume? întrebă Donna neatentă, întinzându-se alene între pernele moi.

— Să moară la vreme...

Cinismul răspunsului a făcut-o un moment să se înfioare, dar apoi a ridicat din umeri. În fond, ce o priveau pe ea toate astea? Surprinzând în ochii bărbatului strălucirea lacomă care o măgulea întotdeauna, ca un omagiu adus

frumuseții de care era atât de mândră, a zâmbit mulțumită, uitând cu totul de Ken...

Dând la o parte peretele glisant al cuștii, Ken se aștepta să zărească măcar o sclipire de teamă în privirea albastră a sharonienei. Jucăria stătea însă cuminte, în picioare, cu ochii larg deschiși, ațintiți undeva spre un univers necunoscut. L-a lăsat să îi cerceteze palmele rănite, stând nemișcată în timp ce îi curăța cu o îndemânare de chirurg pielea arsă, aplicând un strat subțire de unguent antiseptic. Chipul ei a rămas la fel de imobil chiar și atunci când commodorul a ridicat încet mâna, atingându-i șuvițele argintii de pe frunte, într-o mângâiere delicată. Ken a privit câteva clipe în oglinzile ochilor străine, apoi a ieșit repede, murmurând ceva nedeslușit. Dacă ar fi întors capul în momentul acela, ar fi putut surprinde o străfulgerare în pupilele neclintite, luminate pentru prima oară de speranță. Dar sclipirea s-a stins imediat și commodorul s-a îndepărtat cu pașii săi tăcuți, urcând magnifica scară interioară a vilei.

Ajungând în camera sa, Ken s-a frământat toată noaptea: mila pentru făptura închisă în cutia de sticlă s-a transformat curând într-o furie cumplită. Niciodată nu se simțise atât de revoltat și fără puterea de a riposta ca în seara aceea, când a fost obligat să asiste neputincios la umilirea unui semen de-al lui, căci sharoniana era o ființă umană, iar fratele său o știa la fel de bine ca el însuși... Unde erau idealurile pentru care plecase să lupte la nouăsprezece ani împreună cu zecile de mii de soldați ai diviziei de elită „Adhara”? Dintre echipajele crucișătoarelor, piloții de pe interceptoare sau trupele de desant blindat și commando, după opt ani de război crâncen supraviețuiseră doar câteva mii de oameni, aflați acum în tabăra de refacere din apropierea orașului. Sacrificiul celorlalți îl ajutase pe fratele său să-și sporească averea și influența prin care cumpărase dreptul de a dispune de Sharon după bunul său plac...

*

Pentru soții Moran, următoarele zile au însemnat o agitație continuă. Întreaga răspundere a organizării expoziției apăsând pe umerii lui, Alec pleca dimineața spre pavilion, revenind abia la masa de seară, morocănos și prost dispus după încordarea din timpul zilei. Necesitatea unui moment de destindere impunându-se de la sine, urma ceea ce el numise „testarea Jucăriei”. Se arăta neobosit în inventarea unor noi moduri de a se distra pe seama sharonienei, care suporta totul cu o docilitate de neînțeles... Donna intervenea deseori cu idei originale, aplicate cu entuziasm de Alec, ce nu s-a împotrivit imaginației efervescente a soției sale decât atunci când aceasta a vrut să taie părul cârlionțat al Jucăriei. Devenind grav, Alec i-a atras atenția că Jucăria era principalul exponat al Companiei Moran și orice degradare a aspectului ei exterior se putea solda cu rezultate dezastruoase pentru viitoarele vânzări. Incidentul, aparent minor, a făcut să se nască în mintea Donnei o bănuială: deși capriciul ei fusese absurd, fermitatea și asprimea refuzului – primul de când se cunoșteau – nu puteau fi justificate doar de interesul

comercial. În seara următoare, când admirau împreună grația mișcărilor Jucăriei, ce înota în apa cristalină a piscinei, Donna a surprins lucirea binecunoscută aprinzându-se în privirea lui Alec, ațintită asupra sharonienei... Din clipa aceea a încetat să o considere doar un animal inofensiv, instinctul ei de femeie începând să întrevadă amenințarea unei posibile rivale. Ideea de a fi geloasă pe o creatură inferioară era inacceptabilă și totuși nu putea să ignore albul întotdeauna imaculat al trupului de adolescentă sau frumusețea valurilor de cârlionți rebeli încadrându-i trăsăturile delicate. Indiferența sharonienei la orice durere, docilitatea absurdă în fața calvarului zilnic al umilințelor, i se păreau din ce în ce mai apropiate de sfidare. Urmărea bănuitoare farsele pe care Alec se amuza să le joace straniei făpturi, nervozitatea ei crescând și transformându-se pe nesimțite într-un coșmar care îi otrăvea nopțile: milioane de ființe zvelte, cu păr argintiu și ochi de culoarea oțelului, insinuându-se – sub aparența nevinovatelor Jucării – în existența tuturor, pătrunzând în fiecare casă, adoptate de fiecare familie, unde luau curând locul femeilor alcoriene.

După câteva zile, Donna a găsit în sfârșit mijlocul de a-i arăta străinei cine era stăpâna casei. Aruncând în piscină o cochilie mare de sidef, o obliga pe sharoniană să se scufunde pentru a i-o aduce înapoi... Scena se repeta până când, respirând întretăiat, Jucăria ajungea la marginea bazinului pe jumătate înecată. Privind-o cum se târa epuizată afară din apă, Donna cocheta un moment cu tentația de a arunca din nou cochilia. Știa însă că cealaltă s-ar fi scufundat pentru ultima oară și teama de a înfrunța furia lui Alec o reținea de fiecare dată. Următorul capriciu al Donnei a fost verificarea posibilităților Jucăriei de a deveni... statuie. Aducându-și aminte de o veche hologramă, s-a hotărât să facă din sharoniană copia fidelă a unei nimfe de marmură care îi plăcuse foarte mult. Continua să rămână nedecisă asupra locului în care să așeze "statuia*", când și-a adus aminte de nișa dintre uriașul acvariu și vitrina perlelor luminescente, unde Jucăria s-ar fi încadrat perfect.

... Uitându-se la străina care nici măcar nu tresărise văzând-o, un gând neașteptat a făcut-o să zâmbească răutăcios. Sharoniana a urmat-o supusă în salon, așteptând acolo nemișcată până când Donna a revenit cu o sferă mare de cristal, pe care i-a pus-o în brațe, silind-o să o ridice pe umeri. Jucăria nu avea însă puterea Donnei, iar globul – ce nu-i păruse acesteia prea greu – îi strivea gâtul și umerii încordați. A rezistat o vreme, apoi corpul a început să-i tremure din cauza efortului; mușcându-și buzele, a încercat să susțină în continuare sfera albastră, devenită parcă de plumb, dar prin fața ochilor au început să-i joace pete luminoase; deodată s-a dezechilibrat și a căzut cu fața în jos, spărgând globul în sute de fragmente sclipitoare. Totul se petrecuse atât de repede, încât Donna – ocupată să-și admire în oglindă tenul bronzat, contrastând cu auriul părului mătăsos – nu a putut să intervină. Apropiindu-se încet, cu o privire nedumerită, s-a aplecat, ridicând un ciob și plimbându-și degetele pe marginea lui, de parcă ar fi vrut să se convingă de realitatea accidentului. Când s-a întors spre sharoniana ce se ridica tremurând, ochii îi deveniseră două flăcări purpurii:

— Ai... spart... globul, reuși să articuleze cu greutate. Ultimul cuvânt s-a

stins într-o șoaptă răgușită și, în clipa următoare, o lovi cu sete.

Clătinându-se, Jucăria și-a ridicat brațele delicate, încercând zadarnic să-și ferească fața de lovituri. Surprinsă de gestul neașteptat al sharonienei – care îi confirma astfel toate bănuielile – Donna a îmbrâncit-o cu putere, azvârlind-o până în mijlocul camerei. În cădere, străina s-a lovit cu capul de podea, leșinând, însă nemișcarea siluetei zvelte nu a făcut decât să mărească furia Donnei, convinsă că Jucăria se prefăcea. Năpustindu-se asupra ei, a început să o lovească nemiloasă, căutând locurile cele mai vulnerabile ale trupului alb, care zăcea lipsit de apărare pe dalele de marmură...

Deodată, brațe puternice au cuprins-o strâns, ducând-o cu forța în altă cameră, unde s-a trezit așezată într-un fotoliu. Chipul de nepătruns al lui Ken exprima acum dezaprobarea:

— Donna... Cum poți să te cobori într-atât încât să lovești o făptură inferioară?!

Fulgerându-l cu privirea, femeia era gata să riposteze, când, o revelație neașteptată i-a trecut prin minte. Neisprăvitul acela de soldat avea dreptate: ea, soția celui mai important om de pe Alcora, se înjosise bătând un animal și încă de față cu cineva. Trăsăturile schimonosite de mânie i s-au destins într-un zâmbet forțat și, încercând să-și potolească respirația agitată, Donna s-a ridicat, întinzându-i mâna cu o prietenie pe care ar fi dorit-o cât mai convingătoare.

— Ai dreptate, Ken. Este de neînțeles cum de m-a putut enerva într-atât ființa asta lipsită de importanță!

Netezindu-și tunică scurtă, de culoare verde-închis, a ieșit din cameră după ce îl gratulase pe commodor cu o ultimă privire, plină de bunăvoință. În urma ei, Ken a rămas nemișcat: pe față nu i se clintise nici un mușchi, doar buzele strânse albiseră și pupilele-i adânci păreau mai întunecate ca oricând.

Întorcându-se în salon și constatând că Jucăria dispăruse, Ken a căutat-o prin toate camerele, tot mai neliniștit: în cele din urmă, deschizând cușca de sticlă, a răsuflat ușurat. Apropiindu-se de sharoniana ghemuită într-un colț – cu fața ascunsă de cascada strălucitoare a părului – i-a mângâiat cu blândețe umerii firavi.

— Biata de tine, cum de mai poți îndura...

Ridicându-și capul, Jucăria își dădu încet la o parte șuvițele argintii, privindu-l cu ochii plini de lacrimi, care i se prelingeau pe obraji catifelați.

— Ca să-mi salvez semenii.

Tresărind uluit, Ken își retrase mâna, reflexele anilor de primejdii încordându-i fiecare fibră a corpului.

— Tu... vorbești?!

— Deci n-ai bănuțat nimic...

Surâsul timid al buzelor însângerate de lovituri era atât de gingaș, încât, regăsindu-și calmul obișnuit, commodorul se așeză lângă ea, cercetând-o cu atenție.

— Cine ești?

— Lys. M-am născut pe Sharon și voi muri aici, pe Alcora, dacă asta poate

împiedica pieirea lumii în care am fost fericită.

Ken o privi pătrunzător:

— Nu ți-e frică de mine?

— Tu ești primul alcorian care nu a văzut în mine o pradă și singurul ce va cunoaște vreodată adevărul despre „Jucării”...

Cu ochii închiși, strângându-și genunchii la piept cu brațele, Lys a început să povestească, în timp ce commodorul asculta fascinat istoria unui neam ale cărui origini erau atât de îndepărtate, încât păreau a se confunda cu însăși vârsta galaxiei. Vocea învăluitoare și caldă evoca drumul spinos al umanizării, pe care sharonienii îl urmau deja în clipa când, pe Alcora, primele ființe abia se desprindeau din mîlul primordial.

— Am trecut prin moliime și conflagrații planetare, supraviețuind unor catastrofe cumplite, am cunoscut ambiția de a stăpâni natura, caracteristică raselor tinere. Lașitatea, egoismul și setea de putere au fost plăgi de care istoria nu ne-a cruțat, căci am avut poeți, muzicieni sau ilozofi, dar și tirani sau fanatici. Am învățat să trăim în armonie cu natura și propria conștiință, împlinindu-ne liber aspirațiile spre adevăr și frumos, doar atunci când – renunțând la tehnologia ce ne adusese prea multe nenorociri – am transformat Sharonul într-un paradis al arborilor veșnic verzi și al apelor mereu limpezi...

Întrerupându-se brusc, Lys deschise ochii, căpătând expresia absentă pe care Ken i-o cunoștea atât de bine. Dar, dincolo de albastrul intens al pupilelor nemișcate, se deslușea acum nostalgia pădurilor luxuriante și lacurilor de cleștar, ce nu o putuseră ocroti însă de barbaria cuceritorilor.

Când a reînceput să vorbească, ochii ei s-au ațintit în cei ai commodorului și acesta a coborât la rândul său privirea, neputând suporta intensitatea reproșului din adâncul lor.

— V-am urmărit cu interes evoluția, dar strămoșii noștri, care v-au ajutat de multe ori când rasa alcoriană făcea cei dintâi pași, nu și-au putut imagina că veți ajunge să reprezentați o amenințare atât de cumplită pentru Sharon. Faptul că ne aflăm în cea mai îndepărtată zonă galactică ne-a făcut să ne credem la adăpost, căci războaiele pe care le-am purtat au fost exclusiv planetare. Fiindcă am fost dintotdeauna puțin numeroși, nu ne-am stabilit pe alte lumi, deși am explorat aproape toată galaxia. Mai târziu ne-am izolat trăind liniștiți atâtea milenii, încât aproape uitasem că nu eram singuri în Univers. Când navele alcoriene au venit pe Sharon, nu ne-am îngrijorat prea mult: fiind o civilizație industrială, nu puteați căuta decât resursele minerale sau energetice de care planeta noastră fusese de mult seeătuită. Dar echipele de prospectorii ce au plecat dezamăgite după câteva luni de forări frenetice au fost înlocuite de alții. Noii veniți au construit câteva baze, distrugând pădurile împrejur și au început să vâneze animalele...

— Și, curând, v-au descoperit pe voi.

— Ne-au urmărit cu o tenacitate inexplicabilă, din primul moment în care ne-au observat. În bazele voastre au fost duse până acum câteva sute de tinere femei, restul sharonienilor capturați fiind uciși. Hotărâsem să ne purtăm ca niște ființe lipsite de inteligență, căci, dacă ne arătam superioritatea, semenii tăi

ne masacrau până la unul. Am fost singura aleasă pentru a fi arătată alcorienilor împreună cu celelalte „curiozități” de pe Sharon și, dacă voi reuși să-i conving că nu sunt decât o făptură jalnică – a cărei singură calitate rămâne spiritul de imitație – ne vor lăsa în pace și nu vor întârzia prea mult pe o planetă lipsită de interes.

Ken rămase un moment pe gânduri, apoi clătină din cap cu tristețe.

— Alec n-o să renunțe la ideea jucăriilor biologice. A investit enorm în cumpărarea drepturilor de exclusivitate asupra Sharonului și în campania publicitară, iar expoziția va constitui momentul ideal pentru a-i convinge pe mulți alcorieni să vadă în tine Jucăria perfectă.

— Atunci, șopti Lys îngropându-și fața în palme, totul a fost zadarnic.

Comodorul avu un gest subit de revoltă.

— Cedarea nu reprezintă o soluție. Trebuie să vă apărați!

— Să luptăm? Până și amintirea războaielor s-a stins de nenumărate milenii în lumea noastră...

— Iartă-mă, dar îmi este greu să înțeleg ce valoare au idealurile dacă nu pot fi apărate la nevoie.

— Tu ce ai obținut luptând? îl fulgeră sharoniana cu privirea. Ura sau indiferența lumii pe care ai salvat-o?! Comodorul Ken Moran și oamenii săi din divizia „Adhara” sunt astăzi rebuturi pentru alcorienii rămași în spatele frontului, având tot timpul să plănuiască frumoasa lume nouă de după război. O lume unde voi și idealurile voastre nu aveți ce căuta.

Pentru a doua oară în acea zi, Ken nu își putu ascunde uimirea:

— De unde știi toate astea?

— Ce l-ar împiedica pe fratele tău să discute cu soția lui în fața unui animal complet lipsit de inteligență?! Pe supraviețuitorii din „Adhara” îi așteaptă misiuni periculoase în cele mai îndepărtate colonii sau exploatare miniere, cei norocoși nimerind probabil pe vreo stație de observare periferică. Și asta pentru că – așa cum spun chiar prietenii și rudele voastre – ați comis greșeala de a nu muri când n-a mai fost nevoie de voi.

— Rămâne de văzut. Nu suntem chiar atât de neajutorați pe cât s-ar părea. Tabăra nu poate fi...

— Ba da, viteazule. După expoziție veți fi răspândiți și izolați în diferite zone ale Alcorei, iar tabăra, navele și armele voastre vor fi distruse, totul petrecându-se atât de natural și politicos, încât nu vă veți trezi la realitate decât prea târziu.

Zâmbind ciudat, Ken se ridică, mângâind-o pe obraz ca pe un copil cuminte:

— Îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus, s-ar putea să-mi prindă bine. Acum trebuie să te las singură, dar voi reveni mâine să te văd.

— Tu nu m-ai umilit niciodată, deși nu știai cine sunt. Am vrut să te răsplătesc într-un fel, avertizându-te.

— Ei bine, ai vorbit exact la timp. Poate că voi reuși să-l conving pe fratele meu să mă trimită într-un loc mai plăcut decât centurile de asteroizi...

Începând de a doua zi, Alec și Donna – complet absorbiți de pregătirile în vederea deschiderii expoziției – nu le-au mai dat atenție și Ken a putut rămâne ceasuri întregi împreună cu Lys, fără teama de a fi surprins. Glasul suav al sharonienei făcea să reînvie, în imagini și sunete, un peisaj miraculos, plin de foșnetul tainic al arborilor, clipocitul izvoarelor de cleștar sau pașii furișați ai animalelor pădurii și curând tânărul războinic a fost fascinat de lumea pe care nu o cunoștea, dar la a cărei înrobire contribuise fără să știe. Lys îi povestea despre pasărea curcubeului, ce zbura să-și întâlnească perechea numai când arcul multicolor de lumină unea orizonturile; despre peștii-fulgere, care nu se ridicau din adâncul oceanului decât pentru a vesti apariția unei comete; despre florile-stele, deschizându-și petalele de foc doar după crepuscul și strălucind atât de puternic în nopți încât păreau un covor de pulbere stelară așternut peste câmpiile ce deveneau astfel stranii oglinzi ale bolții.

La rândul ei, sharoniana s-a dovedit o ascultătoare atentă și sensibilă, atunci când commodorul i-a mărturisit lucruri despre care nu vorbise nimănui, căci amintirea anilor de lupte redeschidea răni dureroase, niciodată cicatrizate de scurgerea timpului.

— M-am născut într-o perioadă zbuciumată, de războaie neîntrerupte și haotice, când întreg efortul societății se îndrepta spre un singur țel: lupta. Sistemul nostru solar era în permanență atacat și ataca la rândul său, într-un dement carusel al morții. Căci războiul – aveam s-o aflu odată prins în gheara lui de fier – înseamnă Moarte, întotdeauna înceată și atroce. Chiar atunci când nava îți este lovită de o rachetă Dyv, care te pulverizează într-o clipă, ai murit deja de nenumărate ori, urmărindu-i secunde nesfârșite drumul către tine, te-ai zbuciumat o eternitate cu ochii la pata aurie de pe ecranele locatoarelor. Blestemi, plângi, lupți cu disperare să scapi și sfârșești până la urmă prin a dori să-ți lovească direct motoarele» preferind o explozie fulgerătoare unei lente arderi de viu sub carcasa topindu-se în incendiu... Dar frica de moarte poate fi învinsă, pe când sentimentul frustrării nu.

— De ce vă simțeați frustrați?

— Toți începusem, încă din adolescență, diabolicele antrenamente destinate trupelor de elită, părăsindu-ne căminele, familiile și locurile natale, convinși că le salvăm astfel de dușmani. De-abia după ce ne-am văzut cei mai buni prieteni murind la milioane de kilometri de casă, pentru ca strategii Confederației să-și poată satisface ambiția de a stăpâni galaxia, am început să ne punem întrebări. În rândul soldaților diviziei „Adhara” s-a generalizat, spre sfârșitul războiului, o nervozitate abia disimulată sub luciul înșelător al disciplinei. Oamenii mei doreau să știe pentru ce luptă... Era greu să le explic servanților din turelele navelor de bombardament – protejați de vidul cosmic doar printr-un fragil perete de metal – că, atacând o planetă stâncoasă de la marginea galaxiei, apărau de fapt lacurile cristaline în care înoată copiii lor. Nu puteam să-i conving pe cei din desantul blindat că, înghețând în mașinile lor, pe banchizele „de importanță strategică” ale unui sistem solar mort de milioane de ani, își protejau câmpiile înflorite de acasă. Niciun pilot de interceptor care primea ordin să atace puternicele convoaie intergalactice sub focul îndrăcit al miilor de

tunuri dușmane, nu mai credea că astfel își salvează orașele copilăriei sale, feericele hexagoane luminoase pe care le visa încă, între două lupte... Atunci când până și războinicii de profesie ating ultima limită a speranței și puterii de a îndura, numai emoțiile fundamentale – dragostea și durerea, mila și disperarea, orgoliul și responsabilitatea – pot ajuta la depășirea propriei rezistențe. Dar, mai presus de orice, gândul că totul se va schimba odată cu terminarea războiului ne-a susținut de-a lungul anilor de sânge și foc. Revenind pe Alcora – capitala Confederației galactice – am găsit într-adevăr lumea în care ne născusem complet schimbată: pașnica realitate de acasă depășea cu mult coșmarurile războiului. Ne simțeam atât de străini în atmosfera de rapacitate, lăcomie și egoism, instaurată doar în câțiva ani, încât, până la urmă, am reușit să înțelegem că nu lumea se schimbă, ci noi. După ce ne-am pierdut și ultimele iluzii, sentimentul inutilității sacrificiului nostru a devenit insuportabil. Era...

— ... Ca și cum ai merge zile întregi prin pădure, visând răcoarea unui lac la țărmul căruia nu știi când vei ajunge, dar despre care ești sigur că se află undeva, la capătul drumului. Iar după ce, istovit și însetat, grăbești printre ultimii copaci, dornic să te afunzi în undele cristaline, dai de o mlaștină nesfârșită, peste care plutesc miasmele putreziciunii.

Surprins de profunzimea înțelegerii ce se ascundea sub aparenta simplitate a cuvintelor sharonienei, Ken i-a luat pe neașteptate mâna delicată și albă, ducând-o la buze. Lys a ezitat o clipă, apoi degetele ei tremurătoare i-au atins obrazul într-o mângâiere sfioasă.

Întors în camera lui, Ken s-a rezemat un moment de ușă, închizând ochii. Încă din seara când sharoniana îi vorbise pentru prima oară, a înțeles că mila pentru calvarul acelei fete sub a cărei fragilitate se ghiceau o hotărâre și un curaj rar întâlnite, se transformase într-un sentiment necunoscut, a cărui intensitate, crescând tumultuos cu fiecare zi, cu fiecare clipă, îl speria. Acum însă, tânărul commodor, care, în cei douăzeci și șapte de ani ai săi, nu întâlnise decât camaraderia de arme – unul dintre foarte puținele sentimente frumoase pe care le naște războiul – știa, simțea cu toată ființa sa, că era îndrăgostit.

Dar, tocmai fiindcă o iubea pe gingașa străină, nu îi putea da nicio speranță deocamdată. Îndelungata experiență de luptă îl învățase să își controleze perfect acțiunile, luciditatea rece manifestată în momentele de pericol devenindu-i a doua natură, ajutându-l să supraviețuiască. Știa să aștepte momentul potrivit pentru a lovi, înfrânându-și nerăbdarea sub o mască de indiferență și somnolentă blazare...

Ascunzându-și arma sub blazonul de campanie, commodorul a ieșit din cameră, coborând scara cu pași tăcuți. Deschizând cubul de sticlă și privind-o pe Lys, care dormea ghemuindu-se în somn ca un copil speriat, și-a simțit ochii umezindu-se. A părăsit vila și, traversând parcul domeniului soților Moran, a ajuns la autostradă, unde îl aștepta un vehicul militar cenușiu, cu emblema sa – o panteră neagră, pregătindu-se de salt – piturată pe ambele flancuri. Urcându-se și răspunzând monosilabic salutului soldaților dinăuntru, Ken a zâmbit sarcastic. „N-au știut să moară la vreme...” Supraviețuitorii diviziei

„Adhara”, profesioniști obișnuiți să lupte în cele mai grele condiții, le-ar fi dat mult de furcă alcorienilor, chiar dacă planul acestora de a-i izola ar fi reușit. Acum erau avertizați, dar niciunul nu suflase o vorbă, respectând cu strictețe ordinele lui Ken, pe care îl adulau. La izbucnirea de omenească și îndreptățită mânie a soldaților, commodorul replicase foarte calm: „Amintiți-vă de prima lege a luptătorilor comando: nu-i de ajuns să știi *cum* să folosești o armă; trebuie să știi și când să o folosești...”

Lys îl simțea trecând în fiecare seară prin salon, dar nu-l întreba niciodată despre scopul misterioaselor sale escapade nocturne. Se prefăcea adormită, numărând curgerea înceată a orelor; îi era teamă să nu ațipească, pentru că se visa întotdeauna pe Sharon – trăind cu intensitate regăsirea locurilor dragi – iar trezirea la realitate devenise de nesuportat. Cândva, un gânditor asemănase libertatea cu zborul peste crestele unor munți semeți: când te înalți în văzduh, colții de stâncă nu pot să-ți oprească avântul. Dacă aripile nu-ți sunt însă destul de puternice, te pândesc abisuri neiertătoare... Iar sharonienii, încredințați că pericolul ce le amenința civilizația era la fel de îndepărtat ca sfârșitul galaxiei, nu înțelegeau nici acum – când ireparabilul se produsese – logica fatalității care îi lovea. În ultimele momente ale unei catastrofe naturale ar fi acceptat indiferența legilor Universului, dar instinctul de posesiune ce îi îndemna pe alcorieni să nimicească sau să înrobească rămăneala ceva de neconceput pentru lumea în care se născuse Lys.

... Și totuși, adormind în cele din urmă, istovită de ceasurile de veghe, nu și-a visat poporul, pentru care îndura supliciul captivității în casa Moran; s-a văzut, liberă și fericită, arătându-i lui Ken pădurile copilăriei sale, în timp ce pasărea curcubeului se înălța spre zenit.

— Mă bucur că ați venit totuși să vedeți pavilionul, se adresă Alec fratelui său și Donnei, în seara premergătoare deschiderii expoziției. Magnific, nu?

Entuziasmat, Alec nu așteptă răspunsul, continuând să monologheze plin de obișnuita-i volubilitate. De la incidentul cu sfera de cristal, soția sa se arătase mai puțin distantă față de commodor, fiindu-i recunoscătoare pentru tăcerea lui complice. În dimineața aceea vizitaseră împreună expoziția și acum Donna comenta cu aprindere tot ce văzuse, susținută de Ken care dorea să amâne momentul când sharoniana urma să devină ținta glumelor lui Alec. Din fericire, acesta renunțase la distracția sa obișnuită, de teamă să nu își strice exponatul, însă, amețit de succesul pe care îl prevedea pentru a doua zi și de vinul tare, fixa cu atâta insistență sânii de adolescentă ai Jucăriei, încât după un timp, Donna s-a ridicat furioasă și, aruncându-i sharonienei o privire încărcată de ură, a părăsit cu demnitate salonul, fără ca Alec să încerce s-o oprească.

— Am comenzi de la toți magnații pentru primul lot, spuse Alec, arătând spre Jucărie. Dar pe aceasta vreau s-o păstrez... Era să uit: Ken, vrei să o conduci mâine pe Donna la pavilion? Eu trebuie să ajung acolo înainte de sosirea oficialităților.

Bătându-l prietenește pe umăr, Alec s-a ridicat cu greutate; făcându-i semn sharonienei să intre în cușcă, a glisat peretele și a ieșit sprijinindu-se de mobile. Ken a rămas în hol urmărindu-l cu o privire albă, în timp ce stăpânul

Sharonului urca încet, clătinându-se, treptele scării de marmură...

Îmbrăcat în vechea sa uniformă metalizată, înarmat și echipat de luptă, Ken și-a tras mânușile cenușii: gestul reprezenta una dintre micile superstiții ale soldaților din toate timpurile, care n-au încetat nicio clipă să sperie că hazardul poate fi influențat, iar commodorul, deși se autoironiza sarcastic, nu uita niciodată să-și pună mânușile înaintea vreunei bătălii. Ieșind pe coridor, s-a îndreptat cu mersul său neauzit spre dormitorul soților Moran.

Strecurându-se prin geamurile groase de cristal, primele raze timide ale soarelui împrăstiau prin cameră o dantelărie policromă. Alec plecase demult, dar Donna dormea încă, visând privirile invidioase pe care le va suscita la expoziție soția celui mai bogat om de pe Alcora... Deodată, un clește de fier i-a cuprins trupul și, deschizând speriată ochii încețoșați de somn l-a văzut pe Ken aplecat deasupra ei, silind-o să înghită câteva pastile amare. A încercat să țipe, dar palma commodorului i s-a lăsat grea peste buze; după câteva momente, o răceală de gheață a început să o cuprindă, imaginile și-au pierdut treptat claritatea, până când totul a fost acoperit de un văl negru. Incetând să se zvârcolească, Donna a rămas liniștită, respirând rar, cufundată parcă într-un somn adânc. Ken s-a ridicat și a pornit spre ușă, rostind aspru:

— Vino cu mine!

În cutia de sticlă, Lys aștepta în picioare, încercând să-și stăpânească tremurul: venise ziua în care va fi expusă miilor de priviri indifferente sau lacome, disprețuitoare sau estimative. Se pregătea pentru această încercare de când fusese prinsă, dar acum, știind că sacrificiul său era inutil, nu se mai simțea capabilă să suporte umiliința. Chiar dacă ar striga în fața mulțimii adevărul despre sharonieni, nimeni nu ar lua-o în seamă, iar soții Moran o puteau sili să accepte un rol de Jucărie vorbitoare. Alcorienii refuzau să vadă în ea o ființă rațională, fiindcă nu aveau nevoie de alți oameni în galaxie, ci de Jucării. Cât despre ceea ce i se rezerva în casa Moran... Ken va fi trimis departe, fără să se poată împotrivi – căci curajul său era neputincios în fața unei societăți de profitori bine organizați – iar ea va rămâne în mâinile lui Alec, ale cărui dorințe lacome o scârbeau în aceeași măsură în care o înspăimântau gelozia și ura sălbatică a Donnei...

Glisarea bruscă a peretelui și valul de lumină abătut asupra ei au făcut-o să închidă ochii, orbită. Deschizându-i, un strigăt de bucurie i-a țâșnit fără voie de pe buze: în fața cuștii, Ken zâmbea cald, întinzând mâinile spre ea. Nefiind sigură dacă nu visează, sharoniana i s-a aruncat în brațe, strângându-l cu disperare, în timp ce el îi șoptea încet numele, mângâind-o cu gingășie pe păr. Deodată, Lys tresări violent: la câțiva pași de ei, Donna stătea nemișcată, privindu-i fix, fără să spună un cuvânt. Cutremurându-se de groază, fata s-a ghemuit cu un geamăt la pieptul commodorului, care a izbucnit în râs:

— Nu-ți fie teamă, Donna a venit să te ajute.

Intorcându-se către femeia înaltă și blondă, continuă cu o voce metalică:

— Dezbracă-te și intră în cușcă!

Sub privirile uluite ale sharonienei, Donna și-a scos fără ezitare cămașa de

noapte, rămânând complet goală. Apoi a trecut pe lângă ei, cu mers de somnambulă, pășind în cutia de sticlă, unde s-a oprit într-o încremenire de statuie.

— Ei bine, Jucăria perfectă a tuturor timpurilor este gata de a fi prezentată alcorienilor, a conchis Ken, glisând peretele la loc.

Compania Moran reputase un succes decisiv asupra concurenței, expunând în fața unui public încântat, raritățile aduse de pe Sharon: cristale tetraedrice roșii, care proiectau imagini ale planetei – înregistrate datorită unor procese chimice necunoscute – extracte de esențe exotice, plante cu frunze tubulare, emițând acorduri pline de armonie la fiecare atingere și diferite animale de uscat sau acvatic, a căror frumusețe și vioiciune trezeau admirația alcorienilor. Dar principala atracție a programului – prezentarea Jucăriei – întârzia, Alec dorind să amplifice cât mai mult tensiunea așteptării. În cele din urmă, cușca de sticlă a fost adusă pe un podium central, puternic luminat de proiectoare, iar peste mulțime s-a lăsat o tăcere plină de curiozitate. Înalta societate alcoriană, toți cei pentru care războiul nu fusese decât o nesecată mină de câștiguri fabuloase se înghesuiau acum să vadă captura Companiei Moran, devenită simbolul rapacității victorioase a Confederației.

Zâmbind sigur de sine, Alec a comandat coborârea pereților cuștii, permițând astfel celor prezenți să-i poată admira interiorul, indiferent în ce parte a sălii s-ar fi aflat. De la înălțimea pasarelei de lângă podium, stăpânul Sharonului pândea nerăbdător reacția viitorilor săi clienți, dar, în locul entuziasmului așteptat, după un moment de stupefacție, toate privirile s-au ațintit asupra sa, fixându-l atât de ciudat, încât Alec s-a răsucit fulgerător spre locul unde se afla Jucăria.

Pe podium, într-o încremenire de statuie, Donna stătea în picioare, cu trupul ei splendid, acoperit doar de buclele blonde, strălucind sub reflectoare. Ochiul bărbaților au început să lucească la vederea coapselor pline, prelungindu-se prin șolduri într-un lujer puternic, născut să poarte fructele rotunde ale sânilor. Dincolo de comentariile veninoase ale femeilor – scandalizate de ceea ce luau drept o sfidare nemaiauzită din partea soților Moran – se ghicea însă o nuanță de invidie pentru frumusețea celei care le provoca astfel.

Revenindu-și la auzul murmurului tot mai zgomotos din sală, Alec a făcut un pas spre soția sa, dar în clipa următoare totul a început să se clatine în jur și, pierzându-și echilibrul, s-a prăbușit de pe pasarelă. O lumină orbitoare, însoțită de bubuitul asurzitor al exploziilor a cuprins expoziția într-o jerbă imensă, întreaga clădire năruindu-se, zguduită de seria unor formidabile detonații, în vreme ce, secerate de la bază, marile obeliscuri care o flancau s-au prăbușit peste acoperiș, îngropând sub ele rămășițele pavilionului...

Ajutată de commodor, Lys a îmbrăcat o salopetă a cărei culoare purpurie împrumuta nuanțe roșiatice valurilor de cârlionți ce i se revărsau pe umeri. Părăsind pentru totdeauna locul în care sharoniana îndurase atâtea umilințe, au traversat împreună parcul plin de roua dimineții, până la locul unde îi

aștepta o șeniletă blindată. Cei trei soldați de la bord i-au instalat în turelă, purtându-se atât de prietenos cu Lys, încât aceasta s-a întors uimită spre însoțitorul ei.

— Nu toți alcorienii sunt asemeni celor pe care ai avut nenorocul să-i cunoști, i-a zâmbit Ken.

Vehiculul înainta foarte repede pe drumul pustiu, însă commodorul și oamenii din echipaj priveau încordați ecranele monitoarelor exterioare. Deodată, glasul sharonienei a spart tăcerea devenită aproape materială:

— Ken, ți-ai atras ura de moarte a familiei tale. Oriunde ne-am duce vom fi urmăriți fără cruțare și nu vreau ca tu sau prietenii tăi să vă riscați viețile pentru mine...

Spre surprinderea ei, soldații au izbucnit în râs, risipind tensiunea ce plutea în aer, iar Ken a luat-o în brațe, strângând-o cu duioșie la piept.

— Crezi că m-am putut gândi o singură clipă să scap din ghearele Companiei Moran, fugind pur și simplu?! Tot orașul urmărește astăzi imaginile transmise de la deschiderea expoziției și te asigur că vor avea ce vedea...

După două ore de goană neîntreruptă, șenileta a intrat pe porțile taberei de refacere, care era cuprinsă de febra pregătirilor. Lângă uriașul complex de hangare ce adăpostea flota de război a Confederației, vehicule blindate de toate tipurile, șiruri interminabile de soldați, transportoare pline de armament greu, echipament, containere cu provizii, aparate și utilaje complexe, se îmbarcau într-o ordine desăvârșită la bordul unei escadre impunătoare de crucișătoare spațiale albastre, având piturate pe fiecare bord câte o panteră neagră. Spectacolul acestei uriașe desfășurări de forță avea ceva halucinant prin rapiditatea și precizia fiecărui gest uman, fiecărei deplasări a mașinilor, prin disciplina și calmul ce domneau în întreaga bază.

Când blindatul s-a oprit în fața navei amiral, sharoniana a privit cu răsuflarea tăiată colosul cuirasat, ale cărui turele amenințătoare – din care pândeau țevile Daleksurilor – alternau cu alveolele ce adăposteau siluetele argintii ale interceptoarelor. Suprastructura părea un munte metalic, înălțându-se până la cer, iar Lys – pe care navele folosite de alcorieni pe Sharon n-o impresionaseră prea mult și nu crezuse că o realizare tehnică putea avea atâta măreție – se agăța de brațul commodorului, care privea emoționat:

— Este „Kora”, cea mai mare navă de luptă din galaxie și căminul meu în ultimii opt ani. Curios, dar văzând-o gata de decolare, mă simt din nou eu însumi.

... În uriașa cazemată de pe puntea de comandă a „Korei” se reuniseră ofițerii superiori din cele patru arme ale diviziei „Adhara”, purpuriul salopetelor purtate de piloții de vânătoare contrastând cu cenușiul tern al uniformelor commandourilor și negrul mat al celor de la blindate. Înconjurau cu toții ecranele în dreptul cărora comandanții crucișătoarelor, îmbrăcați în uniforme de culoarea azurului, urmăreau afișarea orarului de îmbarcare pentru fiecare navă. Intrarea commodorului a fost întâmpinată de o rumoare veselă și, cuprinzând umerii sharonienei într-un gest plin de tandrețe, Ken a condus-o spre mijlocul sălii. Fata se simțea puțin speriată în prezența atâtor oameni, dar

deslușind în ochii lor căldura prieteniei, le-a zâmbit cu timiditate.

Unul dintre ofițeri, pe care alura de adolescent și aerul său mereu jovial îl făceau foarte popular printre soldați, s-a apropiat de Lys.

— Văd că uniforma mea îți vine perfect. Sunt bucuros să număr printre piloții noștri o tânără atât de fermecătoare.

Încurajări pline de simpatie au venit din toate părțile, iar sharoniana l-a privit recunoscătoare pe cel care o ajutase să treacă peste momentul de stinghereală.

— Ken mi-a vorbit mult despre camarazii săi... Aș fi dorit să merit cu adevărat această uniformă.

— Ceea ce ai făcut pentru poporul tău și pentru noi deopotrivă te îndreptățește s-o porți, a răspuns, în aprobarea generală, unul dintre comandanții crucișătoarelor,

Lys și-a simțit ochii umezindu-se:

— Dacă restul alcorienilor ar gândi la fel, civilizația noastră n-ar fi amenințată cu dispariția...

Ofițerii l-au privit nedumeriți pe Ken, care s-a întors spre sharoniană tușind încurcat.

— Nu ți-am spus nimic până acum, însă destinația diviziei „Adhara” este Sharonul. După ce îi convingem pe întreprinzătorii reprezentanți ai companiei Moran să plece, vom fortifica punctele strategice ale planetei și centurile de asteroizi, învățându-vă cum să vă apărați, astfel ca nimeni să nu vă mai cucerească vreodată... Vom porni apoi în căutarea unui loc unde să putem rămâne, fiindcă am hotărât să nu ne întoarcem pe Alcora. Nu-ți fie teamă, chiar după plecarea noastră sunteți în siguranță: extenuate de război și rămase fără flotă, forțele Confederației vor uita curând de voi.

La început Lys ascultase amuțită de fericire, dar, când commodorul a terminat de vorbit, obrații ei s-au îmbujorat brusc.

— Cei care ne aduc libertatea sunt bineveniți pe Sharon. De ce să plecați mai departe? Crezi că nu știm ce înseamnă recunoștința?

Surprins de violența reacției fetei, Ken a încercat să o îmbuneze:

— N-am vrut să te jignesc, dar este posibil ca sharonienii să vadă în oamenii mei doar niște războinici de profesie ce i-au scăpat dintr-o robie pentru a o înlocui cu alta, transformând frumoasa voastră planetă într-un câmp de bătălie. Nu dorim să vă impunem Războiul pe care voi l-ați uitat de atâta timp, iar noi am ajuns să-l urâm. Vă putem ajuta să vă cuceriți libertatea, dar alegerea trebuie să fie a voastră.

Fără să țină seama de prezența celorlalți, Lys, i s-a aruncat în brațe:

— Iartă-mă... Ar fi trebuit să înțeleg și singură. Îmi cunosc însă foarte bine poporul: suntem pașnici, dar vrem să fim liberi și nu ne lipsește curajul. Dacă veți rămâne, sharonienii vă vor primi ca pe frații lor, nu ca pe niște străini. Și, oricum ar fi, voi veni cu tine oriunde ai merge, pentru că te iubesc.

Câteva ore mai târziu, escadra de crucișătoare decola maiestuoasă, lăsând în urmă uriașa bază, zguduită de formidabile explozii ce distrugneau restul flotei și depozitele de armament sau echipamente, minate de soldații commodorului.

Pe puntea de comandă a „Korei”, aflată în centrul formației de zbor, Ken și Lys priveau în tăcere cum navele se îndepărtau tot mai mult de Alcora, ducând cu ele în spațiu, Speranța.. .

ADAM MOON SPACE CADETS

ACE

Military Science-Fiction

Adam Moon

SPACE CADETS

ACE

Traducerea: UnCris

Episodul II

Trădător

— Spune-mi că ai dezactivat link-ul către nava mea, spuse căpitanul.

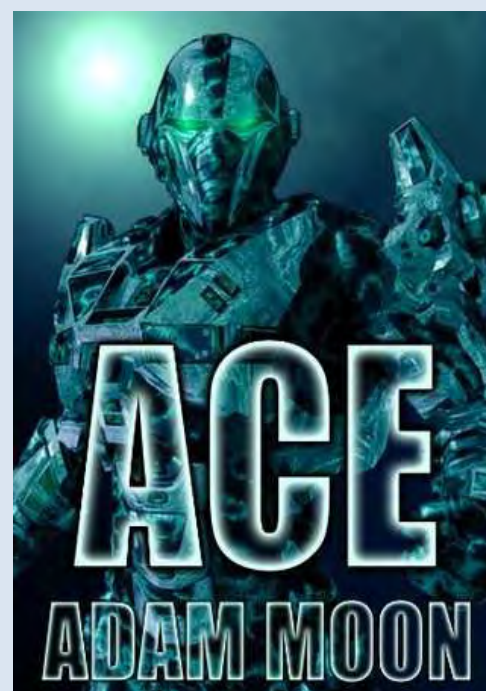
— N-am putut. Trebuia să ajung aici, iar dacă aş fi tăiat link-ul, aş fi rămas acolo, cu ucigaşii aceia.

— Bine. O putem face de aici.

A scos din buzunar un dispozitiv miniatural şi a apăsă pe un buton. Semăna cu un fel de radio primitiv. Deschise gura să spună ceva, dar s-a auzit un pocnet puternic şi capul i-a dispărut. Trupul decapitat a lovit puntea cu o bufnitură uşoară. Am încercat să şterg sângele căpitanului de pe vizorul meu, dar era o mişcare dificilă pentru mâinile mele supradimensionate.

Tehnicianul a strigat în timp ce se lupta să şteargă petele de sânge de pe el cu nişte mişcări ce ar fi stârnit râsul – dat fiindcă costumul fusese proiectat să înlesnească măcelărirea inamicului – dar, în aceste circumstanţe, nu era deloc.

M-am întors la timp pentru a vedea țeava unei arme laser din mâinile unui Marine spațial ațintită

asupra pieptului meu. Am încremenit, cuprins de confuzie, așteptând să fiu ucis.

Dar când am văzut ecusonul de pe *piele*, am fost și mai confuz. Scria *Samantha Salazar*. Păși în interiorul compartimentului și închise ușa în urma sa.

— Nu mișcă nimeni și nici unul să nu scoată măcar o vorbuliță; așa poate că o să supraviețuiți.

— OK, a spus tehnicianul, dar ea l-a împușcat în cap. Acesta a căzut pe spate, iar podeaua a vibrat datorită impactului.

— Ți-am spus să nu scoți o vorbă, nenorocitul, a murmurat d-na Salazar.

M-am holbat la ea, dar pentru că nu avea ochi umani, era imposibil de văzut ce gândește. Mi-a făcut semn să mă lipesc de perete și – în timp ce mă ațintea cu arma ținută într-o mână – s-a dus lângă celelalte *piei* nefolosite. Iar s-a auzit o bufnitură când una dintre ele s-a desprins din suport și a căzut pe puncte. *Pielea* s-a uitat la ea, apoi la ecuson și a zâmbit.

— Sunt Bosley, a spus cu o voce de bărbat. Ceilalți vin imediat în urma mea. Care-i situația de aici?

— Încă nu am acționat. Am preferat să vă aștept pe voi să ajungeți aici mai întâi.

Bosley se apropie de trupul decapitat al căpitanului, s-a aplecat și a pipăit galoanele de pe umerii însângerați.

— Acesta e un început bun.

O altă bufnitură și un alt Marine a apărut. Apoi s-a întâmplat iar și iar, până ce am fost înconjurat de opt super-soldați.

Unul dintre ei a întrebat-o:

— Ar trebui să ne îngrijorăm din cauza acestor copii? Am fi depășiți numeric dacă se hotărăsc să lupte.

D-na Salazar s-a apropiat de fiecare soldat, și le-a umblat sub vizoare. A pipăit puțin și a scos de la fiecare ceva mic și pătrat. Le-a zdrobit pe podea, apoi spuse:

— Acum nu avem de ce să ne facem griji din cauza acestor puști. Nu avem decât să inițiem comanda de oprire totală de la costume și toate vor deveni nefuncționale.

Apoi a scos și de la costumul ei acea piesă minusculă.

Am vrut și eu să-mi ridic vizorul, dar eram sigur că acea mișcare ar fi fost ultima.

Toți ochii s-au întors spre mine, iar d-na Salazar a spus:

— Lăsați-l cu Bosley. Ceilalți veniți cu mine. Acoperiți-mă până ce îi dezactivez pe toți. După aceea, acționați cum doriți.

Bosley

Bosley era un nenorocit. A chicotit tot timpul, numindu-mă *copilaș*.

— Mă întreb cum ai să te simți? Ce vei simți când corpul tău real va muri, iar cel mecanic nu va mai răspunde la comenzi? Probabil va fi un adevărat iad, nu-i așa, băi țacă? Va fi ca și cum ai fost îngropat de viu, sau în comă, dar conștient de ce se întâmplă.

Am rămas tăcut până ce a urlat:

— Răspunde-mi, avortonule.

— Sunt destul de speriat.

— Bine, atunci poate că nu ar fi trebuit să te hotărăști să devii parte a mașinăriei militare. Ai o problemă. Tu și cei ca tine. Iar eu sunt soluția. Există copii care mor de foame în timp ce guvernele lumii ne risipesc banii pe un ipotetic război ce nu va veni niciodată.

— N-am avut de ales. Sunt orfan. Majoritatea dintre noi ajung în 87. Suntem născuți pentru asta.

Dacă am crezut că asta-l va înmuia, m-am înșelat.

— Asta-i o scuză de rahat. Dacă ai fi dorit să nu ai nimic de-a face cu militarizarea, te-ai fi putut sinucide lansându-te în vidul cosmic. Ai fi devenit un martir și un erou pentru cei mulți. Acum ai să suferi și ai să mori ca un câine.

Din această clipă am început să mă gândesc la un plan de atac pentru că eram aproape sigur că nu voi ieși din această situație fără să fac nimic.

Înainte de a apuca să fac ceva, am auzit o voce slabă din aparatul de la costumul lui Bosley. Și-a pus degetul în urechea metalică și a spus:

— Ai spus că ai inițiat deja comanda de oprire totală? Când?

Apoi a dat din cap și s-a holbat la mine.

— Aaha...

Mi-am dat seama că costumul meu ar fi trebuit să rămână țeapăn dacă manevra de oprire totală ar fi fost inițiată, așa că n-am făcut nici o mișcare. Am rămas nemișcat când Bosley s-a apropiat. Din fericire, nu trebuia să respir în această *piele*. Ar fi trebuit să mă gândesc de ce al meu continua să funcționeze, dar mintea mea funcționa supratrată.

Fața falsă a lui Bosley s-a apropiat atât de mult de a mea încât nasurile ni s-au atins. Eu am rămas țeapăn ca o statuie.

S-a dat un pas înapoi și a spus:

— La revedere, puștiule. Dacă mă mai poți auzi, vreau doar să-ți spun că te vei alege cu ceea ce am pregătit pentru tine.

Atunci l-am lovit cu toată puterea în stomac, Costumul s-a îndoit datorită impactului și, înfricoșat, a făcut un pas înapoi.

Înainte de a putea reacționa, am comandat rapid costumului meu:

— Activează comenzile de zbor. Control manual.

Și costumul meu s-a ridicat în aer. Am vrut să se rotească astfel încât corpul să-mi ajungă paralel cu pământul, iar apoi m-am rotit, iar motoarele picioarelor mele au ajuns direct în fața lui Bosley. Am activat puterea maximă și costumul lui s-a prăbușit grămadă la podea. Capul i se transformase într-un boț de ceară topită. M-am ridicat rapid.

Nu mai ucisesem niciodată până acum și eram destul de zguduit, dar m-am străduit să depășesc momentul. Erau prea multe de făcut, iar eu habar nu aveam ce anume. Trebuia să încerc să-i elimin pe Sceptici unul câte unul, discret? Trebuia să preiau controlul și să trimit un semnal de ajutor? Trebuia să încerc să rescriu comenzile de oprire totală pentru a-i elibera pe cadeți?

Ușa către compartimentul *pieilor* s-a deschis și mi-am dat seama că am gândit prea mult. Ar fi trebuit să acționez. Dar, în loc să se întoarcă unul dintre Sceptici, am văzut costumul d-lui Humboldt în cadrul ușii.

— Grăbește-te, Jack. Trebuie să acționăm rapid. Am impresia că javra aia pune la cale ceva.

— De ce nu ești imobilizat?

— Cine o fi purtat costumul meu mai înainte a fost destul de priceput ca să neutralizeze circuitul de dezactivare. Cred că Rick Pringle a făcut la fel la al tău atunci când l-a purtat.

Apoi a văzut cadavrul decapitat al căpitanului și a rămas nemișcat.

— Ea a făcut asta?

Da, și tot ea l-a ucis și pe tehnicianul care a venit mai înainte.

— Trebuie să o oprim.

— Acum nu mai e doar ea. Sunt șapte dintre ei la bord și toți poartă *piei*.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să alertăm echipajul în legătură cu situația. Ei cred că costumele sunt defecte și de aceea au încetat să funcționeze. Și eu sperasem același lucru.

— OK.

Rick și Peggy

Nici măcar n-am ieșit din compartimentul *pieilor* și planurile noastre au fost schimbate. Două costume s-au desprins din cablurile de suport. Dar n-au rămas nemișcate precum niște idioți. S-au îndreptat cu repeziciune spre mine și dl. Humboldt.

Unul dintre ele m-a înhățat de gât și m-a împins la perete. Celălalt l-a prins în brațe pe instructor și l-a ridicat în aer.

Cel ce mă imobilizase pe mine mi-a cerut:

— Identifică-te.

— Sunt Jack Peterson, cadet din 87, sunt aici pentru instrucție pe teren.

Eram foarte înspăimântat. Tipul ăsta părea a fi o veritabilă mașină de ucis.

Celălalt, care-l ținea pe Humboldt avea o voce de femeie.

— Acum tu, i-a spus.

— Billy Humboldt. Sunt instructorul de luptă al lui Jack. Specializat în interogările din câmpul de luptă.

I-a dat drumul pe podea ca unei greutate de plumb. Apoi fata s-a aplecat peste el și i-a inspectat costumul.

— Hei, acesta este vechiul meu costum.

Tipul care mă ținea strâns, m-a întors cu umărul spre el.

— Tipul ăsta îl poartă pe al meu. *Shit!* Aș fi vrut să putem face schimb. Costumul este în întregime *upgrade*.

— Au activat procedura de oprire totală, am spus.

— Scoate circuitul de dezactivare imediat, a spus grăbit.

Și-au deschis unul altuia vizoarele și și-au scos dispozitivele.

— Eu sunt Rick și ea este Peggy. Spuneți-ne totul.

Nu-mi venea să cred că mă aflu în fața eroului meu, eroul întregii lumi. Numele lui era un fel de mascotă, un slogan de război, un strigăt de luptă. Aș fi vrut să-i cer un autograf.

Ascunzătoarea

După ce le-am povestit ce s-a întâmplat, am aflat că cineva de la Tabăra de Instrucție-87 a transmis un semnal de ajutor după ce au fost atacați. Conținea și un raport detaliat asupra a tot ce făcuseră invadatorii, inclusiv teleportarea lor la bordul navei *Conquistador*. O navă din apropiere a recepționat semnalul, iar Rick și Peggy au fost trimiși imediat în ajutorul nostru.

Peggy s-a apropiat de un panou și l-a lovit cu pumnul ei de metal până ce acesta a glisat spre interior. Înăuntru se afla un arsenal.

— Exact așa cum l-am lăsat, a spus Rick.

Ei făcuseră această ascunzătoare cu arme, tocmai în vederea unei astfel de situații în care ar fi avut nevoie de ele. M-am întrebat dacă fiecare dintre compartimentele cu *piei* de pe toate navele existau asemenea ascunzători cu armament, plasate acolo de acești foarte zeloși Marines spațiali.

Partea lașă din mine a sperat că Rick și Peggy ne vor spune să ne adăpostim într-un loc sigur, în timp ce ei se vor ocupa de rezolvarea situației, dar n-am avut eu norocul ăsta.

Când Rick mi-a spus să-i asigur spatele, am știut că în curând voi avea parte de o moarte oribilă.

Caută și Distruge

Ne-a condus afară din compartimentul *pieilor*, de-a lungul coridoarelor. La fiecare colț, sărea și cerceta cu arma pregătită precum un nebun. Nu știu ce fel de antrenament avea, pentru că aceasta era exact ceea ce la antrenamente ni se spunea să nu facem. Peggy își rotea ochii falși de fiecare dată când el făcea așa ceva.

Imediat ce se convingea că holurile de pe un nivel erau libere, urcam pe puntea superioară.

La un moment dat am auzit sunete de plânsete și rugăminți. Secundul navei se afla în genunchi. Dar nu el era cel ce plângea. De fapt avea un aer disprețuitor, sfidător chiar. Femeile din echipajul navei erau cele ce plângeau rugându-se de Samantha să-i cruțe viața secundului (sper ca într-o bună zi să fiu și eu atât de chipeș și popular încât femeile să plângă rugându-se pentru salvarea mea, dar mă îndoiesc că așa ceva se va întâmpla vreodată).

Samantha i se adresă unuia dintre oamenii săi:

— Adu-l pe Bosley aici. Ce dracu face blegu' ăla?

Apoi îndreptă arma spre capul secundului spunând:

— Dă-mi codurile de autorizare ale navei.

El își întoarse doar ochii către ea, privind-o insolent. Aceasta a înfuriat-o și a început să apese pe trăgaci, când Rick a pășit în mijlocul Centrului de Comandă spunând tare:

— Cine vrea să fie primul care moare de mâna lui Rick Pimpage?

Și pentru că în Centru s-a lăsat liniștea, a adăugat:

— Bine, am să aleg eu, și a început să tragă.

A doborât doi sceptici înainte ca cineva să reacționeze. Trupurile lor au fost spulberate de focurile de armă. Rick avea un aer impetuos, continuând să tragă de la șold pe măsură ce înainta.

Samantha și-a ridicat arma în direcția lui, dar Peggy a placat-o din spate înainte ca aceasta să aibă timp să tragă. Într-un vârtej de mișcări, Samantha a fost imobilizată cu un fel de cablu de oțel cu care a fost legată. Arma i-a fost îndepărtată, ajungând lângă locul unde stăteam eu și cu Humboldt.

Secundul a sărit în picioare și s-a adăpostit rapid.

Când Peggy a terminat să o lege pe Samantha, s-a ridicat să supravegheze carnagiul din Centru. Rick umpluse sala de resturi, dar tot mai erau încă doi ticăloși care trăgeau aiurea.

Mi-am ridicat arma-laser și l-am ochit pe unul dintre ei, dar dl. Humboldt mi-a pus o mână pe umăr șoptind:

— Lasă-i pe experți să o facă.

Peggy a tras trei focuri și l-a doborât pe unul dintre ei. Ultimul și-a aruncat arma și s-a predat.

Peggy i-a legat mâinile cu mai multă atenție acum când nu mai exista nici o amenințare directă.

A urmat o liniște totală, pentru care am fost recunoscător. De fapt, concluzia clară era că Rick și Peggy au ieșit victorioși.

Dar când Samantha a fost ridicată în picioare, am știut că suntem terminați. Ținea în mână un dispozitiv EMP¹ de mărimea unui pumn, iar noi știam ce înseamnă asta. Asta însemna că dacă ea va muri, vom muri și noi, toți. Un dispozitiv EMP atât de mic probabil că n-ar reuși să neutralizeze toate sistemele navei, dar sigur ne-ar *termina* costumele noastre. Ceea ce ar avea drept consecință moartea conștiinței noastre. Aceasta este exact același lucru cu moartea.

Mintea mea a început să lucreze febril. De unde a scos arma aceasta? Cum dracu a reușit să obțină un EMP? Trebuie să se fi aflat deja aici, pentru că nu poți lua nimic cu tine în timpul teleportării.

Nu avea nici un sens.

Omul din interior

Totul s-a clarificat atunci când un tânăr a înaintat și a luat EMP de la Samantha. Noi toți încă mai stăteam nemișcați, sperând că situația s-a terminat atât de ușor, dar ne-am înșelat. Nu a dezarmat-o. I-a tăiat legăturile de la mâini ca și cum n-ar fi fost nici o chestie deosebită.

Odată eliberată, Samantha s-a apropiat de mine și mi-a venit să țip, dar ea doar și-a luat arma de jos, de lângă picioarele mele. Apoi a tăiat legăturile fiecăruia dintre camarazii săi Sceptici.

Apoi se întoarse spre Rick.

— Dacă aș fi în locul tău, aș lăsa arma jos.

— Dar nu ești, așa că taci dracului din gură.

Ea a zâmbit doar și l-a ignorat. Se duse la tânărul care o eliberase și a luat EMP de la el. Apoi l-a sărutat pe gură, spunându-i:

— Mulțumesc, scumpule.

Tipul a zâmbit ca un amoretz lunatic, până ce ea a ridicat arma spre el. Expresia feței sale a devenit de nedescris, dar probabil că a înmuiat inima ei virtuală pentru că a coborât arma și, în schimb, a cerut camaradului ei să îl lege.

Spuse ca pe un fel de explicație:

¹ EMP - electromagnetic pulse – este o descărcare scurtă, dar intensă, de energie electromagnetică – interferența cu echipamentul electronic provoacă avariarea acestora.

— Te-am folosit, dar acum nu mai am nevoie de tine. Nu mă aștept să înțelegi, dar sper să apreciezi faptul că ți-am cruțat viața.

Speram că tipul va striga la ea, ceva de genul *fuck you* sau *heartless bitch*, dar n-a făcut decât să plângă cu capul în piept.

Samantha l-a așezat cu blândețe într-un scaun pentru echipaj, în timp ce el murmură ceva către sine însuși, apoi s-a întors iar cu fața spre noi.

A jonglat cu dispozitivul EMP în aer.

— Eu sunt gata să mor pentru cauza mea, dar voi sunteți?

— Dovedește, a îndemnat-o Rick, însă Peggy l-a întrerupt.

— Taci, amice. Ne are la mână.

— Bine, cucoană, spune ce dracu vrei?

— Vreau să predați armele. Dacă sunteți norocoși, vă las să plecați înainte de a dezactiva receptorul de cuante, ca să mă asigur că nu vă veți reîntoarce pe navă într-unul dintre aceste costume.

— Nu, proasto, a întrerupt-o Peggy. Ce vrei?

— În final, vreau această navă.

— De ce.

— Dacă vă spun, nu vă mai pot lăsa în viață. Sunteți siguri că vreți să vă răspund?

— Neh, nu-mi pasă.

— Așa gândeam și eu. Acum, aruncați armele, și voi Jack și Billy – vă văd acolo.

Mi-am lăsat primul arma să cadă ceea ce n-ar fi fost rușinos, doar că imediat ce am făcut-o Rick a spus:

— Ai să-mi iei arma doar dacă mă omori mai întâi.

În tăcere și cu mișcări lente, m-am aplecat și mi-am recuperat arma. Samantha m-a văzut și a zâmbit strâmb.

Înainte ca situația să devină fără ieșire, totul s-a dus dracului. Luminile navei s-au stins, iar generatorul gravitațional a cedat. Am început să plutesc chiar deasupra punții, apoi am fost trântit la pământ atât de tare, de era să fiu lungit pe jos.

Ce mama dracu' se-ntâmplă?

Una dintre membrele echipajului se afla la consola ei și cerceta spațiul din jurul navei.

Pe fondul planetei se vedea o navă spațială mică, cu un aspect ciudat. Părea a fi un design extraterestru.

Toți au uitat de Sceptici și de dispozitivul EMP. Se schimbă jocul.

— Toată lumea pe punte. Pregătiți-vă pentru atac, a răcnit secundul.

Va urma.....

TYSON MAUERMANN

Moarte la 900 m

TYSON MAUERMANN

Moarte la 900 m

versiunea în limba română
UNCRIS

Reticulul a baleiat peisajul iraqian așa cum a mai făcut-o de două sute de ori în ultimul ceas, în căutarea a orice ar putea pune în pericol *squad*¹-ul sau misiunea. Până acum, n-a fost nimic pentru care să-și facă griji, dar în Fallujah, situația se putea schimba într-o clipită. Lunetistul a dat deoparte carabina MA1 SASR (*sasser* – obraznicătura).

*Sergeant*² Shane Hill se afla la al treilea stagiul și abia aștepta să se întoarcă acasă. Vechea sa iubită, Lynn, îl convinsese, în sfârșit, ca la întoarcere să facă „pasul”. Peste trei zile, el și plutonul său se vor retrage la Camp Lejeune și-și va fi sfârșit acest stagiul de datorie. Nu mai avea răbdare, dar acum conta doar misiunea. Toate la rândul lor.

Misiunea era simplă: izolează și securizează locația țintei. Casa nu arăta a fi cine știe ce, o ușa mare, fără ferestre, la parter. La etaj erau câteva geamuri acoperite de praf, murdărie și funingine. Poarta ce ducea spre curtea interioară părea putredă și ușor de doborât fără prea multă forță. Cu puțin noroc, unitatea putea găsi câțiva iraqieni pe care MCIA – *Marine Corps Intelligence Activity* – i-a desemnat ca ținte prioritare. Să fie capturați dacă e posibil, să-i ucidă dacă e necesar, și să se retragă fără a înregistra pierderi colaterale.

Planul prevedea atacarea casei imediat după răsăritul soarelui, adică nu peste mult timp. Lui Shane totul i se părea a fi în regulă. Nu era nici o activitate nicăieri în casele dinprejur și întreaga vecinătate era liniștită – condiții perfecte pentru supraveghere. Hill a ales o casă mare, abandonată, spre est, știind că după ce soarele va răsări, va fi foarte greu pentru oricine să depisteze o echipă de doi oameni HOG – *Hunters Of Gunmen* – cei mai buni dintre cei buni.

— *Delta Whiskey 4* către *Overwatch*, raportează – a apelat prin radio comandantul de pluton Chavez.

¹ Squad – grupă, echipă.

² Sergeant – grad militar în US Marine Corps (cod NATO OR-5); echivalent *sergent*.

Hill știa că Chavez a scos din el tot ce era mai bun pentru a prelua comanda acestei unități. Tocmai a fost transferat în grup, proaspăt venit de la cursurile de ofițeri. Hill a presupus că Chavez rămânea distant cu oamenii pentru că așa recomanda manualul. Chavez se abătea rareori de la litera manualului.

— *Delta Whiskey 7*, aveți liber peste tot, a replicat *sergeant* Hill.

Misiunea era pe cale să înceapă. Deci era timpul să mai arunce o privire. Ridică la umăr greua carabină de lunetist de calibrul .50 și a privit ținta, mișcând-o ușor către stânga. Nimic nu i-a atras atenția; străzile erau tăcute precum un mormânt.

Hill i-a aruncat o privire partenerului, *Lance Corporal*³ Charles ‘Dog Pound’ Turner, care se uita prin luneta unei carabine mai mici – M40A5 calibrul .308. Turner a verificat cu ochi atenți împrejurimile, căutând ceva ce să ochească.

Puteai avea încredere că Turner îți va asigura spatele – se gândea Shane. Nițel sânge de Navajo amestecat cu ceva din sudul frontierei au născut un om vânjos cu mușchi reliefați și caracter pe măsură. Era întotdeauna relaxat, indiferent de situație. Dacă Hill ar fi trebuit să aleagă pe cineva alături de care să lupte în tranșee, Turner era alegerea evidentă.

Turner și Hill se aflau pe acoperișul unei clădiri cu trei etaje cu camera locuibile, deghizată într-o stivă de rahat și cărămizi, aflată la cinci intersecții de clădirea țintă – aproximativ 900 m distanță. Era cea mai înaltă clădire din zona înconjurătoare.

Dacă cei doi lunetiști profesioniști și decorați nu puteau să doboare teroriștii, nimeni nu putea.

Hill s-a întors la luneta sa și a surprins o mișcare la câteva case spre dreapta țintei, în balconul de la etajul unu. Zona era întunecată, iar lumina zilei nu va ajunge acolo decât peste câteva ore, dar ceva i-a atras atenția.

— *Overwatch* către *Delta Whiskey 4*, ai un posibil *tango*⁴ la ora trei⁵ - a spus Hill în microfon.

— *Roger*. Ține-mă la current dacă *tango* înaintează.

Hill l-a văzut pe Turner mutându-și luneta pentru a verifica.

— Nu văd nimic. Ești sigur?

Chiar în acel moment, o formă întunecată ca o pată încețoșată pe lentilele lui Hill a sărit peste spațiul dintre cele două balcoane alăturate. Ambii lunetiști și-au înălțat capetele uitându-se unul la altul.

— *Overwatch* către *Delta Whiskey 4*, *tango* se mișcă rapid către poziția voastră. Vă sfătuiesc să vă securizați flancul și să așteptați.

³ Lance Corporal – grad militar în US Marine Corps (cod NATO OR-3); echivalent *fruntaș*.

⁴ Tango – termen cod: terorist.

⁵ Ora trei – în dreapta. Poziția relativă se face după dispunerea orelor pe cadranul unui ceas.

— *Delta Whiskey 7*. Repetă ultima poziție a lui *tango*.

Hill nu era sigur, dar i se părea că vocea lui Chavez cam tremură.

— Ultima poziție a fost la trei case de țintă, primul etaj.

— *Copy, Delta Whiskey 7*.

Prin lunetă, Hill își putea vedea liderul plutonului dând instrucțiuni grupei de asalt, iar oamenii din flancul drept își întăreau liniile pregătindu-se pentru ce ar putea merge rău.

Hill și-a mutat luneta înapoi spre locul unde-l văzuse ultima oară pe *tango*. Și-a re-verificat datele din vizor pentru a se asigura că distanța până la țintă este corectă. Era un joc al așteptării; un joc în care era maestru. Hill știa că Turner era nerăbdător să-și adauge la palmares încă o lovitură reușită, a patra în acest stagi. Voia să doboare recordul lui Hill. Dacă Turner mai ucidea unul, amândoi s-ar fi aflat la egalitate. Hill era conștient că amicul său voia neapărat să obțină recordul înainte de a pleca acasă. Chiar când Hill era gata să verifice din nou grupa de asalt, a mai văzut o umbră. Un al doilea *tango* se strecura în lungul terasei.

Totuși, de data aceasta, Hill a putut vedea mai multe detalii. Silueta era masivă – nu cât Turner, dar suficient cât să impună prudență. Și era palidă ca un cadavru. Hill a ridicat siguranța carabinei și și-a încetinit respirația, pregătindu-se să tragă. Și-a plasat reticulul pe ceafa lui *tango*. Dacă glonțul se ducea cum trebuie, va secționa coloana cervicală de trunchi și-l va doborî pe individ înainte chiar de a ști că a fost împușcat. Hill a vizualizat tragerea, începând cu apăsarea pe trăgaci și terminând cu căderea la pământ a uriașului *tango*. Făcea așa înaintea fiecărui foc. Era o încercare de a vedea toate variabilele pentru a face toate ajustările înainte de focul efectiv.

Tango s-a întors încet, apoi a ieșit din câmpul visual. Respirația controlată a lui Hill a înghețat. Ochii roșii, strălucitori, l-au făcut pentru o secundă, să se îndoiască de normalitatea vederii sale. Și-a scuturat capul. Al dracului moment să-ți lași imaginația să zburde...

— *Delta Whiskey 7* către *Delta Whiskey 4*, aveți un al doilea *tango* – etajul unu, a treia casă. Nu avem cale liberă de tragere asupra lui.

— *Overwatch*, trimitem pe cineva să verifice, iar noi începem misiunea. Trebuie să acționăm sau pierdem elementul surpriză. Dacă *tango* reapar, doboară-i dacă vezi vreo armă – a răspuns Chavez cu vocea ceva mai fermă.

— *Roger*.

Se uită cum doi *marines* se îndreptau către a doua casă, întunericul și mediul urban asigurându-le acoperire perfectă. Lângă casa-obiectiv grupa se pregătea de asalt. Ajunseseră puțin cam devreme; mai era încă o juma' de ceas până la lumina zilei, dar câteva

raze firave de lumină începuseră să se strecoare peste acoperișuri. Cu puțin noroc vor securiza casa-obiectiv și se vor retrage la bază înainte ca vreunul dintre vecini să se trezească pentru rugăciunea de dimineață.

— *Shit!* a strigat Turner. *Tango* este chiar deasupra lor, iar ei sunt orbi. Eu trag.

— Anulează! *Tango* nu are armă, a precizat Hill.

— La dracu, Hill, știi la fel de bine ca mine că vor să-i ucidă pe ai noștri.

— Poate că așa e, dar dacă '*n-are armă, nu se trage în el*', a spus Hill.

— *Shit*, baștanii nu știu cum e aici, în teren. Treaba e gata să se-npută rapid.

Hill îl vedea pe Turner cum se aprinde. Chiar atunci, cei doi *marines* responsabili să verifice flancul grupului au deschis foc automat. Când împușcăturile au încetat, radioul s-a trezit la viață.

— *Delta Whiskey 4* către *Delta Whiskey 6*, raportează, a apelat Chavez.

— *Delta Whiskey 6*, tocmai au sărit pe noi doi căcați jihadiști, dar i-am terminat. Suntem bine, a răspuns PFC⁶ Staples.

Nu cu mult în urmă, plutonul a sărbătorit ziua de naștere a lui Staples (douăzeci de ani) cu niște bere „confiscată”. Era un soldat bun pe cale să devină un foarte bun *marine*. Datorită capului ras, de mărimea unui pepene, a căpătat nefericita poreclă de ‘Pineapple’⁷. Nu prea avea mult sens, dar poreclele date de camarazi rareori se potriveau.

— *Copy*. Intrăm! *Go, go, go!*

După ce cei doi *tango* au fost doborâți, Hill a întors luneta spre cei trei oameni din grupa de asalt care au doborât ușa casei și au aruncat înăuntru o *flash-bang*. În clipa în care grenada a explodat, grupa a pătruns în interior.

În așteptarea vreunui apel de la Chavez, Hill a scanat balcoanele în căutarea altor *tango*. Felul în care s-au mișcat și au atacat sugera faptul că ar mai fi și alții pitiți în întuneric.

Prin radio s-a auzit vocea lui Chavez.

— Casa e securizată. Șapte morți. Toți sunt hăcuiți. Parcă ar fi un film horror cu măcel. Trebuie să înregistrăm asta. Restul grupei să adune informații și să facă fotografii. Miroase a căcat. *Delta Whiskey 6*, rapid la mine, puteți ajuta la adunarea informațiilor.

A durat destul timp până ce grupa a adunat tot ce ar putea să ducă cu ei la *Forward Operating Base*. FOB se afla la doar câțiva *clicks*⁸ depărtare.

— *Delta Whiskey 4* către *Joker 1-7*, solicităm transport. Marcăm locația cu stroboscopul, a raportat Chavez.

⁶ PFC – Private first class – grad militar în US Marine Corps (cod NATO OR-2) plasat între *Private* și *Lance Corporal*; nu are echivalent în Armata Română.

⁷ Pineapple – ananas.

⁸ Click – kilometru.

Joker 1-7, un elicopter *Black Hawk*, era mijlocul lor de transport înapoi la bază. Misiunea se termina, iar el se gândea deja la un duș și ceva de haleală...

Dinspre casa-obiectiv au izbucnit focuri de armă.

— *Overwatch*, curiștii ăștia nu-s morți... – a izbucnit strigătul din casă, în timp ce grupa se confrunta cu noul pericol.

Și Turner și Hill și-au îndreptat lunetele spre ușa din față. *Flash*-uri din lanternele fixate pe arme stârneau lumini și umbre prin cadrul ușii.

— *Delta Whiskey 4*, raportează! a cerut Hill.

— *Tango* nu sunt morți, repet, nu-s morți. Ne atacă cu dinții. Am doi răniți și doi morți. *Pineapple* și cu mine am urcat la etajul unu. Acoperiți-ne. Încercăm să ne îndepărtăm de ei.

— *Copy*, *Delta Whiskey 4*.

Hill s-a întors spre Turner.

— Situația tocmai a devenit urâtă. Așteaptă să iasă *Staples* și *Chavez*, apoi doboară pe oricine iese după ei.

— Pe mă-sa! Hai s-o facem! spuse Turner, iar Hill știa că celălalt lunetist era deja *pe fază*. Voia sânge, așa că va lua sânge.

Hill îi supraveghea pe *Staples* și *Chavez* cum aleargă pe balconul de la etajul doi către curtea interioară a casei vecine, cărându-i pe umeri pe cei doi răniți. BDU⁹ le erau acoperite cu pete roșii-întunecate de sânge. Orice s-o fi întâmplat acolo trebuie să fi fost un coșmar. Trebuiau să aibă grijă de răniți pe când fugeau de acolo. Morții puteau aștepta.

Hill se uita după *Staples* și *Chavez*, care, cu răniții, au trecut în al doilea balcon. I-a văzut făcând jumătate de drum către următorul când o mică hoardă de *tango* au năvălit pe cea mai apropiată ușă din curtea interioară.

Turner și Hill s-au pus pe treabă.

Hill l-a lăsat pe Turner să tragă asupra primului *tango* ce a venit prin ușă. Știa că Turner îl are deja în vizor. Glonțul a intrat în capul lui *tango* puțin la stânga de rădăcina nasului. Capul a zvâcnit violent pe spate, iar picioarele i-au fugit de sub el, ca o marionetă cu sforile rupte.

Hill a ochit și el. Un al doilea *tango* a intrat în colimator. Foc!

În timp ce .308 era glonțul perfect pentru lichidarea unei persoane, calibrul .50 era proiectat pentru acțiuni antitanc sau pentru trageri la mare distanță. Carabina sa SASR era încărcată cu proiectile explozive Roufoss Mark 211. Acestea erau proiectate să treacă printr-un zid sau prin blindajul unui vehicul, după care să explodeze într-un nor de șrapnele, ceea ce făcea mare neplăcere oricui ar fi fost lovit. Persoana din luneta lui Hill nu

⁹ Battle Dress Uniform (BDU) – uniforma standard pentru luptă, în culori de camuflaj.

era nici zid nici blindaj, așa că proiectilul i-a smuls capul și mare parte din partea superioară a trunchiului, explodând într-o ceață roșie. Primii doi teroriști care au scos capetele... și le-au pierdut, iar grupa a câștigat ceva timp pentru a ajunge la loc sigur.

Chavez și Staples au trecut în al treilea balcon după ce cei doi *tango* au murit. Acum încercau să ajungă la parter ca să se ralieze cu Turner și Hill. Împușcăturile lunetiștilor se reflectau de fiecare suprafață din împrejurimi. Dacă oamenii nu erau treji când a început misiunea, acum se deșteptaseră cu siguranță.

În fața fugarilor terenul se ridica suficient cât să facă o săritură dificilă dar nu imposibilă. Șansa de a se rupe o gleznă era reală, dar nu atât de mare pe cât ar fi fost dacă ar fi sărit din celelalte două case. Staples a sărit primul. Avea cel mai greu echipament de luptă, deci Chavez ar fi știut dacă trebuie să fie mai precaut la rândul său. Staples n-a avut probleme; era OK și deja acoperea toate direcțiile cu arma, pe când Chavez îi cobora pe cei doi răniți, înainte de a sări și el lângă cei ce mai rămăseseră din grupa sa.

Radioul lui Hill s-a trezit la viață.

— *Delta Whiskey 4* către *Delta Whiskey 7*, care-i cea mai liberă cale pe care să ne cărăm de aici?

— *Delta Whiskey 4*, depășește cele două case de pe dreapta, apoi vino drept spre noi către est. Suntem pitiți la doar un *click* depărtare. Turner va activa un strobo pe acoperiș ca să vă ușureze orientarea.

Turner a pornit strobo-ul ce marca locația. Nu era prea greu de localizat; era pus pe cea mai înaltă grămadă de cărămizi și mortar aflată prin zonă. Helo nu va putea ateriza, dar dacă zbura la punct fix, grupa putea fi extrasă fără probleme.

Hill a verificat din nou zona. Nimeni nu a mai ieșit din casa-obiectiv după ce l-a ras pe al doilea *tango*. Liniștea a coborât din nou peste zorii zilei. Lui Hill, nu i se părea a fi normal, dar nu-și putea da seama ce anume îl deranja. A mutat luneta asupra lui Chavez, Staples și restul. Apoi a încremenit. Cele două contacte ucise inițial de Staples și camaradul său nu se mai aflau acolo unde căzuseră. Nu se vedeau nicăieri. Sudoarea a început să curgă pe spatele lui Hill provocându-i mâncărimi.

— Dog Pound, ai văzut pe cineva luându-i pe *tango* doborâți de Staples?

— Negativ, de ce?

— Au dispărut, în mă-sa...

Amândoi au scanat strada prin lunete.

Trecură câteva secunde.

— La dracu, nici un semn.

— Ei, asta nu e bine, a concluzionat Turner.

Hill știa că Turner era un tip sarcastic în momentele de criză, un ucigaș cu sânge rece și un simț al umorului sec. Niciodată nu era surprins de ceea ce scotea ăsta pe goarnă. Deodată, Turner a devenit absolut concentrat.

— Mișcare, a doua casă, la nivelul străzii.

— Trage, i-a spus Hill.

A răsunat o singură împușcătură.

— *Tango* doborât.

Hill privi spre grupa de asalt care se deplasa spre zona de aterizare. Erau la jumătatea drumului. Chavez și Staples se mișcau cu greu sub greutatea soldaților răniți și pentru că trebuiau să acopere cu pistoalele fiecare ungher și colț în căutarea altor ostili. În timp ce rotea luneta prin zonă pentru a asigura protecție soldaților aflați în retragere, a surprins o siluetă întunecată ce se târa spre prietenii săi. Ostilul se apropia, dar Chavez și ai lui păreau să nu-l vadă. Însă Hill era cu ochii pe el. Era o lovitură ușoară de la această distanță.

A așteptat ca *tango* să se alinieze în mijlocul reticulului, și-a reglat respirația, gata să apese pe trăgaci. Hill a avut timp să-și studieze prada.

Omul era echipat în pantaloni negri ca ai lui Hill, și un veston de camuflaj murdar. Pielea era palidă. Nu era ceva ce Hill se putea aștepta să vadă în Iraq. Putea fi unul dintre cecenii ce s-au alăturat conflictului pentru a-și ajuta frații musulmani. Nu era ceva foarte obișnuit, dar nici chiar de neuzit. Indiferent cine era, se afla la doar câteva secunde depărtare de cei pe care îi urmărea.

Băi, găoază, se gândi Hill. Hai continuă mișcarea.

Fără avertisment, *tango* s-a năpustit spre înainte, smulgându-l pe PFC Silao din brațele lui Chavez. Omul palid l-a tras deoparte pe soldatul rănit și a mușcat din el, sângele țâșnind peste tot peste BDU a lui Silao. Hill a fixat linia de ochire. Fără a mai irosi timp, a apăsă pe trăgaci.

Când glonte a lovit în capul lui *tango*, acesta a explodat precum un pepene. Sângele a țâșnit din ciotul de gât, împrăștiindu-l pe Chavez care s-a repezit, încercând să-l ajute pe Silao, chiar în momentul în care Hill a tras. Proiectilul de calibrul .50 nu i-a lăsat nici o șansă atacatorului.

Acum, Hill îl privea pe Chavez prin lunetă; era zguduit dar nu scos din joc.

— *Delta Whiskey 4* către *Overwatch*, mulțam, a mormăit Chavez.

— Nici o problemă, *Delta Whiskey 4*. Mișcați-vă înainte să se mai dea la voi și alți *tango*.

Hill și-a mutat luneta pentru a le acoperi șasele. Silao era doborât, dar Hill l-a văzut pe Chavez ridicându-i trupul pe umeri. *Nimeni nu era lăsat în urmă.*

— Vezi ceva? l-a întrebat Hill pe Turner.

— *Nada*. Casa-obiectiv și străzile sunt libere, a răspuns Turner, fără să-și ia ochii din lunetă. Am avut mișcare lângă stația de benzină de la colț, două case depărtare de obiectiv, dar acum nu mai e nimic.

— Bine. Am să fac apel radio pentru helo, să văd de ce durează așa de al dracului de mult.

Hill a schimbat frecvența.

— *Delta Whiskey* către *Joker 1-7*. Timpul estimat până la sosire? Avem răniți de evacuat.

— Aici *Joker 1-7*, timpul pentru extracție este 5 *mikes*¹⁰, repet, 5 *mikes*.

— *Roger, Joker 1-7*. Mai bine mai devreme decât mai târziu, a replicat Hill.

Schimbă canalul.

— *Delta Whiskey 7* către toate elementele, extracția în 5 *mikes*, așa că mișcați-vă cururile, *marines*.

— *Copy, Delta Whiskey 7*, a confirmat Chavez.

Părea obosit și înfricoșat. Să ai un ofițer-comandant cuprins de panică nu era un lucru bun. Mai bine să-i tai legătura radio ca să nu se răspândească starea de spirit negativă și la alții.

— Ai auzit? întrebă Turner.

Hill a scuturat din cap.

— Ce să aud? Nu aud nimic!

— Pare ca și cum ar fi cineva sub noi.

Turner se uită către marginea clădirii.

— Imposibil. Minele *claymore* de pe scări ar fi explodat. Am pus destule cât să dărâme întreaga casă peste ei dacă îndrăznesc să urce.

— Nu pe scări. Pe fațada clădirii.

— Ce dracu, asta-i imposibil.

Hill îl privi pe Turner cum se târăște, luându-și carabina M4 pe care o sprijinise de ceea ce mai rămăsese din bordura etajului. Ajuns la margine a privit peste, apoi s-a dat repede înapoi.

O mână palidă, subțire, s-a prins de margine. A urmat a doua, apoi capul.

Turner nu a pierdut timpul și a început să tragă. Pentru un lunetist decorat, ochirea a fost teribil de imprecisă. Gloanțele au lovit peste tot și prea puțin ținta, doar câteva atingându-l pe cățărător.

¹⁰ Mikes – termen-cod: minute.

Click-ul repetat al închizătorului carabinei pe magazia golită a fost tot ce s-a auzit când *tango* a trecut peste marginea clădirii. Gloanțele nu l-au încetinit deloc pe atacator. Privirea ochilor roșii s-a oprit asupra celor doi.

Turner a scos o magazie plină din buzunar și a introdus-o în armă, dar era prea târziu. Palidul *tango* l-a înșfăcat pe lunetist, l-a tras înainte și l-a mușcat de gât. Sub ochii lui Hill, Turner a murit în timp ce *tango* îi sfâșia gâtul cu dinții, după care l-a aruncat fără efort peste margine, ca pe o păpușă dezarticulată.

Hill nu avea timp să-l deplângă pierderea prietenului său pentru că individul s-a întors către el. Carabina M4 a lui Turner era prea departe, așa că Hill a scos pistolul Heckler și Koch Mk23.

Pfft, pfft. Arma cu supresor a scuiptat, gloanțele lovindu-l drept în mijlocul frunții. Omul s-a dat înapoi și a căzut la pământ.

Hill a oftat ușurat. A fost prea aproape ca să se fi simțit confortabil. Mai întâi s-a uitat peste margine pentru a localiza restul grupului. Trupul lipsit de viață al lui Turner era ciudat împrăștiat pe nisip. Staples va ridica trupul și-l va duce acasă. Cei din grupă știau unde sunt plasate minele și cum să le evite când vor urca scările.

Hill s-a rugat în tăcere pentru prietenul său căzut, dorindu-i o călătorie lină către lumea cealaltă. Îl vor plânge mai târziu; acum trebuia să rămână concentrat și să se asigure că restul grupului se va întoarce în siguranță.

Whoomp, whoomp. Sunetul minunat făcut de palele rotorului elicopterului puteau fi auzite în depărtare. În curând, cu toții vor fi în drum spre bază. În acea clipă, Chavez și Staples au ajuns în capul scărilor, cărându-și camarazii căzuți. Arătau ca niște rahați calzi de câine.

Pe când helo executa ultimile manevre pentru a veni în zbor la punct fix, Hill s-a apropiat de trupul omului care se cățăraseră pe clădire. Imediat i s-au alăturat și ceilalți.

Tango era foarte palid, cu piele aproape translucidă. Falca nu prea arăta normal. Era masivă și cu o musculatură ciudată. Era lipsit de păr, iar hainele păreau adunate de la vreun mort, și după croiala anilor '70. Nu era ceva neobișnuit în această parte a lumii, dar cu siguranță nu era ceva normal.

Soarele a răsărit la orizont, scaldând acoperișul într-o strălucire aurie. Trupul a început să fumege și să se topească, apoi au izbucnit flăcări. Hill a sărit înapoi surprins. În câteva secunde, nu a mai rămas mare lucru din cadavru, doar o grămăjoară de cenușă spulberată de curenții de aer făcuți de helo. Hill nu mai știa ce să creadă și nici nu era sigur ce va scrie în raport, sau dacă va avea măcar sânge în instalație să pună pe hârtie așa ceva.

Nu era timp de discutat despre ceea ce tocmai se întâmplase, pentru că helo a coborât deasupra acoperișului, suficient de jos pentru ca oamenii să urce la bord. Mortul și răniții

au fost urcați primii, urmați de Chavez, Staples și la sfârșit, Hill. Pe drumul spre bază nu a vorbit nimeni.

Victoria a avut prețul ei. Hill se uita la trupul lipsit de viață al lui Turner. Nu era sigur, dar i se părea că Turner arată mai palid decât trebuia să fie, aproape luminos. Un fior rece l-a străbătut pe Hill care a înșfăcat o magazie plină din vestă și și-a reîncărcat pistolul.

SFÂRȘIT

Sergiu Someșan

DRAGONUL
CU ARIPI ASCUNSE

Sergiu Someșan

Dragonul cu aripi ascunse

EPISODUL V

Capitolul 19

Dumnezeu este dinozaur

Profesorul se apropie de un laptop aflat pe o măsuță alăturată, îl cuplă la un proiector și apăsă un buton de pe un pupitru de comandă făcând să coboare jaluzelele.

— Să vă arăt acum o pagină pe care am descoperit-o de curând.

Tastă ceva pe laptop apoi spuse:

— Pentru că am fost convins că nu noi suntem singurii care auzim voci am căutat informații pe internet. Deși internetul este plin de prostii dacă știi ce să selectezi găsești lucruri interesante. Ca acesta de pildă.

Ne arată pe ecran o pagină care avea un titlul mare și pâlپător: „Dumnezeu a fost dinozaur”

— Ce-i prostia asta? am întrebat eu dar profesorul ne îndemnă:

— Citiți vă rog mai întâi apoi vom discuta.

Am început să citesc cu voce tare textul care se lăfăia sub titlul care ar fi făcut-o pe mama mea să își facă cruci mari și să facă semnul afuriseniei deși nu era cine știe de bisericoadă:

— „ Dacă vă întrebați unde a dispărut Dumnezeul crud, rece, răzbunător, mânios și însetat de sânge al Vechiului Testament făcând loc în blândului și iubitorului Dumnezeu din Noul Testament înseamnă că sunteți pe calea cea bună. Iar dacă reușiți să ieșiți din cutia dogmatică în care educația religioasă va pus veți găsi singuri răspunsul. Dumnezeul adevărat este cel din Vechiul Testament numai că atunci când a văzut că omenirea evoluează și-a modificat și el discursul. S-a adaptat vremurilor. Se pune problema atunci de ce dacă omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu acest Dumnezeu este atât de crud... atât de

inuman. Răspunsul este simplu și la îndemâna oricui caută adevărul: Dumnezeu este un dinozaur mai precis un *Tiranosaurus Rex*”.

— Ciudată ipoteză, am spus eu dar profesorul m-a îndemnat:

— Citește mai departe, iar eu am continuat:

— „Acum 65 de milioane de ani Tiranozaurii erau o castă dominantă pe Terra și aveau o civilizație foarte dezvoltată dar foarte puțin dezvoltată din punct de vedere tehnologic.

Confrunțați cu pericolul reprezentat de un asteroid care se apropie și având deasupra capului pericolul extincției își dezvoltă câteva talente pe care le avuseseră dar le lăsaseră în stare latentă. Era vorba de abilități telepatice care aveau capacitatea de a transcende timpul astfel că puteau influența ființe și fenomene care aveau să se petreacă multe milioane de ani mai târziu. Astfel influențează o specie de broaște țestoase de uscat să bea apă dintr-un izvor radioactiv iar după ce elementele radioactive se concentrează suficient de mult în carapacea lor le sugerează să meargă să moară într-un anume loc din centrul Africii. Este vorba o peșteră aflată lângă Marele Rift African, cunoscut drept leagăn al umanității, locul unde Tiranozaurii au trimis mai multe maimuțe antropoide unde pur și simplu li s-a „prăjit creierul” forțând un salt calitativ care va forța apariția omului.”

— Asta-i o ipoteză absurdă, am spus eu și m-am oprit din citit.

— Stai așa că asta nu este tot, a spus profesorul Douglas și a continuat să citească de unde am rămas eu:

— „Tiranozaurii au depus toate aceste eforturi pentru că aveau nevoie de ființe care să construiască o civilizație tehnologică care să fie capabile să manevreze instrumentele fine necesare readucerii lor la viață.

Scopul final al acestui demers era ca pe Terra să apară un număr suficient de mare de Tiranozauri care prin puterile lor telepatice să inițieze crearea unui portal temporal prin care toți cei un milion de Tiranozauri să ajungă în prezent unde exista hrană suficientă – aproape nouă miliarde de ființe umane”

— În ciuda a ceea ce ni se întâmplă nouă este o ipoteză incredibilă, spuse colonelul Thompson.

Profesorul Douglas a vrut să îi răspundă dar chiar atunci i-a sunat telefonul și s-a retras câțiva pași ca să poată vorbi iar când s-a întors spre noi mi-am dat seama că primise vești importante după fața schimbată.

— Am primit vești importante, spuse el. După cum știți și chinezii și rușii au readus și ei la viață câte un set de Tiranozauri. Nu știu dacă este o coincidență sau nu dar ieri dimineață toți au fost uciși de un soi de comando fantomă. Atacul nu a fost revendicat de nimeni.

— Înseamnă că și Tiranozaurii noștri sunt atunci în pericol, am spus eu.

— Da și nu, răspunse profesorul. Pentru că tot ieri dimineață cei trei dinozauri instruiți de sergentul Amber Blood s-au făcut pierduți în junglă și de atunci nu au mai reapărut. Ca și cum cineva i-ar fi anunțat despre pericolul care îi pândește

Am privit un timp lung unii la alții iar în cele din urmă colonelul întrebă:

— Păi și atunci ce ne rămâne de făcut? iar profesorul ridică din umeri.

— Prea multe opțiuni nu ne rămân, răspunse el într-un târziu. Vom spune tuturor că voi ați venit la mine să-mi cereți ajutorul pentru că ați fost informați că cei trei dinozauri au dispărut din unitatea militară unde erau ținuti. Așa că nu ne rămâne altceva de făcut decât să mergem în Africa să-i găsim. Am impresia că toate încep și se termină în Africa unde probabil noi va trebui să decidem dacă suntem oameni sau dinozauri.

Aș fi vrut să întreb la ce se referă dar în mod sigur nu aș fi obținut decât o lungă disertație despre originea africană a omului așa că m-am abținut și am plecat împreună cu căpitanul Thomson să rezolvăm găsirea unui avion care să ne ducă pe toți pe continentul negru.

Capitolul 20

Peștera lui Hades

Întâmplător – sau poate nu – am fost duși în Africa de același bătrân avion Lockheed Martin C-130J Super Hercules iar căpitanul a zâmbit amuzat când ne-a văzut:

— Vă mulțumesc domnișoară sergent major pentru lobby-ul pe care ni-l faceți. Văd că aveți succes iar numărul de pasageri crește.

Avionul era încărcat de data asta cu ajutoare și câțiva soldați au trebuit să descarce câteva cutii cu conserve ca să ne facă nouă loc.

Nu eram nici unul dintre noi foarte pretențioși pentru că eram cu gândul la ce se putea întâmpla în lipsa noastră cu dinozaurii. Căpitanul avionului cred că și-a dat seama de asta pentru că după ce ne-a văzut instalați ne-a lăsat în pace și a plecat să se ocupe de procedurile pentru decolare.

Aveam cu noi la îndemână câteva termosuri cu ceai de talpa găștei iar profesorul Douglas își umpluse o geantă cu plicuri de ceai nepreparat pentru că nu era sigur că planta asta crește și în Africa.

Pe drum, din cauza zgomotului făcut de motoare nu prea am putut discuta, iar în mașina care ne-a dus de pe aeroportul din Mbongo până la unitatea militară condusă de colonelul Spruer nici atât. În parte datorită faptului că drumul era mizerabil și mașina ne scutura ca pe zaruri iar în parte datorită urechilor ciulite ale șoferului.

Când am ajuns în unitatea militară colonelul Spruer aproape că ne-a luat în brațe de bucurie că putea să își ia de pe umeri grija dispariției dinozaurilor.

— Nici o grijă domnule colonel, l-am liniștit eu. De aici ne ocupăm noi. Dați-ne doar trei gravimotociclete.

Trecând peste grade, am preluat tacit conducerea grupului mai ales că nimeni nu s-a împotrivit. Au fost câteva probleme până când profesorul Douglas s-a obișnuit cu comenzile motocicletei dar a făcut-o destul de repede așa că am pornit la drum cu toată viteza.

Am parcurs cei 200 de kilometri dintre unitatea militară și lacul lângă care se găsea peștera în patru ore, în parte atât nepriceperii profesorului cât și faptului că cea mai mare parte a drumului a trebuit să o facem prin junglă, rar de tot găsind câte un drumeag sau o potecă.

Ajunși toți trei lângă lac am oprit motocicletele pe partea lacului unde era intrarea în peșteră și am ascultat atent. Nu se auzea nimic, oricum eram încă destul de departe așa că ne-am apropiat de intrare și ne-am oprit iar. Profesorul Douglas a scos contorul Geiger și a măsurat nivelul de radiații.

— E aproape dublu față de nivelul normal dar nu este periculos mai ales pentru perioade scurte de timp.

— Prea mult nu cred că o să ne lase dinozauri să rămânem, a spus colonelul Thompson și ne-a arătat pereții peșterii.

Atât pereții cât și solul păreau formați din bucățele mici de rocă și abia când colonelul a ridicat una și ne-a arătat-o am putut vedea că era de fapt era o bucată dintr-o carcasă de broască țestoasă. Cea pe care o ținea în mână părea mai recentă dar pereții și podeaua erau formate din bucăți atât de vechi încât erau pur și simplu amalgamate într-un amestec dur, tasate de trecerea timpului.

Un miros înțepător venea din hăurile obscure ale peșterii și profesorul Douglas spuse:

— Parcă ar fi peștera lui Hades.

Văzând că îl privesc curioasă a continuat:

— Hades a fost zeul infernului la vechii greci.

Văzând că tot nu înțeleg continuă:

— Se presupune că zeul avea o peșteră plină cu comori dar intrarea în ea era însoțită de mari pericole.

Cum tot nu păream foarte lămurită colonelul Thompson zâmbi și spuse:

— Se vede treaba că Hollywood-ul nu a făcut recent nici un film cu tema asta.

A zâmbit și profesorul dar i-am lăsat în pace. Eram cu toții încordați și glumele astea, așa proaste cum erau, păreau menite să reducă stresul.

Am pătruns mai mult în peșteră și profesorul ne-a comunicat că nivelul radiației a mai crescut puțin dar tot nu a atins încă un nivel periculos. După încă câțiva pași am auzit un zgomot ciudat ca și cum ar fi fost făcut de o mulțime de animale și atunci în semiîntinericul peșterii am văzut-o pe Clara iar dincolo de ea o mulțime de pui de T. Rex mici și câteva grămezi de ouă care păreau pe punctul de a ecloza.

Am privit spre Clara care nu ne observase încă pentru că se uita atentă la șirul de ouă încă neeclozate și la micii Tyranosauri care forfoteau peste tot.

— Clara! am strigat-o eu încet și ea și-a întors capul imens spre mine.

Am privit lung în ochii ei albaștri și am chemat-o încercând ca vocea să nu îmi sune a ordin:

— Clara, vino lângă mine.

— „Mâh”? a întrebat ea și eu i-am răspuns:

— Fără „Mâh”? Știu că înțelegi ce îți spun așa că vino lângă mine.

Șovăitor și-a urnit marele trup de reptilă spre mine și a plecat capul până aproape la înălțimea ochilor mei. Tot mi se părea că mă privește de sus dar nu mi-a păsat pentru că știam că este doar o iluzie.

— Ce ai făcut Clara? Ce ai făcut?

Clara m-a privit puțin trist și-a plecat și mai mult capul, a privit spre animalele din peșteră apoi iar spre mine și a spus doar atât:

— Pui?

Apoi plăcându-i cum sună cuvântul a repetat mai tare și vădit încântată:

— Puuuuui!

Chiar dacă abia se distingea ceea ce spune Clara spusese în mod sigur „pui”.

Din spatele peșterii, unde se vedeau alte grămezi de ouă așezate în cercuri într-un fel de mici adâncituri săpate în rocă sau apropiat Lidia și Linda căruia ar fi trebuit să îi spun poate Linden de acum. Erau mai vesele decât Clara și spuneau mai clar decât ea:

— Pui, pui, pui...

Păreau că nu au de gând să se mai oprească iar colonelul Thompson spuse tare încercând să le acopere țipetele:

— Tare mi-e frică că puii ăștia ne vor mânca într-o zi.

M-am întors intrigată spre el și l-am întrebat:

— De ce să ne mănânce? dar chiar în timp ce puneam întrebarea mi-am dat seama.

Dacă părinții lor aveau incluse niște limitări ce garanție aveam că și puii lor le aveau. Cel mai probabil că nu. Puțin probabil să se transmită așa ceva pe cale ereditare dar profesorul Douglas ar fi trebuit să știe mai multe despre asta așa că m-am întors spre el ca să îl întreb.

Capitolul 21

Copii Poporului ales

Nu am mai apucat pentru că în spatele lui, la intrarea în peșteră s-au ivit patru bărbați. Erau îmbrăcați în uniforme de camuflaj, se mișcau siguri pe ei și în numai câteva secunde au ajuns lângă noi.

Primul dintre ei, un bărbat înalt, brunet și cu ochi căprui s-a oprit în fața mea și mi-a spus cu un zâmbet pe care aș fi vrut să îl întâlnesc în alte ocazii:

— Mulțumesc că ne-ați condus până aici domnișoară sergent major. De aici preluăm noi!

Am auzit în spatele meu răgetul contrariat al Clarei și când m-am întors am văzut că ezita dacă să se întoarcă să își apere puii sau să se repeadă asupra intrușilor.

— *Pericol, fugi, fugi, pericol*, mă avertiză vocea abia auzit și atunci mi-am adus aminte că au trecut mai mult de două ore de când am băut ultimul ceai.

Dar de ce trebuia să fug eu pentru că bărbații în uniforme păreau că au ce au de împărțit cu dinozaurii nu cu mine.

Colonelul, văzând armele de un tip ciudat îndreptate spre dinozauri se văzu dator să intervină:

— Domnilor, țin să vă anunț că aceste animale fac parte din inventarul armatei americane și orice acțiune împotriva lor presupune...

— Am notat domnule colonel, îl întrerupse bărbatul ce părea a fi conducătorul celor trei și ținti cu pușca lui ciudată spre Clara.

Nu știu ce fel de gloanțe avea dar în momentul în care a fost lovită în cap Clara s-a prăbușit ca fulgerată. Ceilalți trei au procedat la fel cu Lidia și Linda apoi încet, metodic au început să pășească printre puii de T. Rex și ouăle încă neeclozate țintind pe fiecare dintre ei cu câte un glonț.

M-am apropiat de Clara și am văzut că din rana din creștet se scurgea ceva ca un lichid luminescent, lăptos și în primul rând m-am gândit la fosfor dar era altceva. Draga mea Clara era moartă și ochiul ei albastru care era întors spre mine deveni încetul cu încetul tot mai opac până când în cele din urmă cu o tremurătură a pleoapelor albastrul dispăru cu totul fiind înlocuit cu un verde crud cu aceeași pupilă neagră, verticală pe care o văzusem și la mine.

— Ce ați făcut, pentru numele lui Dumnezeu? se lamentă colonelul Thompson privind la măcelul din peștera uriașă.

Conducătorul celor trei care privea atent acțiunea lor ucigașă se întoarse o clipă spre el:

— Parcă nu ați ști domnule colonel. Am salvat lumea, asta am făcut.

Profesorul Douglas respiră adânc și nu mi-am dat seama dacă nu cumva era un oftat de ușurare că altcineva luase o asemenea hotărâre în locul lui.

Cei trei s-au întors din sinistralor misiune și unul dintre ei a raportat:

— Gata, șefu! Nu a mai rămas nimic în viață.

Șeful arată spre câteva peșteri mici care se deschideau din cea principală:

— Verificați și acolo. Nu lăsați nici măcar o piatră neîntoarsă. Iar în spate montați explozibili.

— Am înțeles, a răspuns scurt omul și cei trei au plecat să îndeplinească ordinul.

Am privit spre adâncul peșterii unde cei trei răscoleau totul dar nimic nu părea să mai fi rămas întreg.

— *Pericol, fugi, fugi, pericol*, mă avertiză iar vocea de data asta mai tare.

Nu mai vedeam nici un pericol pentru noi dar ca să fiu sigură l-am întrebat pe cel care părea a fi conducătorul grupului:

— Cum sună ordinele dumitale? O să ne elimini și pe noi?

Omul mă privi zâmbind și răspunse:

— Dacă stația dumitale de comunicare cu dinozaurii încă îți mai spune că ești în pericol are numai în parte dreptate. Nu vă vom elimina pe voi ci doar legătura cu stația.

Scotoci în geantă și scoase ceva care părea a fi o cască de baie prevăzută cu câteva fire.

— Savanții noștri au cercetat problema și au ajuns la concluzia că vocile pe care le auziți iau naștere în creierul vostru prin intermediul unei concrețiuni nervoase pe mărimea unei alune situată în spatele glandei hipofize. La început extragerea ei se făcea prin operație dar mai nou se poate distruge glanda asta printr-un mic tratament cu microunde.

Îmi arată casca și mă întrebă:

— O pui de bunăvoie sau trebuie să rog unul din soldați să te țină?

Am dat din umeri și am întrebat:

— Am de ales?

— Nu prea, recunosc el. Dar pentru încurajare trebuie să îți spun că aceste căști sunt sigure și până acum am avut o rată de succes de sută la sută. Spre deosebire de operații care mai dădeau și greș.

— *Pericol, fugi, fugi, pericol*, mă avertiză iar vocea dar de data asta păru mai degrabă resemnată decât poruncitoare.

Conducătorul grupei cu degete abile îmi prinse casca pe cap apoi o conectă la o sursă de curent. Am simțit o durere fulgerătoare prin cap și o clipă am crezut că voi cădea dar am fost sprijinită de bărbat.

Am oftat adânc apoi m-am prins cu mâinile de cap. Simțeam o usturime ușoară dar persistentă undeva în adâncurile creierului și bărbatul mă liniști:

— Mi s-a spus că în cel mult cinci minute durerea va trece. Pe mine m-a durut capul o zi întreagă dar în cazul meu s-a folosit un model primitiv de cască.

Am privit amândoi cum subalternii lui repetă aceeași procedură asupra colonelului și a profesorului iar după ce și-au recuperat casca și acumulatorul cei trei s-au îndreptat spre ieșire.

Conducătorul a privit după ei ca pentru a se asigura că au plecat apoi lor s-a întors spre noi:

— Apropo, am uitat să mă prezint: eu sunt Avidan.

— Aha! spuse triumfător colonelul: Mossad!

Cel numit Avidan zâmbi îngăduitor:

— V-am monitorizat îndeaproape convorbirile domnule colonel în ultimul timp așa că știm totul despre obsesia dumneavoastră pentru Mossad dar de data asta greșiți. Nu suntem de la Mossad dar să zicem că sunteți pe aproape.

Între timp am ieșit cu toții afară din peșteră dar înainte de a ieși așeză rucsacul militar pe care îl avea în spate după niște pietre apoi deschise clapeta și setă ceva ce părea a fi o bombă cu întârziere.

Se întoarse spre noi și îmi spuse:

— Începând de acum avem zece minute ca să ne îndepărtăm de locurile astea pentru că pe urmă vor deveni cu adevărat un ținut al lui Hades. Vrem să ne asigurăm că nimeni nu va mai folosi pe viitor reactorul din carapace de broaște țestoase...

— De parcă cei care l-au făcut nu ar putea să construiască altul, ricană profesorul Douglas zâmbind amar.

— Pot să facă asta bineînțeles dar va mai dura încă câteva milioane de ani și alții vor fi cei însărcinați să îl distrugă. Noi ne mulțumim să ne îndeplinim partea noastră de misiune.

Cei trei însoțitori ai lui Avidan depășiseră locul unde ne lăsasem noi gravi-motocicletele și se îndreptau spre un elicopter care aterizase într-o poiană mică aflată dincolo de lac.

Privind spre ei Avidan se opri și se întoarse spre mine:

— Domnișoară sergent major ești o fată foarte drăguță dar savanții noștri au ajuns la prosteașca concluzie că anumite persoane speciale pentru dinozauri, și dumneata ești o astfel de persoană, ar putea avea o altă „alună” implantată în creier care funcționează pe altă frecvență și care se activează numai după distrugerea celei dintâi... Pentru distrugerea acestei „alune” ar fi nevoie de cu totul altă frecvență, dar cum până acum nu am întâlnit nici un caz, totul a rămas la stadiul de ipoteză. Fiind de natură organică și implantată încă din momentul conceperii este foarte greu de depistat pe cale radiologică.

— Așa și? am întrebat eu fără să pricep.

Avidan zâmbi blajin și spuse:

— Aș vrea să mă asigur dacă au sau nu dreptate, spuse el și tocmai când voiam să întreb cum va face asta îmi trase cu mâna dreaptă o palmă zdravănă care aproape îmi mută capul din loc.

Am dat să îi răspund tot cu o palmă chiar dacă nu mai aveam dinozaurii în spatele meu ca să mă apere de excesele celor din jur când am văzut că Avidan privea atent în ochii mei. După câteva secunde zâmbi mulțumit și îmi spuse:

— Savanții noștri au greșit domnișoară Amber Blood. Ești curată și fără alți gărgăuni în cap cum ar spune cineva cu mai mult umor.

Mi-am frecat obrazul care mă ustura și am spus:

— Mă bucură mult treaba asta dar aș dori ca pe viitor savanții voștri să găsească alte metode pentru a testa prezența gărgăunilor.

Avidan, urmat de grupul nostru se puse iar în mișcare și îmi spuse peste umăr:

— Le voi transmite asta domnișoară dragă.

Între timp am ajuns la gravimotociclete, am trecut cu toții în spatele lor apoi privi iar la ceas și spuse:

— Ar mai fi vreo patru minute până la explozie dar dacă stăm aici după motociclete cred că suntem în siguranță. Nu vreau să plec până când nu văd cum dispare „cuibul diavolilor” cum îi spuneau unii dintre noi.

Mi-am frecat obrazul stâng care încă mă mai ustura și am întrebat:

— „Noi”? Ținând seama de ce palmă zdravănă am primit cred că merit ceva mai multe informații mai ales că eu nu sunt setată precum colonelul Thompson să văd peste tot numai servicii secrete.

Avidan mă privi gânditor apoi îmi făcu semn să mă ghemuiesc după motocicleta masivă și zise:

— În fond ai dreptate: dacă este cineva care merită să cunoască adevărul atunci voi care ați suferit în mod direct sunteți aceia.

Se așază mai bine și continuă:

— Noi facem parte dintr-o asociație secretă numită „Copii Poporului Ales”...

— Poporul ales să facă ce? întrebă colonelul Thompson de după motocicleta lui și chiar în acel moment peștera explodează într-o jerbă uriașă de flăcări și pietre. Câteva bucăți de piatră mai mărunte au ajuns și până la noi dar nu a fost nimeni atins așa că Avidan continuă adresându-se de data asta colonelului:

— Păi după cum vedeți domnule colonel, până una alta, suntem poporul ales să salveze lumea.

Se ridică în picioare și se scutură de praful fin care se așezase pe el.

— Hai să o iau cu începutul ca să înțelegeți mai bine și să nu o lungesc prea mult. Din zorii civilizației am trăit cu convingerea că noi evreii suntem poporul ales de Iehave, Dumnezeuul crud, rece, răzbunător, mânios și însetat de sânge al Vechiului Testament pentru o misiune înaltă. O mulțime de prooroci ne asigurau că acesta este adevărul și că prin

intermediul lor Iehave ne transmitea dorințele lui care pentru toți deveneau apoi lege. Visele și viziunile pe care le aveau aceștia semănau suspect de bine cu visele și vocile pe care le-ați auzit voi. Legenda spune că proorocul Ben Avidan, un străbun îndepărtat de al meu, a fost primul care s-a îndoit de adevărul vocii care îi vorbea. Descoperise și el efectul ceaiului de *Leonurus cardiaca* sau pur și simplu i s-a părut că acest Iehave era prea crud și rece pentru a fi în întregime uman. Ori asta se contrazicea cu Cartea facerii care spunea că Iehave l-a făcut pe om după chipul și asemănarea lui. A făcut cercetări pe cont propriu care nu au fost deloc pe placul clerului oficial și a fost în cele din urmă lapidat cu pietre în piața publică ca profet mincinos.

— Asta am citit de curând pe internet ceva asemănător dar tot nu am înțeles legătura cu noi, spuse profesorul Douglas.

Avidan privi spre cei trei oameni ai lui care se îmbarcau în elicopter și grăbi ritmul vorbelor:

— Înainte de a muri a reușit să închege o frăție numită „Copii Poporului Ales” care aveau ca menire salvarea omenirii de invazia dinozaurilor.

— Invazia dinozaurilor? întrebă profesorul Douglas pe un ton batjocoritor. Nu sună ca titlu de film SF despre apocalipsă?

— Păi dacă nu distrugem dinozaurii pe care savanți ca dumneata din Rusia și din China i-au readus la viață aveam toate șansele ca această apocalipsă să devină realitate.

— Cum așa? întrebă colonelul Thompson. Cum ar fi procedat practic.

Avidan se scărpină în cap privind spre elicopter care își pusese deja elicea în mișcare:

— E o poveste prea lungă ca s-o v-o pot expune pe îndelete, dar rezumată în doar câteva cuvinte ar suna cam așa: acum 65 de milioane de ani pe pământ exista o civilizație foarte avansată dar care nu era orientată tehnologic dezvoltând în schimb alte abilități. Tiranozaurii care erau rasa conducătoare au fost conștienți de sosirea asteroidului care avea să le distrugă civilizația. Preconizaseră în amănunt dispariția lor dacă nu aveau să ia nici o măsură: mai întâi datorită lungilor zile în care soarele va fi ascuns în spatele norilor de praf vor dispărea uriașele plante care erau hrana zilnică a uriașilor dinozauri ierbivori care constituiau hrana zilnică a Tiranozaurilor.

Ridică din umeri și continuă:

— Pentru că dincolo de toate ăsta era adevărul: Tiranozaurii erau rasa dominantă și erau carnivori care aveau nevoie pentru a supraviețui de o jumătate de tonă de carne pe zi. Cam șase oameni maturi, zâmbi el.

— Ciudată unitate de măsură ați ales, am intervenit și eu în discuție.

— O să vezi imediat de ce, îmi răspunse el. Unii dintre Tiranozaurii au propus să obțină prin diferite procedee o micșorare a dimensiunilor dar au fost probabil lapidați și ei în piețe publice la fel ca străbunul meu, pentru că dimensiunile și faptul că se hrăneau cu carne erau însăși motivul

existenței acestor prădători oricât de dezvoltați erau ei din punct de vedere spiritual. Era mândria lor, era emblema lor la care nu puteau renunța. Salvarea a venit de la unul dintre conducători, cel care își împrumutase o serie de caracteristici Clarei, îmi zâmbi el mie, și care a descoperit o modalitate de a crea o legătură telepatică cu viitorul. A încercat astfel de nenumărate ori să creeze, dirijând comportamentul diferitelor animale, civilizații tehnologice care să poată recrea Tiranozaurii pornind de la rămășițe de ADN, conservat în ambră și plantat de ei în diferite locuri strategice unde savanții ruși, chinezi și americani aflați sub comanda lor telepatică aveau să le execute ordinele.

Începu să se miște încet spre elicopter dar eu l-am prins de mână:

— Doar atât? De ce aveau nevoie de Tiranozauri în viață acum ca să se salveze...

Mă privi un timp parcă cu milă și în cele din urmă îmi răspunse:

— Pentru că regina Tiranozaurilor un fel de Clara din vechime avea nevoie de o copie de a ei în viață ca să construiască un vortex spațio-temporal prin care să-i aducă în timpurile noastre pe toți Tiranozaurii fideli castei conducătoare. Era nevoie doar de această copie a reginei și de cel puțin o sută de Tiranozauri vii și înzestrați cu puteri telepactice și poate de altă natură care le-ar fi permis să creeze partea din prezent a vortexului temporal. Din câte am putut să ne dăm seama ar fi vorba de transferul unui milion de Tiranozauri.

— Un milion de Tiranozauri? am întrebat eu îngrozită. Dar este enorm... Și mă rog ce ar urma să mănânce acest milion de Tiranozauri? dar chiar în timp ce întrebam am găsit răspunsul și am dus mâna la gură oprindu-mi vorbele îngrozită.

— Văd că ai priceput, zâmbi Avidan. Și-au făcut socoteala că cei aproape nouă miliarde de oameni care populează pământul le vor ajunge până când vor găsi o soluție. O altă facțiune a propus ca după sosirea lor aici să ne oblige la plățirea unui tribut în animale domestice și să ne lase în viață, cel puțin pe o parte din noi. Este posibil să mai fi încercat la scară mică transferul de-a lungul timpului. Să nu uităm de miturile cu dragoni care cereau sacrificarea de tineri pentru a lăsa în pace comunitățile lângă care trăiau.

— Sau mitul Minotaurului, completă colonelul obținând o înclinare din cap din partea lui Avidan.

— Stai așa, strigă profesorul Douglas. Și opoziția? Cei care voiau să o omoare pe Clara?

— Opoziția voia să se lase în voia sorții și să dispară dacă asta era voia zeului lor suprem. Pentru că aveau și ei un zeu suprem. Gata cu întrebările și gata și cu răspunsurile. Aveți toate datele la îndemână de acum vă puteți răspunde și singuri la ce nelămuriri mai aveți.

Se urcă în elicopter și în numai câteva secunde acesta se pierdu în spatele copacilor din junglă.

Am rămas un timp lângă motocicletele, dar cum nu mai era nimic de spus sau de făcut, ne-am urcat pe ele și am pornit spre unitatea militară să ducem vestea că trei proprietăți ale armatei USA în valoare de 42 de milioane de dolari fiecare tocmai au fost distruse.

Mergeam deja de vreo zece kilometri, toate trei motocicletele erau la viteza economică pentru că nu ne grăbeam nici unul dintre noi să-i dăm veștile rele colonelului Spruer, când mi s-a părut că aud un fâșâit ușor în urechi. Am bătut ușor cu degetul în cască dar fâșâitul nu venea din ea și oricum eram încă prea departe ca cei din unitatea militară să mă poată contacta.

Fâșâitul totuși persista așa că pentru a fi sigură am scos cu totul căștile din urechi și am oprit motocicleta ca să pot asculta mai bine. Cum eram ultima din șir colonelul Thompson și profesorul Douglas s-au îndepărtat până când i-am pierdut din vedere.

Am coborât de pe motocicletă și am ascultat atent. În jurul meu se auzeau zgomotele obișnuite ale junglei: câteva maimuțe se certau în depărtare, un papagal își încerca repertoriu dar fâșâitul se auzea în continuare. Am ascultat mai atentă și tocmai când mă concentram mai tare am auzit ceva ca un ușor declic și mi-am dat seama că vine din interiorul capului meu exact ca vechiul zumzet de odinioară. Fâșâitul se atenuă pentru o clipă apoi am auzit clar o voce care părea în mod sigur amuzată: „Mâh”! după care a urmat o tăcere totală.

Am urcat pe motocicletă și i-am ajuns pe cei doi din urmă încercând încă să îmi dau seama dacă fusese real ce am auzit sau fusese doar o iluzie datorată stresului prin care trecusem.

SFÂRȘIT

RYAN CLIFFORD

COMBAT TEMPORAL

Military Science Fiction

Ryan Clifford

COMBAT TEMPORAL

Traducerea: UNCRIS

EPISOD 08

Un roman care stimulează imaginația...
Multe dintre episoadele acestei povestiri s-au întâmplat
și unele dintre personaje au existat...
dar altele nu...
...sau au existat...?

*„Niciodată în istoria conflictelor omenirii,
atâția oameni nu au datorat atât de mult
unui număr atât de mic de oameni ai lor”*

Winston Spencer Churchill,
20 August 1940

*Oberkommando der Luftwaffe*¹

10 iulie 1940

Planul ca Kesselring cu a sa *Luftwaffe* să alunge navele de transport britanice din Canal funcționa.

Messerschmitt Bf-109 zburau la mică altitudine provocând *vânătorii* englezi. Curând ambele tabere rămâneau fără combustibil și trebuiau să se retragă din luptă. Aceasta permitea *Stukas*-urilor să atace navele practic fără nicio împotrivire. Totuși, apărătorii britanici au reacționat cu istețime la această stratagemă. Și-au dat seama că dacă ridică în aer un număr de avioane egal cu al atacatorilor, curând vor rămâne fără *vânători*. Așa că decolau doar un mic număr de *Spitfire* care aveau misiunea de a dispersa atacurile, în loc fie preocupate de doborârea avioanelor germane. Strategia a funcționat bine și chiar dacă atacurile au continuat aproape nediminuate, pierderile germane au început să crească. De asemenea, Amiralitatea Britanică a hotărât ca navele să traverseze Strâmtoarea Dover numai la adăpostul întinericului. Însă pierderile RAF din ultimele trei luni au fost ridicate, iar numărul de misiuni ale piloților se apropiau de punctul la care aceștia puteau ceda nervos. De aceea Churchill dorea cu disperare să-și regrupeze forțele pentru a-l ține pe Hitler la distanță. Germanii au declarat public că vor ajunge în Londra până la mijlocul lui august. Dar ei nu erau la curent cu arma secretă din arsenalul britanic – Forța 1992.

Herman Göring se ocupa personal de proiectul avionului cu reacție. Treizeci de Me-262 fuseseră fabricate cu costuri enorme. Mulți dintre cei mai buni tehnicieni germani au fost alocați acestei misiuni, iar Göring i-a promis lui Hitler că RAF va fi distrusă în câteva săptămâni. Dar pierderea misterioasă a unui avion „*Blaue-Tod*” era îngrijorătoare. Ca și curiosul incident ce a dus la prăbușire. Avionul reactiv german a depistat un obiect ce se deplasa cu mare viteză atunci când contactul radio cu pilotul a fost pierdut. Era posibil ca și britanicii să aibă un *vânător* reactiv? Sigur, agenții germani din Anglia nu au raportat nimic – dar Göring era suficient de îngrijorat pentru a lua măsuri active. A ridicat telefonul și a apelat baza reactoarelor din Danemarca.

— Galland, aici Göring – am instrucțiuni noi pentru tine.

— *Jawohl, Her Reichmarschall*, vă ascult.

— Trebuie să-ți muți imediat escadrila la o bază nouă. Pregătește avioanele, piloții, echipele de la sol și tehnicienii. Prioritate maximă. Voi asigura resurse, iar

¹ Oberkommando der Luftwaffe – Înaltul Comandament al Aviației Militare în cel de-al Treilea Reich.

destinația va fi trimisă în cod, prin curier. Trebuie să fiți mutați azi, înainte de miezul nopții. Nu accept nici o scuză, Galland – du misiunea la bun sfârșit.

Galland a rămas perplex, dar nu a îndrăznit să comenteze.

— Aștept curierul, *Herr Reichmarschall* – și puse în furcă telefonul. A așteptat zece secunde apoi a trecut la acțiune.

— *Gefreiter*²! La mine!

Gradatul, uimit, a venit alergând în birou.

— Broeker, convoacă o ședință informativă pentru ora 1000. Participă întreg efectivul.

Apoi Galland s-a așezat gândindu-se la misiunea ce urma. Escadrila abia se formase, iar piloții se pregăteau pentru primele lor misiuni reale împotriva RAF. Și acum această mutare. Poate că avea de-a face cu pierderea lui Müller în noaptea trecută. Poate că britanicii știu de existența lor.

Oricum, mutarea se va executa, iar el și camarazii săi trebuiau să reacționeze cu rapiditate.

32

Middle Fleckney

Ora 1800, 11 iulie 1940

Detaliile finale ale planului de atac au fost completate. Echipajele se aflau în cantină, servind o masă ușoară și conversând despre misiune. Dacă reușeau un atac bun, decisiv, asupra aceluia aerodrom din Danemarca, ar fi ajutat cu adevărat la echilibrarea forțelor oponente. Așa cum stăteau lucrurile acum, Germania își putea permite să ducă un război de uzură și foarte curând RAF va rămâne fără avioane. Dacă *jet*-urile de vânătoare Germane intră în plină acțiune, bătălia și războiul vor fi aproape cu siguranță pierdute. Și Hitler putea într-adevăr să fie în august la Londra. Echipajele erau agitate, dar și foarte încrezătoare. Pierderea camarazilor în ultima misiune îi adusesse pe toți la realitate și de acum înainte nimeni nu va mai subestima sarcina ce le revenea.

Todd era și el planificat să participe la prima sa misiune. Stumpy se va afla în scaunul din față, iar *wingman* va fi Klaus Jung și Jesse Green. Erau niște parteneri de nădejde, iar despre Klaus se știa că are pata pusă pe *boshi*. Buncii săi fuseseră amândoi uciși de germani, așa că era pregătit pentru o mică răzbunare. Pe Todd nu-

² Gefreiter – grad militar în armata germană (cod NATO OR-2); fără echivalent în Armata Română: s-ar situa între gradul de *soldat* și cel de *fruntaș*.

l deranja absolut deloc – dar era hotărât să țină ochii pe el, doar pentru cazul în care s-ar fi lăsat dus de val.

Jet-ul Recce va avea ca echipaj pe Harry South și Bob Walters. Erau ei tineri dar bine antrenați, iar Todd știa că toți vor fi implicați în diverse etape, deci de ce să nu-i scoată la înaintare încă de la început?

Relația dintre Todd și Stumpy se îmbunătățise considerabil. Situația scosese la suprafață tot ce era mai bun în Stumpy, așa că preluase planificarea și problemele operaționale de la Todd, iar acesta se putea ocupa acum de probleme mai importante. O înțelegere nescrisă se stabilise și Todd era mulțumit de acest status – la fel și Stumpy.

Dar... relația lui Todd cu adjutantul, Patsy Jackson, era în impas. Patsy a avut mari dificultăți cu tranziția la Britania anului 1940. Majoritatea serilor le petrecea în barul improvizat la popota ofițerilor unde bea puțin cam mult. Așa cum era cutuma, *Hercules* fusese bine aprovizionat cu *tărie* în regim *duty free*, ceea ce le permitea britanicilor să tragă totuși câte o dușcă în atât de „uscata” Arabie Saudită. Accesul la o asemenea cantitate de scotch a încurajat-o să cam scape frânele și curând camarazii au început să-i evite compania. În câteva rânduri a venit mângă la ușa dormitorului lui Todd – în mijlocul nopții – și acesta a petrecut multe ceasuri consolând-o, iar chiar dacă mai făceau sex, partea romantică a relației era ca și moartă – deși Patsy accepta cu greu această realitate. Ea a început să facă la popotă aluzii referitoare la relația sa cu Todd, în 1992 – ceea ce l-a făcut pe Todd să nege în unele discuții particulare – iar tatăl său a fost deosebit de lezat de această situație. Relațiile familiale au devenit și mai încordate și Todd vedea în perspectivă necazuri și mai serioase. Psihiatrul de serviciu a preluat cazul lui Patsy, fapt ce l-a degrebat pe Todd de o mare problemă, fie măcar și pentru că ea putea să plângă pe umărul altuia și nu pe al lui.

Însă, toate acestea nu l-au împiedicat pe Todd să se culce cu Patsy de câteva ori, după venirea în 1940. S-a întâmplat în momente de slăbiciune, când Patsy era beată, aproape isterică, iar Todd era singur și vulnerabil. Au făcut sex, discret, din când în când, în încercarea de a o liniști și de a o face să-și țină gura la popotă. De fapt, Todd a trebuit să promită tot felul de lucruri pentru a o face să tacă, dar totul va răbufni oricum peste câteva săptămâni.

* * *

La ora 2200, Stumpy a făcut din mână semnalul pentru mecanicul ce monitoriza secvența de start pentru *Tornado* lider. Decolarea fusese stabilită pentru 2215 – dându-le celor două bombardiere 55 minute necesare pentru a ajunge la obiectiv. Pe tot timpul zborului, *Recce* se va afla la două minute în spatele lor.

Serviciul Operațiuni din bază a confirmat că bombardierele *Lancaster* au decolat la timp și totul decurgea conform planificării. Adrenalina a început să se reverse. Chiar dacă Todd zburase în misiuni în Golf, experiența nu-i ușura situația. În sinea sa Todd era înțepenit de frică – iar ca să ascundă această stare față de cei din jur, se prefăcea că prea puțin îi pasă. A râs și a glumit cu cei din echipele tehnice de la sol pe când îl ajutau să se instaleze în cockpit și s-a străduit să-și mențină zâmbetul pe toată perioada etapelor de planificare. Pe hârtie, era o misiune relativ simplă. Ar trebui să fie înapoi la sol în ceva mai mult de două ceasuri și se așteptau la puține probleme din partea inamicului. Acest atac surpriză trebuia să-i surprindă pe germani cu pantalonii pe vine – și să asigure pentru RAF din 1940 răgazul de timp de care aveau nevoie.

La 2205 ușile giganticului hangar au început să se deschidă. În interior luminile au fost stinse pentru a împiedica eventualii ochi curioși să vadă prea multe. Todd a recomandat ca întreaga misiune să fie desfășurată în totală tăcere radio. Măsura era adresată urechilor străine.

Stumpy a eliberat frânele și a rulat înainte urmat de al doilea bombardier și apoi de *Recce*. Toți aveau farurile de decolare/aterizare și luminile verzi/roșii stinse, iar indicatoarele de pe tabloul de bord aveau luminozitatea redusă la minim. Au rulat fără incidente către punctul de decolare, timp în care ușile hangarului au fost închise. Când au ajuns la breteaua pistei, Stumpy a privit către turnul ATC și a văzut *flash*-ul slab al unei lanterne verzi ce semnifica că formația avea liber la decolare.

A existat o discuție aprinsă dacă *Tornado* trebuie să decoleze simultan sau pe rând. Unii susțineau că decolarea în formație ar limita zgomotul la aproximativ 30 secunde. Alții subliniau pericolul unei decolări de noapte în formație strânsă și considerau că trei lansări succesive la intervale de zece secunde ar prelungi durata zgomotului cu numai douăzeci de secunde, reducându-i însă intensitatea și volumul.

Cei ce susțineau decolarea succesivă au câștigat, așa că Stumpy a rulat pe pistă de unul singur și s-a lansat către cerul întunecat. S-a potrivit să fie o noapte rece și cețoasă cu plafon de nori coborât, deci o decolare în formație ar fi fost extrem de dificilă. După patruzeci și cinci de secunde cei din al treilea avion au *click*-at de două ori butonul radioului pentru a semnaliza că au decolat în siguranță – și cele trei avioane și-au început urcușul către altitudinea de 30.000 picioare. Expunerea la zgomot a durat cam un minut și de fapt, nimeni dintre cei aflați în interiorul hangarului nu au auzit nimic mai mult decât un huruit.

Stumpy a spart plafonul de nori cam la 17.000 picioare. Iar după alte patruzeci de secunde *Recce* a dat semnalul radio prestabilit că toate trei avioanele se aflau deasupra plafonului și adunate în formație corectă. Echipajele au conectat luminile

de navigație pentru a-și ușura zborul, dar nu și stroboscopul. Cu toate că se aflau la mare altitudine, căutau să atragă cât mai puțină atenție asupra lor.

Tranzitul către obiectiv a fost lipsit de evenimente și la distanța de 70 mile de aerodrom Stumpy a semnalizat celorlalte două avioane că intră pe panta de coborâre către insula daneză. A glisat oarecum spre înapoi, începând o manevră

pre-planificată ce urma să-l distanțeze la două minute de bombardiere. În cockpit-ul din spate, Todd a identificat insula pe radar și a reverificat selectorul de armament. Intenția era de a distruge orice avion aflat pe câmp cu **bombele-container BL775**, iar Stumpy, în funcție de oportunități,

trebuia să spulbere cu tunul de bord orice țintă ratată de *Lancaster*. Al doilea bombardier va ținti singurul hangar de avioane, enorm, aflat pe aerodrom și era de sperat că cele 4 bombe de 1.000 livre îl vor desființa.

Cele două avioane au intrat în formație de atac – în linie – la circa 500 m unul de altul și la 500 picioare deasupra solului. Tocmai când Todd își verifica ceasul, Stumpy a înjurat surprins.

— *Shiiit! Lancaster-ele alea rad totul acolo!*

— Exact la timp! a confirmat Todd când bombele au explodat pe mica insulă ce se afla acum la cinci minute și patruzeci de mile în față, la 480 noduri viteză de atac.

— Să sperăm că toți vor fi încă pitiți când vom ajunge și noi.

— Eu sper doar că toate exploziile vor fi terminate, replică Todd. N-am chef de avarii provocate de fragmente din chiar bombele alor noștri.

Stumpy a mormăit și și-a aplecat capul spre tabloul de bord concentrându-se pe direcția de atac. Todd a consultat radio-altimetrul și a reglat presiunea barometrică locală pentru a putea alinia altimetrul principal. Odată operațiunea efectuată, echipajul a început să desfășoare formalitățile de pre-atac.

— Trec în modul Fix/Atac, confirmă Todd. Am obiectivul și reglez scalele pe radar.

Asta însemna că Todd vedea aerodromul și convertea scala de pe radar astfel încât să obțină o imagine clară.

— Trei minute, confirm MASS.

— MASS selectat, a răspuns Stumpy.

Adică bombele erau armate și gata de lansare. Todd a mai aruncat o privire prin cockpit pentru a se asigura că toate comutatoarele erau în poziție corectă. Erau, așa că a mai verificat încă o dată ceasul.

— Două minute.

— Totul e bine, ne îndreptăm direct către strălucirea lăsată de bombele de pe *Lancaster*.

— *Roger. Late Arm.*

— *Roger*, a confirmat Stumpy. Selectat *Late Arm*, e bine.

Asta însemna: toate comutatoarele în poziție corectă, bombele armate și activate, gata de lansare. Tot ce avea Stumpy de făcut era să urmeze „crucea” generată de Todd pe *Heads-Up display* și să apese pe butonul de lansare de pe manșă la momentul potrivit. Astfel bombele vor fi largate automat, iar impactul lor la sol va fi acolo unde a marcat Todd.

— Un minut, toate comutatoarele active – totul e pe mâna ta, Stumpy, ce vezi?

— Văd bine aerodromul. E destul de bine luminat – sunt incendii peste tot. Dar, nu văd nici un avion în aer liber. Nimic, doar o construcție masivă la capătul estic al aerodromului.

Pe neașteptate, avionul a fost zguduit violent spre dreapta. Stumpy a răcnit:

— Preiau comenzile! și a acționat comutatorul ce-i acorda controlul asupra *crucii* ce ochea obiectivul.

— Văd hangarul principal, ușile sunt deschise și pot vedea în interior. Îl atac.

— *Roger*, a strigat Todd, dar ce-i cu Klaus? ăsta e obiectivul lui.

Stumpy a apelat prin radio:

— *Purple 2*, degajează și atacă dinspre est. Lansează bombele după mine.

Klaus Jung, în celălalt cockpit, a *click*-at butonul radio de două ori și s-a îndreptat imediat spre nord-est. Jesse Green, în scaunul din spate, și-a verificat butoanele și a re-selectat informația nouă despre țintă.

În acest timp Stumpy a redresat avionul și se îndrepta direct către hangarul deschis. A coborât până la vreo 300 picioare – altitudine pe care, acum, Todd o monitoriza foarte strict. N-ar fi fost pentru prima oară când un pilot s-a înfipt în pământ pentru că a fost prea concentrat pe țintă.

— Afară, în fața hangarului, e o grămadă de echipament, vehicule și un avion ușor. Putem să distrugem totul, plus hangarul. ACUM!

Todd a simțit un *clanc* liniștitor făcut de bombele ce se desprindeau de burta avionului. Stumpy a cabrat imediat și a virat strâns la dreapta înapoi pe direcția de unde venise, către casă. La o mie de picioare a redresat și au privit către aerodrom tocmai când în jurul hangarului exploda ultima dintre cele 140 de sub-bombe.

— *Delta Hotel*, presupun, a strigat Stumpy entuziasmat de aparentul succes al atacului. *Recce* trebuie să confirme și să fotografieze! (*Delta Hotel* – DH – era codul RAF pentru *Direct Hit* – lovitură în plin – asupra unei anumite ținte).

— Și eu aș crede la fel, a răspuns Todd, acolo n-a mai rămas mare lucru întreg. Dar unde sunt Klaus și Jesse?

— *Purple 2*, verificare.

— *Purple 2*, 30 secunde, pe direcția 2-7-0, obiectivul la vedere și voi la ora zece.

Deodată, Todd și-a adus aminte de *Recce*. În focul misiunii a uitat a uitat că cel de-al treilea avion se îndrepta cu viteză din direcție opusă către *Purple 2*.

Și chiar atunci, în momentul când se pregătea să dea instrucțiuni noi, *Purple 9* a năvălit în scenă.

— *Purple leader*, sunt "9", decalez sosirea cu două minute pentru a permite lui "2" să-și finalizeze atacul.

Todd a scos un oftat de ușurare care a fost întrerupt de o imensă serie de *flash-uri* în spate, pe aerodrom. Și el și Stumpy s-au uitat înapoi peste umărul drept.

— La dracu – la sol e un iad, spuse Stumpy.

Todd nu a răspuns. Era prea ocupat cu căutarea celor doi camarazi. L-a identificat mai întâi pe Klaus care a urcat la 1.000 picioare se apropia cu repeziciune de *Purple leader*, ce încetinise la 420 noduri. Dar încă nu-l putea vedea pe *Purple 9*. Și tocmai când era să-l întrebe pe Stumpy dacă-l vede pe *Recce*, s-a auzit apelul radio.

— "9" degajat de la obiectiv, viraj dreapta, hai acasă!

Stumpy a confirmat cu două click-uri de radio și toate cele trei avioane s-au îndepărtat spre sud-vest, urcând spre o altitudine mare, sigură.

Misiune îndeplinită.

Cel puțin așa credeau!

33

Aerodromul Esbjerg, Danemarca

Miezul nopții, 11 iulie 1940

Au sosit rapoartele de la aerodromul Föhr. Nu erau vești bune. Se părea că un atac surpriză a distrus complet infrastructura acestuia. Galland era pe linia telefonică cu Berlinul.

— Galland, Galland, ce se-ntâmplă acolo?

Reichsmarschall-ul era cuprins de teamă și presimțiri.

— Câte avioane am pierdut? Doamne, e un dezastru. *Führer*-ul va fi furios. Te rog, spune-mi, Galland – avioanele – au fost mutate toate de acolo?

Lui Galland îi făcea plăcere acest apel telefonic și s-a hotărât să mai prelungească nițel disperarea lui Göring.

— Domnule, aerodromul Föhr a fost complet distrus, și sunt multe victime.

Göring l-a întrerupt sec.

— Nu-mi pasă de victime. Avioanele, omule, avioanele sunt în siguranță?

— Deci, așa cum spuneam, domnule, aeroportul este complet distrus și toate avioanele aflate la sol au avut aceeași soartă.

În Berlin, Göring a căzut în scaun șocat, cuprins de cea mai neagră disperare. Era un om mort.

— Toate distruse, toate distruse... nu, nu se poate. De ce nu le-ai evacuat așa cum ți-am ordonat, Galland? Vei fi spânzurat pentru asta, idiot incompetent!

Göring își găsisese deja țapul ispășitor.

— Spânzurat, *Herr Reichsmarschall*, de ce? *Blaue-Tod* sunt în siguranță la Esbjerg, așa cum personal ați ordonat.

Göring a înțeles imediat miștoul pe care i-l făcea Galland.

— Destul, Galland, și-a restabilit Göring autoritatea. Raportează! Câte avioane și echipaje sunt la Esbjerg?

— Domnule, avem 27 avioane și 39 piloți în siguranță, la sol. În mod regretabil, a trebuit să lăsăm în urmă două avioane nefuncționale. Echipamentul nostru tehnic este pe drum, plecat din Föhr. Vom fi operaționali mâine, la prânz. Mă pot bizui pe asistența dvs în continuare, *Herr Reichsmarschall*?

Acum, Göring era realmente furios.

— De ce... da, poți Galland. Prezintă-te la mine, în Berlin, cât de repede este posibil. Ești eliberat din funcție. *Herr Major Koffer* va prelua imediat comanda!

Galland parcă a fost lovit de trăsnet. A replicat cu un șuvoi de scuze și o bâlbâială provocată de panica abjectă și de teroare.

— Dar..., *Herr Reichsmarschall*, am salvat avioanele... așa cum ați ordonat... evident, nu aveți de ce să mă eliberați din funcție! Doar am raportat, așa cum ați ordonat! Vă rog, domnule, nu-mi luați comanda, sunt cel mai bun pilot pentru această funcție!

— Ei, Galland, acum pricepi ce-nseamnă să fii victima unei farse. Nu e prea amuzant, nu-i așa, Galland? Până mâine la ora zece să-mi raportezi că escadrila este operațională.

Acestea fiind zise, Göring a trântit telefonul în furcă.

Galland s-a prăbușit în scaun. Broboane de sudoare l-au acoperit când și-a dat seama cât de aproape de plutonul de execuție l-a dus îngâmfarea sa. Însă escadrila era salvată, iar el va mai apuca să lupte și în viitor. Chiar dacă însemna să-și disipeze forțele peste întreaga Danemarcă, era hotărât să contracareze această nouă

și formidabilă amenințare aeriană a RAF. A presupus corect și că e vorba de avioane cu reacție.

Cât despre amenințarea în sine... „Puterile” de la Berlin trebuiau să identifice cine a trimis această puternică armă distrugătoare... și de unde?

Dacă ei puteau afla baza pe care staționa această forță britanică... atunci putea și el să riposteze, ca pedeapsă.

34

Undeva deasupra Mării Nordului

12 iulie 1940

Cele trei *Tornado* au intrat în formație de zbor și au urcat la 15.000 picioare. Erau entuziasmați și adrenalina pompa prin vene. Todd era încântat de misiune și știa că și Churchill va fi extrem de satisfăcut de munca lor de noapte.

Pe când se apropiau de punctul de intrare pe panta de coborâre, Todd nu a mai rezistat tentației unui apel radio scurt.

— *Mike Foxtrot*, aici *Purple 1*, misiune îndeplinită.

Doar tăcerea a salutat transmisia sa neautorizată. Turnul ATC de la Middle Fleckney respecta întocmai regula tăcerii radio, și poate că și Todd ar fi făcut mai bine dacă-și ținea gura închisă...

...pentru că într-o casă mică din Norwich, o blondă atractivă de vreo 28 ani, a notat cele șase cuvinte ale lui Todd și s-a pregătit să le transmită mai departe contactului ei.

* * *

Pe Todd îl aștepta o surpriză neplăcută. Cele trei avioane s-au întors cu bine la bază și acum erau adăpostite în siguranță în hangar. Echipa de mecanici de la sol și-a început activitățile de întreținere, iar echipajele și-au scos echipamentul de zbor, și după ce au luat câte o cupă de ceai s-au dus agale să vadă rezultatele bombardamentului înregistrate de *Recce*. Filmul fusese dezvoltat și era pregătit pe masa luminoasă. Interpreții fotografici erau adânciți în studiul cadrelor filmului, căutând indicii care să confirme rapoartele echipajelor. Era evident că avioanele au cauzat avarii considerabile. Primul val de *Lancastere* au ratat structurile principale, distrugând doar pista și turnul ATC. Avionul lui Todd a creat o pârtie de distrugeri printr-o zonă în care se aflau camioane, mașini și câteva avioane ușoare. Hangarul a fost distrus în întregime de cele 4 bombe de 1.000 livre lansate de *Purple 2*. Incendiul

intens a făcut ca acoperișul să ardă cu ferocitate și să se prăbușească, lăsând la vedere cea ce se afla în interior.

Și acum, adevărul dur i-a lovit în față. Oricât de atent studiau, interpreții nu reușeau să găsească nici o urmă a avioanelor cu reacție ce au fost principalul obiectiv al atacului lor. Puteau distinge doar rămășițele a două posibile *Me 262* printre ruinele hangarului – și erau absolut siguri că nu sunt mai multe – cea ce i-a convins că *păsările* își luaseră zborul – la propriu.

Sigur, nu aveau de unde ști că *Blaue-Tod* au fost mutate la o altă bază cu doar câteva ore mai înainte. Atacul a ratat distrugerea reactoarelor germane, iar RAF se afla în aceeași situație ca la început. Încă o dată, a fost clar că Serviciul German de Informații a acționat perfect. Și-au pus la adăpost arma secretă într-o singură noapte și acum britanicii vor trebui să o caute din nou peste tot.

35

Middle Fleckney

15 iulie 1940

Un nor de deznădejde s-a așezat peste Middle Fleckney. De la încrederea absolută că au contribuit decisiv la efortul de război, au trecut la extrema cealaltă când și-au dat seama că erau din nou în situația de la început.

Singura „consolare” pentru *Purple Force* era că au redus aviația cu reacție germană de la treizeci la douăzeci și șapte avioane. Două – probabil temporar nefuncționale – au fost distruse noaptea trecută, iar un altul la începutul săptămânii. Cu toate acestea, 27 asemenea avioane constituiau o forță formidabilă cu care trebuiau să se confrunte.

În timpul unui dineu, o nouă personalitate a fost prezentată celor veniți din 1992.

Churchill și-a dat seama că nu putea acorda tot timpul necesar *Forței* de la Middle Fleckney, așa a rugat un vechi prieten de încredere, *Sir Peter Andrews*, să preia legătura permanentă cu aceasta. Andrews era și parlamentar ales în circumscripția Bury ST. Edmunds, ceea ce însemna că putea să mențină contactul cu personalul de la Middle Fleckney fără a stârni prea multe suspiciuni pe plan local. Churchill îl cunoștea de-o viață pe Andrews și era convins că-și putea îndeplini sarcinile cu eficiență și, dacă era necesar, cu duritate. Și se putea ajunge la asta. Dacă situația de la Middle Fleckney începea să scape de sub control, Peter Andrews era omul de încredere care să ia măsuri rapide și efective.

În acea zi, *Sir* Peter a prezidat o întâlnire cu personalul de comandă al bazei și a ascultat tăcut, dar foarte atent, comentariile și sugestiile venite din jurul mesei. A înțeles că apărarea cerului Marii Britanii a început să fie disperată și că trebuie să fie sarcina sa să pună la punct un plan care să distrugă amenințarea aeriană germană. Aceste *Blaue-Tod*, nume sub care erau cunoscute, ar putea fi o forță devastatoare și aproape de neoprit, dacă se vor năpusti asupra deja decimatei RAF. Începuseră să sosească rapoarte de la Informații referitoare la locul relocării reactoarelor germane. Însă, rapoartele erau confuze, iar dacă datele cuprinse erau adevărate, atunci RAF urma să se confrunte cu peste o sută de avioane și nu cu douăzeci și șapte.

Britanicii au presupus, corect, că Înaltul Comandament German și-a divizat forțele. Probabil că Göring s-a convins că de acum britanicii sunt la curent cu pericolul reprezentat de *Me 262* și că *Luftwaffe* abia a evitat dezastrul – efectiv „la mustață”. Era normal ca *Blaue-Tod* să fie dispersate pe trei sau patru aerodromuri diferite, pentru a preveni repetarea unui bombardament catastrofic.

— Ei bine, *gentlemen*, ce putem face referitor la acest pericol deosebit de serios? Le căutăm noi pe ele sau așteptăm să vină ele la noi? a pus *Sir* Peter prima întrebare.

AVM Morrissey a replicat:

— Câte puțin din ambele metode, *sir*. Putem utiliza *Canberra* pentru zboruri de recunoaștere la mare altitudine ca să le căutăm în Danemarca și *ADV Tornado* ca protecție pentru *vânătorii* convenționali, cu elice, care se confruntă cu inamicul deasupra Canalului.

— Și când le găsim – pardon, *dacă* le găsim – *Blaue-Tod*, le atacăm din nou? a adăugat *Sir* Peter.

— O, da, *sir*, le sărim direct la gât! a confirmat *Sir* Henry fără ezitare.

Un murmur de aprobare s-a auzit din jurul mesei.

— Atunci, *gentlemen*, să pregătim un plan de acțiune și să-l transpunem într-o operațiune cât mai curând posibil – propun un termen de maximum două zile. Mulțumesc, atât pe ziua de azi. Ne întâlnim mâine la aceeași oră.

În timp ce toți ceilalți plecau la treaba lor concretă, Todd i-a șoptit tatălui său la ureche.

— Ei, omul nu prea pierde timpul cu fleacuri, nu-i așa?

— Da, Todd, așa este. Și mai bine ai învăța să-i urmezi exemplul.

— Mulțam pentru dovada de încredere, tată. Eu cred că am făcut o treabă foarte bună până acum.

— E de discutat, ținând cont de încălcarea procedurilor radio, *Wing Commander*. Cu pălăvrăgeala ta, i-ai pus pe toți în pericol!

La auzul reproșului obrazii lui Todd s-au înroșit de rușine, așa că a încercat să dreagă busuiocul.

— Aș vrea să mai rămâi câteva minute ca să vorbim cu *Met Man*, Jim Charles. Are de spus ceva interesant. Pe *Sir Peter* l-am rugat să aștepte după întâlnire la mine în birou. Probabil că acum ne așteaptă... mergem?

— Sper că n-ai să mă faci să pierd timpul degeaba, Todd. Trebuie să plec înapoi la Londra la ora 1400.

Todd a oftat neauzit și și-a condus tatăl în biroul său, unde *Sir Peter* conversa amabil cu Jim Charles. Toți cei patru bărbați au luat loc, iar Todd a deschis discuția.

— Jim, spune-le ce mi-ai spus mie săptămâna trecută.

Met Man devenit expert istoric și-a relatat povestea unei audiențe devenite din ce în ce mai interesată și a sfârșit cu anomaliile referitoare la *Me 262*.

Urmă o scurtă tăcere întreruptă de AVM.

— Ești sigur de ceea ce spui, Charles?

— Absolut, *sir*. Am găsit câte ceva de citit prin bază și evenimentele istorice ce duc către momentul prezent din 1940 nu se prea potrivesc cu ale noastre.

— Dă un exemplu! ceru *Sir Peter*.

— De exemplu – care sunt datele calendaristice ale războiului din 1914 în care a fost implicată Britania?

Sir Peter nu a ezitat deloc.

— Așa cum știe oricine, noi am declarat război *Kaiser*-ului în 1914, dar a durat doar cincisprezece luni pentru că s-a căsătorit cu una dintre fiicele regelui Edward. Războiul s-a terminat practic imediat – în 1915.

Ceilalți trei s-au privit consternați unul pe altul.

Într-adevăr, aveau încă o problemă.

* * *

Întâlnirea s-a terminat, iar lui Jim Charles i s-a ordonat să păstreze confidențialitate absolută asupra subiectului.

AVM și *Sir Peter* s-au ridicat și au părăsit încăperea. În timp ce plecau, AVM i s-a adresat cu voce joasă lui Todd.

— *Wing Commander*, nu e cazul să subliniez cât de sensibile și ce potențiale probleme ridică revelațiile acestui om. Ține-le pentru tine până ce vom vorbi data viitoare. În acest moment nu comentez nimic. Trebuie să plec la Downing Street.

Pentru prima oară de la sosirea în 1940, Todd a început să înțeleagă enormitatea sarcinii ce-i aștepta. Viitorul lumii vestice depindea de câștigarea acestei bătălii. Cărțile de istorie au dovedit acest fapt.

Sau măcar câteva!

Dacă germanii vor câștiga această luptă nimic nu-i va mai opri să traverseze Canalul și să mărșăluiască în Pall Mall. Acesta nu era doar un exercițiu – era ceva

cât se poate de real – și depindea de Todd și oamenii săi din 1992 să fie impactul vital care să schimbe cursul bătăliei.

Indiferent de linia temporală în care se va desfășura!

36

Bătălia începe la Earnest

25 iulie 1940

Deasupra Canalului confruntările dintre forțele opozante au continuat cu aceeași intensitate – deși condițiile meteo erau anormal de rele pentru această perioadă a anului. *Spitfire* și *Hurricane* erau lansate pentru a opri inamicele *Ju-88* și *Bf-109* ce le apărau. Treptat, RAF a început să înregistreze succese – atât de mari încât germanii au fost forțați să trimită avioane amfibii în Canal pentru a-și salva echipajele doborâte. Era și un semn de disperare crescândă – ordinul Ministerului Aerului ca aceste avioane să fie atacate dacă sunt întâlnite în zonele de operații. Două chiar au fost doborâte în ultimele zile, fapt ce a ridicat o problemă de moralitate care i-a frământat pe mulți piloți RAF.

Duminică 28 iulie vremea s-a îmbunătățit considerabil și a permis unele confruntări prelungite. A fost și ziua când Todd a hotărât să riște lansarea avioanelor sale în timpul zilei. RAF era mereu depășită în aceste raiduri, iar mulți piloți susțineau că dacă *squadron*-ele germane ar fi separate și împrăștiate, *Spitfire* și *Hurricane* s-ar fi descurcat cu ușurință și le-ar fi înfrânt.

De aceea, Todd i-a convocat pe cei de pe cele două *Tornado* ADV rămase și a ordonat o misiune CAP (*Combat Air Patrol*) deasupra Canalului Mânecii, la est de Lowestoft, unde să-și folosească radarele de bord pentru a identifica marile formații de zbor ale atacatorilor germani. De asemenea, ei puteau asculta transmisiile radio ale britanicilor și obține informații de la noile stații radar de avertizare timpurie. Planul era ca atunci când descopereau inamicii, *Tornado* să transmită un mesaj-*scramble* către controlorii RAF de la Apărarea Aeriană care vor lansa avioanele chiar la timp pentru a-i surprinde pe nemți pe nepregătite. *Tornado* vor ataca formațiile de avioane de vânătoare de la distanță și din spate, făcând doar o singură trecere devastatoare cu tunurile de bord înainte de a urca înapoi la altitudine mare – și la adăpostul oricărui nor pe care-l vor putea găsi și care, din păcate, erau destul de puțini.

Scopul era de a provoca confuzie, de a împrăștia și înfricoșa inamicul care să-și disperseze formația de zbor. *Forța '92 Tornado* nu dispunea de suficiente rachete cu care să doboare un număr semnificativ de avioane germane. Trebuiau să le

economisească pentru misiuni mai complexe. Dacă controlorii RAF de la sol își făceau bine treaba, avioanele britanice trebuiau să ajungă chiar la timp pentru a „mătura” avioanele *Luftwaffe* dezorientate și dezorganizate.

Era o oarece îngrijorare legată de eventualii spectatori de la sol care ar fi putut „identifica” avioanele *Tornado*. Dar, s-a argumentat că marea majoritate a civililor se pricepea prea puțin la tipurile de avioane și pentru un ochi neantrenat, un mic punct aflat departe, în înaltul cerului semăna cu oricare altul!

Însă, cei din *Royal Observer Corps*³ erau cu totul altceva. Aceștia erau bine instruiți, entuziaști și vor identifica avioanele din 1992 ca fiind „necunoscute”, implicit inamice. Acest fapt va crea confuzie, așa că a fost transmis un ordin către controlorii de trafic aerian să „ignore” rapoartele ROC care vor semnală avioane rapide neidentificabile. Era un risc – pentru că avioanele semnalate puteau la fel de bine să fie *Me 262* – și acest ordin va avea implicații viitoare pentru *Purple Force*.

„*Pare o treabă simplă*” se gândi Todd. Și chiar era – pentru câteva zile. Dacă *Tornado* puteau distra atenția germanilor pentru câteva momente vitale, tinerii și neexperimentații piloți RAF ar putea să acționeze împotriva lor și să le dezoare planurile.

Și astfel, în această după-amiază de vară, două *Tornado* ADV zburau în CAP deasupra Canalului Mânecii. Au estimat că pot rămâne în aer mai mult de două ore înainte de a trebui să se întoarcă la bază. În primele zile lucrurile au mers neașteptat de bine. Pe la ora 2 pm, la cea de a doua misiune din acea zi, *Squadron Leader* John Hortin și navigatorul său, *Flt Lt* Jon Holliday, patrulau împreună cu celălalt ADV în care se aflau pilotul *Captain* „PJ” Proby și *Squadron Leader* Rick Hill în scaunul din spate. N-au avut mult de așteptat. Rick Hill a depistat pe radar o formație de patruzeci de avioane. Se aflau mult mai jos decât ei și se îndreptau spre Dover. Rick a transmis informația pe un canal radio securizat către coechipierul său, iar acesta a pasat detaliile controlorului de la sol. Acesta a calculat mintal când trebuie executat atacul, ținând cont de că *Tornado* vor împrăștia formația inamică cu circa 30 secunde înainte ca Spitfire alarmate să ajungă și să angajeze inamicul confuz, apoi a transmis TOT (*Time on Target*) către echipajele ADV.

Din înalturi – doar niște mici scânteieri pentru germanii de dedesubt, dacă s-ar fi preocupat să privească în sus – *Tornado* au continuat să monitorizeze avioanele inamice așteptând TOT. La momentul precis, ambele avioane și-au armat tunurile și au năvălit peste avioanele inamice. S-au apropiat sub un unghi de picaj foarte

³ Royal Observer Corps - (ROC) – organizație britanică de apărare civilă (1925-1995). Compusă mai ales din voluntari civili ce purtau uniformă RAF.

abrupt și de la 30° lateral din spate, cu viteza de circa 500 noduri. Formația germană continua să zboare către Dover, imediat dedesubtul unei pătri de mici norișori izolați, fără ca măcar să le dea prin cap că inamicul s-ar putea apropia de ei venind din spate. Supravegheau doar spațiul din fața lor și de deasupra, căutând *vânătorii* RAF decolați de pe aerodromurile engleze. Cu siguranță nu se așteptau la ceea ce a urmat.

Efectul a fost devastator. Ambele *Tornado* au deschis focul simultan – trecând chiar prin mijlocul formației de bombardiere. Germanii nici nu au știut ce i-a lovit. Proiectilele explozive de mare calibru au străpuns avioanele fără avertisment. Șapte *Bf 109* au explodat. Alte cinci au suferit avarii fatale și au căzut neajutorate în marea de dedesubt. Alte opt au încasat multiple lovituri și au trebuit să se întoarcă imediat la bază. Douăsprezece au fost implicate în coliziuni aeriene. Restul s-au dispersat, cu piloții confuși și terificați.

Ambii piloți de pe *Tornado* au făcut apelul radio standard post-atac:

— *Fox-1!* codul de confirmare a unei victorii executate cu tunul⁴.

Germanii nici măcar nu au văzut avioanele *Tornado* care i-au atacat și care acum se aflau deasupra norilor și urcau abrupt către 30.000 picioare de unde s-au îndreptat rapid spre Middle Fleckney pentru realimentare. În chiar acest moment *Spitfire* și *Hurricane* au intrat în scenă. Piloții lor nu-și puteau crede ochilor. Avioanele germane erau împrăștiate pe cer, unele prăbușindu-se în mare cu o coadă de fum – și piloții în parașute – o harababură dezastruoasă. Băieților din RAF nu le-a trebuit mult ca să desăvârșească carnagiul pus moka în brațele lor de către *Tornado*. Au mai fost doborâți opt *vânători* de către RAF înainte ca rămășițele formației inițiale să fugă spre casă.

A fost cea mai profitabilă zi de când a început conflictul. Iar frumusețea situației era că nimeni din cele două părți habar nu avea ce s-a întâmplat. Piloții RAF 1940 erau confuși ca și adversarii lor germani, ceea ce a iscat numeroase rapoarte false și mult exagerate referitoare la numărul de avioane doborâte. Germanii erau înmărmuriți. Mai mult de 30 avioane dispărute – presupus distruse – fără explicație erau o mare problemă pentru *Oberkommando*, iar Göring s-a implicat personal în investigații. Era o zi catastrofală pentru *Luftwaffe* și Göring a decis că Forțele SALE Aeriene nu vor mai suporta niciodată o asemenea umilință.

Era timpul ca *Blaue-Tod* să fie folosite pentru atacuri în forță.

* * *

Herr Professor Willy Messerschmitt a fost foarte ocupat.

⁴ Fox 1 – **eroarea autorului**: codul NATO pentru foc executat cu tunul de bord este „Fox 4” (iar uzual se folosește „Guns! Guns! Guns!).

De la mijlocul anilor '30, când a primit aprobarea să dezvolte avionul Me 262, întreaga sa viață a fost închinată acestui *Proiect*.

A fost transferat în Lituania la Kretinga în 1937 și – în cele din urmă – i s-a asigurat întregul sprijin tehnic pe care l-a cerut. Mâna de lucru nu constituia o problemă – naziștii aveau resurse inepuizabile – iar tehnicienii erau recrutați de pe tot cuprinsul Reich-ului și a vecinilor cotropiți.

În tot acest timp Hitler ar fi trebuit să acorde sprijin, dar „distracții” precum invadarea regiunii Sudetenland l-au preocupat mai mult, în detrimentul dezvoltării noului avion reactiv. Dar a revenit mereu asupra subiectului, împins de Göring, Milch și Galland care aveau un uriaș interes în a aduce Me 262 cât mai curând posibil în activitate.

După succesul zborului-test al lui Adolf Galland cu un prototip timpuriu la care a fost martor însuși Hitler, resursele au crescut considerabil. Sute de tehnicieni și muncitori au fost expediați la Kretinga, iar fabricanții motorului – BMW și Jumo (Junkers) – au fost presați să livreze produsul asupra căruia insista Messerschmitt. Ca rezultat, producția de avioane convenționale a avut de suferit din plin.

Cu toate acestea, în 1939, patru variante de Me 262 se aflau în perfecționare – *Interceptor*, *Vânător-Bombardier*, *Recunoaștere* și, cel mai important, *Vânător-de-noapte*.

Au fost aduse îmbunătățiri notabile la radar, puterea motorului, distanța de zbor, altitudinea operațională, armament și manevrabilitate. Chiar și piloții experimentați au trebuit să treacă printr-un program de instruire în nouă etape care să-i facă apti să stăpânească un asemenea complex operațional.

Totuși, una dintre probleme nu a putut fi rezolvată, până la mijlocul anului 1940. Au fost necazuri cu aliajele pentru construcția motorului reactiv datorate temperaturilor înalte implicate. Din fericire, un inginer ceh colaborator la proiect a avut o contribuție decisivă care a avut ca efect ieșirea de pe liniile de producție germane a tot mai multe motoare fiabile.

Lotul inițial de 30 avioane Me 262 a fost construit și livrat – zece *Interceptoare*, zece *Vânătoare-Bombardiere*, cinci *Vânătoare-de-noapte* și cinci *Recce*. Până la sfârșitul lui iulie 1940 multe altele se aflau în construcție și curând va fi nevoie de ele, datorită pierderilor ce au început să crească.

Cu toate acestea, *Herr Professor* era extrem de mulțumit de activitatea sa, la fel ca Göring și Hitler.

Războiul împotriva aerodroamelor britanice – *Adlerangriff* (Operațiunea „*Atacul Vulturului*”) – putea începe.

Downing Street**25 iulie 1940**

Conversațiile cu Jim Charles și Todd l-au distras pe AVM și a discutat problema cu Prim Ministrul.

— Oricum, întreaga situație este suprarrealistă și nu cred că trebuie să permitem ca unele mici discrepanțe istorice să ne distragă de la sarcina principală. Nu văd nici un motiv ca oamenii din 1992 să fie informați, pentru că le-ar distra doar atenția de la scopul principal al vizitei noastre în 1940.

— Sunt într-un tot de acord, *Air Marshal* și vă sugerez să păstrăm – cum să spun – această informație „delicată” numai între noi. Prioritatea noastră trebuie să fie această linie temporală – pe aceasta trebuie să o protejăm. Vă puteți descurca cu fiul dvs? Voi vorbi cu *Sir Peter* – nu va avea probleme să accepte și să ignore toate aceste revelații irelevante. Rămâne doar Charles. Ce trebuie să facem cu el? Este de încredere? Sau e necesară o „soluție permanentă”?

AVM a făcut o grimasă.

— Presupun că prin „permanentă” vă referiți la un accident nefericit și fatal întâmplat prietenului nostru *Met Man*?

— Depinde de dvs, *Air Marshal*. Dacă putem avea încredere în el și va coopera, atunci e în regulă. Dacă nu, va trebui să luăm unele precauțiuni, oricât de neplăcute ar fi. Trebuie să avem în vedere binele suprem.

— Voi vorbi cu el la întoarcere. Acum, pot menționa alte câteva probleme vitale referitoare la radar și tacticile pe care le folosiți. Ar mai trebui să vorbim despre *Me 262* și prea timpuria sa apariție pe cerul de deasupra Britaniei. Despre acest aspect al descoperirilor lui Charles, cu siguranță că va trebui să discutăm serios.

Methwold, Norfolk**Iulie 1940**

Sir Peter Andrews a aflat despre funeraliile și serviciul memorial pentru soția *Air Vice Marshal Morrissey* și a întrebat dacă poate participa ca dovadă de respect pentru noul său aliat.

A fost o sarcină simplă și la întoarcerea sa la Methwold, îl aștepta o scrisoare pe birou. Era scrisă de mână, adresată personal lui Sir Peter și sosise cu poșta de dimineață.

A deschis plicul și a citit și recitit atent conținutul scrisorii, de câteva ori.

Când a lăsat-o jos, îi curgeau lacrimi din ochi:

Dragă tată,

Îți scriu nu ca să te stresez, ci mai degrabă ca să te lămuresc referitor la prezența mea în 1940.

Ți-ai dat seama că l-am însoțit pe soțul meu, Henry, în această perioadă temporală și acum sunt moartă.

Din anumite motive se pare că nu este posibil pentru ca același „suflet” să existe în aceeași linie temporală, iar pentru ca tânăra ta fiică Constance să se trezească din comă, trebuie ca eu să mor.

Nu regret nici o clipă acest fapt pentru că am realizat în întregime scopul vizitei mele în lumea ta.

Vei fi surprins și întristat să afli că în 1940 „al meu”, acum 52 ani, fiul tău și fratele meu, Phillip, a fost omorât accidental în timp ce se afla cu bicicleta într-una dintre „aventurile” sale. Doi soldați ce păzesc Middle Fleckney și avioanele din 1992 aflate acolo, au comis o greșeală tragică, iar el a murit.

Nimeni nu poate fi învinovățit, dar întreaga familie a fost complet devastată de această pierdere. Dumneata nu ai depășit niciodată situația, ca de altfel nici unul dintre noi.

Ca urmare, am pus la cale un plan de acțiune care trebuia să-mi ofere mie oportunitatea de a schimba urmările accidentului și să salvez viața lui Phillip.

Ca să scurtez istorisirea, am complotat, planificat și manipulat până ce mi-am atins scopul și am ajuns aici, în 1940, pe 1 iulie.

L-am așteptat pe Phillip să vină în crângul unde se avea loc accidentul și l-am ajutat atunci când avea cea mai mare nevoie de mine.

Eu sunt femeia ce i-a salvat viața în această după-amiază.

Răsplata mea este că Phillip, dumneata, mama și Constance vă puteți trăi viețile în pace și armonie.

Poate că într-o zi îi poți arăta această scrisoare lui Constance.

*Cu toată dragostea, pentru totdeauna,
Constance*

Middle Fleckney

1 august 1940

În următoarele câteva zile vremea a fost nefavorabilă și au fost posibile doar contacte sporadice cu inamicul. Germanii au continuat să testeze apărarea britanică și pierderile de război au continuat. Britanicii au înțeles că nu vor putea câștiga astfel războiul, dar nu puteau lăsa fără răspuns atacurile *Luftwaffe*.

În duminica precedentă cele două *Tornado* ADT au acționat pe nevăzute, dar, din nefericire, acum, ambele avioane zăceau nefuncționale în hangarul de la Middle Fleckney. Unul dintre avioane avea probleme CSAS (controlul zborului), iar celălalt o problemă la radar. Lipsa pieselor de schimb era o mare problemă, deși tehnicienii din 1992 făceau tot ce era omenește posibil în aceste circumstanțe neobișnuit de dificile.

Todd și comitetul executiv trebuia să ia o decizie. Era oare timpul să fie sacrificat unul dintre *Recce* pentru piese de schimb, pentru ca celelalte șase *Tornado* să poată zbura? Era un argument solid pentru că *Canberra* PR9 erau în bună stare și puteau face aceeași treabă ca și *Tornado Recce* – ba chiar puteau zbura mai mult și la altitudine mai mare dacă era necesar. Evident, echipajele de pe *Recce* nu erau deosebit de mulțumite de această propunere, dar – așa cum a explicat Todd – puteau opera ca echipaje de rezervă pentru bombardiere. În cele din urmă, după multe discuții aprinse s-a decis convertirea unui *Tornado Recce* într-o „*Hangar Queen*”. Acesta era termenul argotic ce desemna un avion abandonat în hangar, folosit ca sursă pentru piese de schimb.

Dar decizia a avut și ramificații. Ce se va întâmpla cu piesele de schimb și cu avionul dezafectat atunci când echipa 1992 se va întoarce în propriul timp – sau măcar va încerca să se întoarcă – pe opt septembrie. *Sir Peter Andrews* a venit cu soluția.

— Să ambalăm ceea ce rămâne și stocăm în loc sigur. Depozitul va fi accesat peste zece-douăzeci de ani. Inginerii noștri din viitor vor putea utiliza tehnologia aceasta pentru a asigura Britaniei un avantaj în proiectarea și construcția de avioane de luptă cu reacție.

Todd a răspuns în numele tuturor celor prezenți.

— Nu sunt sigur că e cea mai bună soluție. N-ar constitui o interferență cu linia temporală și o schimbare a cursului istoriei? Adică, nu cumva ar însemna să trișăm destinul și să ne asigurăm un avantaj incorect?

I-a răspuns tatăl său.

— Dar acum ce crezi că facem, Todd? Crede-mă când spun că depozitarea lui *Tornado Recce* pentru folosință în viitor este exact ceea ce trebuie făcut.

AVM Morrissey s-e întoarce către *Sir Peter Andrews* cu o solicitare concisă.

— *Sir Peter*, recomand ca acest avion să fie ambalat și stocat, în secret, pe un mic aerodrom de lângă Preston, numit Warton. Va fi bine ascuns și păzit. În plus, recomand ca locația sa să fie dezvăluită doar celui al cărui nume îl voi pune într-un plic sigilat ce va fi păstrat la biroul Prim Ministrului până la data de 1 ianuarie 1960.

Le-a picat fisa. Cei mai isteți dintre cei aflați în jurul mesei au înțeles imediat sensul acestei solicitări. *Recce* va fi păstrat pentru a fi bine utilizat în viitor. Warton era sediul – în anul 1992 – uneia dintre cele mai mari firme britanice producătoare de avioane – British Aerospace!

Într-adevăr, vor moșteni un avantaj incredibil de necinstit!

* * *

Ședința a continuat cu analiza rolului avioanelor disponibile rămase. Patru bombardiere, doi *vânători*, un *Recce*, două *Canberra Recce* și un *Canberra ECM* (*Electronic Counter Measures*). A mai fost și problema deloc minoră a moralului echipajelor.

Cei de pe VC-10 și C-130 nu au zburat de la sosirea în 1940 și era puțin probabil să o facă până la 8 septembrie. Ca urmare, era important să fie menținuți activi, implicați în alte îndatoriri – să li se dea un scop, ca să simtă că contribuiau și ei la efortul comun. Un om eficient este un om fericit – și viceversa – așa că Todd a numit-o pe *Squadron Leader* Julie Grant, din echipajul de pe C-130, să conducă echipa de planificare a zborurilor, managementul oamenilor și, mai ales, să se ocupe de menținerea moralului.

Ea se va sigura că fiecare ofițer neimplicat direct în misiunile de zbor, va avea de făcut ceva concret. De la serviciul la cantină, până la organizarea de activități sportive și consiliere profesională. Julie Grant avea o chemare nativă către asemenea gen de îndatoriri și până la 1 august nu a existat nici un ofițer sau subofițer cu care ea să nu fi stat de vorbă. A avut discuții individuale cu întreg personalul și a stabilit îndatoriri secundare pentru fiecare, conform preocupărilor, calificării și capacității fiecăruia. A fost cooptată în echipa executivă și participa la ședințele zilnice, unde-și ținea superiorii informați asupra problemelor cu moralul. Era o mare greutate luată de pe umerii lui Todd, care acum se putea concentra pe problema principală, coordonarea misiunilor de zbor.

Proгноza meteo pe termen lung era bună. Arăta că o zonă de presiune mare se apropia dinspre Atlantic, iar deasupra Canalului Mânecii erau de așteptat condiții

excelente de zbor în următoarele câteva săptămâni. De fapt, acestea nu prea ajutau echipa 1992, deoarece ei preferau să se ascundă în vremea rea, pentru ca germanii să nu descopere prezența lor. Sir Peter Andrews era convins că germanii cam știau ce se-ntâmplă – așa cum și britanicii știau despre *Blaue-Tod*. Dar era esențial ca adevărul despre echipa 1992 să nu fie descoperit niciodată. Trebuia să recunoască, era un secret dificil de ținut, dar dacă reușeau să-l mențină până la 8 septembrie, nu va mai exista nici o probă concretă, ci doar speculații, rapoarte neverificabile și dovezi circumstanțiale.

Todd a fost nevoit să ordone zboruri de recunoaștere și a descoperit baze noi pe care erau staționate avioanele reactive *Blaue-Tod* – pe numele real *Me 262* – informații absolut necesare pentru cazul în care ar mai încerca distrugerea lor la sol. În ultimele câteva zile *Me 262* șicanaseră RAF. Au însoțit forța principală, dar rămâneau pitiți și pândeau de la mare altitudine, dinspre soare. Camuflajul albastru deschis de pe burtă le făceau aproape nedetectabile. În timp ce adversarii se încăierau deasupra Canalului, *Me 262* își așteptau rândul, și după ce *Spitfire* degajau datorită terminării combustibilului, reactoarele *Luftwaffe* năvăleau asupra lor provocând RAF-ului pierderi semnificative. Cincisprezece *Spitfire* și douăsprezece *Hurricane* au fost astfel pierdute în ultimele trei zile. Britanicii nu puteau să facă nimic. Avioanele *Tornado* ADV nu erau de nici un ajutor fiind temporar nefuncționale, așa că nu puteau repeta succesul misiunii lor din 28 iulie. *Spits* și *Hurricane* RAF nu puteau înfrunta reactoarele naziste, pentru că nu puteau egala incredibila viteză orizontală și ascensională furnizată de puterea motoarelor acestor avioane formidabile.

Dar pierderile RAF nu mai puteau continua. De aceea, s-a hotărât lansarea bombardierelor *Tornado* și EDM *Canberra* care să încerce alarmarea timpurie a RAF 1940 de sosirea avioanelor *Me 262*. *Canberra* trebuia să execute zbor de patrulare la mare altitudine, în afara razei de acțiune a germanilor. Putea rămâne pe poziție timp de câteva ore fără realimentare. Urmau să asculte cu echipamentul lor sofisticat și când depistau sosirea *Me 262*, echipajul *Canberra* trebuia să facă două lucruri.

Mai întâi, vor bruia transmisiunile radio între avioanele germane, saturându-le frecvențele cu înnebunitorul zgomot-*alb*.

În al doilea rând, trebuiau să alarmeze cele patru bombardiere dotate cu tunuri și rachete aer-aer (AAM) Aim-9. Bombardierele *Tornado* adaptate vor intercepta *Me 262* înainte ca acestea să intercepteze avioanele RAF ce reveneau acasă, prevenind un nou carnagiu. Teoretic era un plan excelent – dar oare va funcționa?

Între timp, *Canberra* PR9 va executa zilnic câte două misiuni deasupra coastelor olandeze și daneze încercând să identifice bazele de staționare ale

avioanelor *Messerschmitt*. Planul a fost elaborat și primele zboruri urmau să fie executate în ziua următoare – 4 august.

Va urma...

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

Thriller**Michael Palmer****FRĂȚIA ASISTENTELOR**

1982

Traducerea: Ștefi Todo

EPISODUL X**Capitolul 23**

Folosind balustrada pentru echilibru, David cobora scările din Doi Nord către Unu Nord. Adrenalina îi înăbușea durerea din gleznă. Intră prin ușile coridorului central, împrăștiind un trio de călugărițe înspăimântate. Holul principal era în mijlocul haosului obișnuit din mijlocul zilei. David făcu cu mâna și trecu în viteză printre oamenii de acolo.

— Rezistă, iubito, te rog rezistă, șopti el, urcând scările din aripa de sud. Chiar câte două odată păreau fără sfârșit.

— Luptă cu nenorocita. Luptă cu otrava ei. Te rog.

Picioarele îi deveneau de plumb. Îi cedară între etajul trei și patru, apoi din nou în timp ce dădea buzna în Patru Sud. Coridorul era gol, cu excepția unei infirmiere care se străduia să așeze un bătrân în scaunul cu roțile. În câteva secunde în care se holbă la apariția care se târa către ea, pacientul, victima unui atac de cord, căzu greu pe podea. Infirmiera, dându-și seama că e urgent, îi făcu semn cu mâna.

— Mergi înainte, spuse ea. Clarence face asta tot timpul.

David aprobă din cap și alergă către stația asistentelor.

— Cod 99, camera 412. Anunță-l și adu-mi ajutoare. Cod 99, camera 412.

Secretara încremenită îngheță un moment, apoi înșfăcă telefonul.

Pentru David scena din camera 412 era reînvierea unui vis oribil. Lumina slabă, oxigenul, perfuzia intravenoasă, corpul nemișcat. Aprinse luminile și alergă spre pat. Christine, întinsă pe spate, avea culoarea palidă a morții.

În hol, se auzea operatorul vorbind cu un ton de urgență rar întâlnit.

— Cod 99, Patru Sud... Cod 99, Patru Sud...

O secundă, două, degetele lui își găsiră drumul spre gâtul Christinei, căutând pulsul din artera carotidă. Îl găsi. Bătaia ritmică a vieții sub vârful degetelor lui. Pulsul lui sau al ei? În acel moment, ca și cum i-ar fi răspuns la incertitudine, Christine respiră – o singură respirație, minunată. La primul sunet, prima ridicare a pieptului ei, David deja acționa. Opri tubul intravenos, apoi se aplecă și îi făcu respirație gură la gură.

Înainte să termine, o asistentă intră în cameră, trăgând aparatura pentru urgențe după ea. În minutele care urmară, cei doi, medic și asistentă, lucrară ca unul singur. Tânăra femeie era minunată – stăpână pe sine, dându-i instrumentele și medicamentele necesare aproape înainte să-i fie solicitate.

Confruntat cu o otravă necunoscută, abordarea lui David era generală, o soluție intravenoasă proaspătă care să curețe toxinele și să ajute presiunea sângelui, o soluție orală și ventilație, bicarbonat să contracareze creșterea acidului lactic.

Culoarea Christinei se făcu și mai întunecată. Riscă să lase câteva secunde aparatul de respirat și îi ridică pleoapele. Pupilele erau două puncte negre, aproape pierdute în cercurile maro care le înconjurau – pupilele ca un vârf de ac ale celor care luau o supradoză de droguri. *Doamne, să fie morfină!* se gândi David. *Să fie ceva reversibil ca morfina.* Prescrise naloxon, cel mai eficient antidot pentru toate narcoticele. În câteva secunde asistenta i-l injectă.

Încă niște respirații și David se opri din nou. De data aceasta să mai verifice odată pulsul. Cu o senzație de scufundare realizează că nu-l găsește.

— Introdu o placă sub ea, te rog, spuse el, ridicând un umăr al Christinei. Va trebui să uiți de medicamente și să faci masaj manual până când mai primim ajutoare. Doamne, unde e toată lumea?

Discursul său era grăbit și nervos.

— O asistentă era bolnavă și a plecat acasă.

Vorbele femeii erau în ritmul cu care făcea masajul pieptului.

— Două sunt la masă. Vor apărea.

David continuă respirația artificială.

— Avem nevoie de cineva la acel aparat, mormăi el. Avem nevoie de cineva la aparatul acela nenorocit.

Cu asistenta incapabilă să se oprească din masajul cardiac, tăvile cu medicamente puteau la fel de bine să fie și pe lună. Un infirmier intră. David țipă la el să măsoare presiunea sângelui. Omul încercă de două ori.

— Nimic, spuse el.

— Poți să-i faci masajul cardiac, îi ceru David, sperând că ar putea-o elibera pe asistentă pentru a se întoarce la aparatul de urgență.

Bărbatul negă din cap și se dădu înapoi.

— Rahat! șuieră David.

Se uită în jos la Christine. Nu mai era nici o respirație spontană, nici un semn de viață. Corpul îi era acoperit cu pete albastre. Dacă nu primea ajutor

foarte repede, încă o pereche de mâini pricepute, Christine va muri în timpul resuscitării. Cinci secunde, zece, stătu nemișcat.

Tânăra asistentă îl privea, ochii îngustându-i-se din cauza concentrării crescânde. Dintr-o dată, o voce de femeie strigă:

— Orice ai nevoie, doctore, doar spune.

Margaret Armstrong stătea sprijinită de echipamentul de urgență. Ochiul drept era aproape închis de o umflătură uriașă care-i acoperea toată fața. Sângele îi picura dintr-o nară. Încă avea o postură regală, indiferentă la privirile uimite îndreptate spre ea.

Hotărârea lui David, deja înnebunit de lipsa de răspuns a Christinei, se prefăcu în frică și incertitudine.

— Tu... poți să preiei masajul cardiac, spuse el, dorind ca femeia să nu stea atât de aproape de medicamente.

Erau acolo un mare număr de droguri, fiecare putând servi ca armă letală. Armstrong dădu din cap.

— Nu, nu. Amândoi sunteți mai puternici decât mine. Și mai mult de atât, sunt asistentă, și încă una bună. Voi mânui medicamentele. Acum, la naiba, să continuăm.

David ezită încă un moment, apoi intră în viteză, strigând pentru antidoturi la substanțele pe care Dalrymple era cel mai probabil că le-a folosit. Lovitura pe care o absorbise Armstrong părea că nu-i scăzuse din viteza de reacție sau din eficiență. Era, așa cum singură spusese, o asistentă incredibil de bună.

Adrenalină, glucoză concentrată, mai mult naloxon, calciu, mai mult bicarbonat, le găsea și le administra cu viteză și cu totală economie de mișcări.

Mai sosi un ajutor. O altă asistentă se oferă să ia locul lui Armstrong, dar fu direcționată la manșeta de presiune a sângelui.

— Încă nu respiră singură, spuse David. Cred că ar trebui să o intubăm.

Armstrong se apropie și își presă degetele căutând pulsul arterei femurale. Se uită cu gravitate la David și dădu din cap.

— Nimic, spuse ea.

— Bine. Dați-mi un laringoscop și un tub de 7,5.

— Așteaptă!

Ochii lui Armstrong începură să zâmbească.

— Așteaptă... așteaptă... E aici, doctore... E aici.

Câteva secunde mai târziu, asistenta care măsura presiunea sângelui, începu să cânte.

— Am găsit! Aud presiunea! Slab la 60. Nu, așteaptă, 80. Devine mai tare! Devine mai tare!

David verifică iar pupilele. Erau în mod clar mai mari. Alte 15 secunde și începu să respire. Tânăra asistentă care-l ajutase de la început îi făcu cu degetul mare un semn de victorie și ridică pumnul în aer. Îngrijorarea din mintea fiecăruia dispăru cu totul când Christine gemu încet, își mișcă capul

dintr-o parte în alta, apoi clipi din ochi. Ochii i se fixară imediat asupra lui David.

— Bună, șopti ea.

— Bună și ție, îi răspunse.

În încăpere oamenii se felicitau unii pe alții.

— Eu... mă simt mai bine. Durerea de cap aproape a dispărut.

Expresia i se întunecă.

— David, domnișoara Dalrymple. Cred că ar putea fi una dintre...

O opri cu un deget pe buche.

— Știu, iubito, spuse el ușor. Știu totul.

Ea se strădui să înțeleagă dincolo de vorbe, apoi se calmă vizibil.

— Chiar mă simt mai bine. Mult mai bine, David. Dr. Armstrong face miracole.

David se uită la Armstrong.

— Mda, spuse el împietrit, face miracole.

Margaret Armstrong îi întâlni privirea și o susținu câteva momente. Apoi, ea-i mulțumi pe rând fiecăruia din cameră și le făcu semn că pot pleca. Tânăra asistentă fu ultima care plecă. Armstrong o conduse în hol, apoi spuse:

— Ai făcut o treabă minunată acolo. Sunt foarte mândră de tine.

Asistenta se înroși.

— Ați... ați fost rănită. Pot face ceva?

— Sunt bine, spuse Armstrong. Du-te și întoarce-te la pacienții tăi.

Apoi se întoarse și intră iar în camera 412. Știa că în momentul în care se apropiase de aparatura de urgență și administrase medicația corectă pecetluse soarta Frăției.

Christine era adormită. David trăsese parțial draperiile și privea afară la după amiaza cețoasă. Mâinile îi atârnavă greu pe lângă corp, postura lui nereflectând deloc victoria pe care tocmai o avusese. Nu se uită la ea. Un timp, singurul sunet care se auzea în cameră fu aparatul de oxigen și sunetele slabe ale respirației Christinei.

— Rana pe care o ai arată ca naiba, spuse David, cu privirea încă fixată asupra orașului de dedesubt. Cred că ar trebui să ai grijă de ea.

— Voi avea. Mai târziu.

— Acea femeie, acea... acea bestie întinsă în biroul tău, e creația ta. Monstrul tău.

— Poate. Presupun că în unele feluri este. Contează dacă încă cred cu adevărat în binele pe care l-a făcut Frăția Asistentelor Vieții? Contează dacă lupta pentru demnitate în moartea oamenilor este corectă?

— Sigur, pufni David. Contează. Cum contează și fractura craniană a Christinei. Cum contează și ce va avea de înfruntat când – dacă – se va recupera. Cum contează și nenorocitul de judecător și procuror și ziazele care vor încerca să o acuze pentru moartea Charlottei Thomas. Cum contează și prietenii mei care sunt morți doar pentru că...

Frustrarea și furia se simțea în cuvintele lui. Trecu un minut de tăcere înainte ca Armstrong să spună:

— David, știu cum te simți. Chiar știu. Știu că ajutorul meu cu Christine și ce i-am făcut lui Dorothy nu poate șterge durerea pe care ați suferit-o amândoi. Dar mai știu ceva. Ceva care vă va putea calma rănilile.

Ezită.

— Știu că niciodată Christine nu va trebui să facă față unui proces de crimă.

David se întoarse și se holbă la ea.

— Ce ai spus?

— Christine n-a ucis-o pe Charlotte Thomas.

Ochii ei se fixară într-ai lui, expresia ei fiind foarte serioasă.

— Cum... cum poți spune asta?

— Pentru că n-a făcut-o, spuse Armstrong plat, pentru că eu am făcut-o. Și pot dovedi.

Capitolul 24

Armstrong închise ușa camerei 412 în timp ce David verifica presiunea sângelui Christinei, apoi ridică încet partea de sus a patului.

Ascultase povestea femeii un minut sau două înainte să realizeze importanța ca și Christine să audă. Stând pe marginea patului îi înconjură capul cu o mână.

Camera era întunecată, cu excepția unei raze palide de soare care pătrundea prin draperia trasă parțial. David tremura de emoție când se aplecă și o atinse pe fața lovită, umflată.

— Chris, trezește-te iubito. Trezește-te.

Armstrong trase un scaun la capul patului.

Christine deschise ochii, îi zâmbi lui David, apoi îi închise la loc.

— Sunt trează, spuse ea slab. Doar că doare mai puțin cu ochii închiși. Oricum, voi fi bine. Câteva zile și voi fi bine.

— Pariez că vei fi. Chris, Dr. Armstrong e aici. Are ceva să-ți spună. Eu... cred că vei vrea să auzi.

— Christine? Mă auzi? Sunt Margaret Armstrong.

Christine se întoarse în direcția vocii și deschise ochii din nou. Câteva secunde femeile se uitară una la alta. Apoi Armstrong spuse delicat:

— Christine, sunt Peg. Peggy Donner.

Christine o studie prin lumina slabă, apoi se ridică și îi apucă mâna.

— Frăția... e terminată?

— Nu încă, dragă. Dar... dar curând.

Christine îi studie fața așteptându-se să vadă mânie, sau chiar surpriză, dar nu văzu nici una nici alta. O legătură se formă între cele două femei, o conexiune care era dincolo de înțelegerea lui. Privi cu fascinație tăcută, paralizat de scenă.

— Christine, spuse Armstrong, forțând fiecare cuvânt, după ce plec de aici am de gând să încep dizolvarea Frăției. Va fi făcută astfel încât niciuna din membre să nu fie rănită. Asta dacă tu și David puteți trăi cu acest secret. Înțelegeți?

Christine reuși să aprobe din cap.

— Înțeleg. Dar rapoartele, casetele...

— Vor fi distruse toate. Toate cu excepția uneia. Aceea ți-o voi trimite ție. A fost înregistrată de mine după ce i-am injectat doza fatală de potasiu Charlottei. Christine, morfina pe care i-ai dat-o tu nu a fost de ajuns. A fost puternică, mai puternică decât ar fi crezut oricine. Charlotte a fost prietena mea. Era... era sora noastră. I-am promis o moarte liniștită. După ce ai părăsit tu camera am mers să-i spun rămas bun. Un ultim rămas bun. Respira ușor. Am așteptat, dar părea doar că devine mai puternică. Odată chiar deschisese ochii. Îi promisesem. O iubeam ca pe... o iubeam cum mi-am iubit mama. Eu...

Armstrong nu mai putu continua. Pentru prima dată în aproape 50 de ani, plângea. Christine își desfăcu degetele și mângâie obrajii plini de lacrimi ai femeii în vârstă.

— Te iubesc, Peggy, spuse ea ezitant. Pentru ce ai încercat să faci, te iubesc.

Trecu un minut până când Armstrong continuă.

— După ce voi face ceea ce e necesar pentru Frăție, voi merge să-l întâlnesc pe locotenentul Dockerty și să-mi asum întreaga responsabilitate pentru moartea Charlottei. Crede-mă, Christine, *eu* am făcut-o.

Se întoarse către David.

— O să-mi asum responsabilitatea pentru Dorothy și pentru moartea prietenilor tăi. Cred că vor fi mai puține întrebări dacă nu se sugerează că au fost mai multe persoane implicate în toate astea.

David văzu îngrijorarea pe fața Christinei la cuvântul prieteni.

— Îți explic mai târziu, Chris, spuse el. Dr. Armstrong, apreciez ce ați făcut în timpul resuscitării. Pentru asta, promit ca atâta timp cât veți face ceea ce ați spus că faceți eu nu mă voi băga.

— Mulțumesc.

Armstrong studie răceala din ochii lui, apoi se aplecă și o sărută pe Christine pe frunte. Un moment mai târziu plecă. David îngenunche lângă pat. Lumina slabă din cameră sclipea în lacrimile din ochii Christinei.

— Când ieși de aici vom face o excursie într-un oraș prăfuit din Mexic.

— Dar ne vom întoarce?

Era atât bucurie cât și tristețe în ochii ei.

— Ne vom întoarce.

Închise ochii. Un moment păru că adoarme iar, dar când el se mișcă îl prinse de mână.

— David, poți să-mi mai spui un singur lucru?

— Ce e?

— Ai număr de înmatriculare preferențial cu numele tău?

John Dockerty înghiți ce mai rămăsese din ceașca de cafea și se scufundă din nou în scaun. Îi luase toată noaptea și o mare parte a dimineții dar până la urmă Marcus Quigg cedase și îi spusese numele. Triumful, dacă asta fusese, nu-l încânta. Imaginea micului om înspăimântat, bolnav, îl va urmări probabil toată viața. Faptul că Margaret Armstrong fusese responsabilă de crime și de greșeli doar înrăutățea lucrurile. Era o persoană pe care o respecta și, mai deprimant, o persoană în care avusese încredere.

— John Dockerty, maestrul, spuse el sardonice. Învârtit pe degete de o doamnă care s-a transformat în altă nenorocită de Barker.

Cel puțin avusese plăcerea să-i spună căpitanului, deși nu în atât de multe cuvinte, ce nenorocit putuse să fie că-l pusese să-l aresteze pe David Shelton.

Dockerty se uită la ceas. Trecuse aproape o oră de când căpitanul îi promisese să obțină un mandat de arestare pentru Armstrong. Își frecă fața și se hotăra dacă să se bărbierească sau nu când sună telefonul.

— Investigații, Dockerty, răspunse el... Da... Căpitane.. E bine, sir... Vin imediat să-l iau... Da, sir, știu că părea vinovat. Dacă aș fi fost în locul dumneavoastră aș fi luat aceeași decizie... Mulțumesc, voi coborî în cinci minute... Curcan.

Dockerty spuse ultimul cuvânt după ce celălalt închisese. Își aranjă părul cu degetele și se ridică de pe scaun. În acel moment, cu o bătaie în ușă, Margaret Armstrong intră în birou.

— Locotenente Dockerty, am câteva lucruri de vorbit cu tine.

— Da, spuse el, sprijinindu-se de marginea biroului, în mod sigur ai.

În 30 de minute Dockerty auzise destul din mărturia lui Armstrong pentru a chema un stenograf. Ca un act final de sfidare îl sună pe căpitan și îi ceru să fie martor la procedură. Bărbatul, pe jumătate politician, pe jumătate polițist, ascultă într-o tăcere uluită cum Armstrong admitea calmă că e responsabilă de uciderea Charlottei Thomas, a lui Dotty Dalrymple, la fel ca și de angajarea ucigașului lui Ben Glass și Joseph Rosetti.

Era o poveste pe care o repetase cu grijă înainte să ajungă la secție, o explicație care ea spera că-l va satisface pe Dockerty și-l va face să creadă că acționase de una singură. O dezgustase că trebuise s-o descrie pe Dalrymple ca pe o eroină care murise din cauză că descoperise adevărul, dar orice aluzie a unei conspirații ar fi fost riscantă pentru Frăție. Știa ce ar putea face un polițist ca Dockerty. Mai mult, Margaret era convinsă că, până la final, Dotty fusese la fel de dedicată Frăției ca și ea. Femeia fusese înspăimântată că-și pierde poziția și influența, asta fusese tot.

Confesiunea lui Armstrong fusese destul de coerentă, dar existau câteva detalii vagi care nu-i plăcea lui Dockerty. Dorise să le clarifice, dar fusese redus la tăcere de căpitan, care-și recăpătase vocea la timp ca să spună:

— Acum, locotenente, sunt sigur că doctorița va completa aceste detalii la timpul potrivit. Așa cum vezi, e hotărâtă să facă asta.

Armstrong îi mulțumi, adăugând o privire care-l scotea pe Dockerty dintr-un schimb care se făcea între persoane de același nivel. Dockerty decise să-și forțeze norocul.

— Doar un lucru, se hazardă el. Exact cum ați reușit să angajați un ucigaș ca Leonard Vincent?

— Vă voi spune asta într-o clipă, spuse ea, aruncându-i cea mai nimicitoare privire de care era în stare, dar mai întâi, ați putea să-mi spuneți unde e toaleta?

— Dacă așteptați, spuse Dockerty, voi chema pe cineva...

— Prostii, i-o tăie căpitanul. Dr. Armstrong nu a fost încă acuzată oficial de nimic. Toaleta doamnelor e în capătul holului la dreapta. O s-o vedeți.

Armstrong îl gratulă din nou pe căpitan cu o privire și își aranjă cu grijă fusta înainte să iasă din încăpere.

Toaleta era ca o cocină. Mozaicul era pătat și crăpat. Prosoapele de hârtie erau atârinate pe o bară de metal de lângă chiuvetă. Aerul mirosea a urină și dezinfectant.

Margaret Donner Armstrong nu observă mizeria. Cercetă camera, apoi merse la toaletă, închise ușa și se așeză. Se simțea mulțumită de felul în care-i manipulasă pe Dockerty și pe căpitan. Dacă David și Christine erau sinceri, Frăția Asistentelor Vieții va muri cu demnitate. Ironia situației o consolă.

După ce părăsise spitalul Armstrong merse acasă și își onoră promisiunea. Arse toate casetele – în afară de una – oprindu-se din când în când să asculte un anume raport sau să se gândească la prietenia cu una din femei. Visul ei – ultimul său vis – aproape fusese îndeplinit. Dacă Dorothy n-ar fi luat-o razna. Barbara Littlejohn fusese de acord că nu era posibil ca mișcarea să mai continue. În timpul conversației lor telefonice femeia păruse ușurată. Armstrong se întrebă dacă Barbara ar reacționa la fel ca Dalrymple dacă reputația și cariera ei ar fi fost în joc. Era dureros că nu putea fi sigură – nici în privința Barbarei nici a oricărei alteia.

Așa că decise. Barbara va da telefoane și va scrie scrisori, apoi va face tot ce poate ca să continue proiectele Fundației Clinton. Și când puse receptorul la locul lui, Armstrong știa că, după 40 de ani, se terminase.

Acum stătea și se uita la mesajele sordide și primitive desenate pe ușa din fața ei, gândindu-se la ultima oară când fusese într-un astfel de loc, cu 40 de ani înainte. Se simțise înspăimântată atunci. Înspăimântată și murdară. Îi era frică de detectivi și de felul în care se holbaseră la sânii ei. Trebuisse să își coordoneze mintea spre locuri speciale, ascunse, ca să reușească să nu le spună ceea ce voiau să spună. Oră după oră rezistase controlului lor, la un moment dat alegând să facă pe ea decât să ceară să părăsească camera. Și în final câștigase. Și cu victoria ei venise și șansa să îndeplinească o misiune sfântă – o călătorie pe care fusese aproape – of, atât de aproape – să o finalizeze.

Acum era timpul să facă altceva.

Armstrong băgă mâna în fustă și scoase siringa pe care Dotty Dalrymple aproape că-l forțase pe David să o folosească. Câteva momente atinse cilindrul morții. Apoi își suflecă o mânecă și înfipse cu îndemânare acul într-o venă. Își sprijini capul de perete și închise ochii. Cu un deget sigur goli siringa.

— E în regulă, mama... Sunt aici, mama, spuse ea.

Epilog

Briza, care fusese un pic mai mult decât o adiere toată ziua, se întetise dintr-o dată, trimițând frunzele deasupra pietrelor gri. Dora Dalrymple se opri pe o cărare îngustă să-și închidă haina. Era, la înfățișare, dimensiuni, maniere și îmbrăcăminte, o imagine în oglindă a celeilalte gemene. Picioarele groase pășiră cu siguranța pe care i-o dădea mersul pe același drum în fiecare seară din ultimele trei săptămâni.

Mormântul, care era încă o movilă proaspătă de mizerie, era înconjurat de un inel de pini. În același cavou un bloc de marmură mic, negravat, marca locul unde va fi îngropată ea o dată. Ca un ritual, luă scaunul pliant de metal pe care-l lăsase acolo din prima zi și îl așeză pe pământul umed. Apoi așeză o singură floare pe locul unde știa că e inima surorii ei.

— Știu că nu e floarea ta preferată, Dotty, dar e atât de drăguță și are culoarea toamnei. Nu ești supărată pe alegerea mea de azi, nu-i așa?

Dora făcu o pauză ca și cum aștepta răspunsul pozitiv al surorii ei.

— Bine, cred că ai înțeles, spuse ea în final. Oamenii de la spital sunt foarte drăguți cu mine acum. Cred că au încetat să-mi spună pe la spate Tweedledee... da, știu. Cred că din respect pentru tine. Dotty, ai primit un telefon de la Violet din Detroit. Am spus că ești în oraș și să sune mai târziu. Eu... nu cred că pot continua cu Grădina fără tine. Vreau să spun, eu am ajutat, dar tu ai fost cea care ai început și ai făcut-o să crească... Dar Frăția e terminată. Toate asistentele, inclusiv florile noastre au fost notificate. Niciuna dintre ele nu vrea ca Grădina să moară, dar ca să supraviețuim trebuie să creștem. Cum voi găsi noi asistente să ni se alăture?... Poate. Poate ai avut dreptate. Întotdeauna ai înțeles natura umană mai bine ca mine... Așa, eu am gătit mai bine ca tine, ce demonstrează asta? E ca merele și portocalele din câte-mi dau eu seama... Am verificat azi cu domnul Stevens. Piatra ta e aproape gata. E frumoasă. Îți va plăcea, știu asta... Bine, bine... schimb subiectul. Sunt înspăimântată să nu iau vreo decizie greșită, asta-i. Tu ai fost întotdeauna atât de hotărâtă, atât de decisă... E o promisiune?... Bine. În acest caz cred că voi asculta sfatul tău și o voi ruga pe acea drăguță Janet să se mute cu mine... Dorothy, ești sigură că ști ce vorbești? Pentru totdeauna e un timp lung pentru a suporta pe oricine... Bine, bine. O s-o sun pe Zambila astăzi. Dar să nu uiți, ambele contăm pe tine la fiecare pas din drum.

Conversația luă sfârșit, Dora puse scaunul într-o parte a cavoului și se întoarse la mașina ei, nebăgând în seamă ploaia care începuse să cadă. În casa în stil Tudor pe care ea și Dotty o cumpăraseră la scurt timp după ce

fondaseră Grădina, își făcuse un ceainic cu ceai și se așeză într-un fotoliu mare, care făcea parte dintr-o pereche al cărei design fusese făcut de ele două.

Cincisprezece minute mai târziu sună telefonul.

— O caut pe Dalia, spuse vocea de femeie tânără.

— Îmi pare rău, dar Dalia nu este disponibilă, spuse Dora imitând vocea șoptită pe care o auzise la Dotty cu atâtea ocazii. Oricum, sunt sora ei... Crizantema. Poți, dacă vrei, să ai încredere în mine ca și în Dalia.

— Ei, bine, cred, spuse vocea cam nesigură. Sunt Violet, și sun din nou de la Detroit. Spitalul Saint Bart's. A apărut aici o situație pe care cred că aș putea-o folosi pentru cercetări mai amănunțite.

— Dă-i drumul.

— E o femeie numită Agnes Morgan. Soțul ei e Carter Morgan, unul din directorii executivi de la Ford. Are doar 42 de ani, dar e internată în spitalul nostru a treia oară în acest an. Soțul ei vrea să divorțeze de câțiva ani pentru a se putea însura cu secretara. Se pare că doamna Morgan nu vrea fără să-i ia banii și să-i ruineze cariera.

— Sună promițător, spuse Dora. Voi face câteva verificări și te voi suna. Între timp, sapă după orice informații poți despre domnul Morgan și soția lui. Pare că beneficiile din acest caz pot fi substanțiale, presupunând că domnul se va decide să facă afaceri cu noi.

— Cred că s-ar putea, spuse Violet. Când pot să mă aștept să mă suni?

— Într-o zi sau două, cred, răspunse Dora. După cum știi, tratăm cu grijă fiecare afacere. Vei avea tot ajutorul de care ai nevoie.

Puse receptorul jos și ridică de pe masă o fotografie cu ramă aurie a lui Dotty. Asemănarea cu ea era atât de mare de parcă se uita în oglindă.

— Bine, iubire, continuăm afacerea, spuse ea punând fotografia în poala masivă. Nu pot să fac asta fără ajutorul tău, așa că ar fi bine să nu-ți uiți promisiunea. Oricum, pentru asta sunt surorile, nu-i așa?

SFARSIT

MISIUNE PEN'TRU MERCENARI

SEAN WILSON

Sean Wilson

MISIUNE PENTRU MERCENARI

versiunea în limba română
Uncris

Fostul membru al Forțelor Speciale și contractor militar privat¹, **Sean Wilson** este autorul seriei de romane *The Shadow Force*. A luptat în câteva dintre cele mai sângeroase războaie din Orientul Mijlociu, Africa, America Latină și, desigur, Afganistan.

Acum, experiența sa de combatant veteran adaugă adâncime, senzație și realism aspru aventurilor și personajelor descrise în povestirile sale captivante. Fiecare împușcătură, mișcare și acțiune descrisă a fost forjată în creuzetul luptei.

CAPITOLUL I

Lovitură dură și rapidă în partea laterală a capului, un croșeu larg, din spate, menit să-l atingă sub urechea dreaptă cu intenția de a-l face instantaneu *knock out*.

Era de așteptat că cadă ca un stâlp retezat de secure, dar el și-a mișcat capul câțiva centimetri atunci când a auzit mișcarea din spatele său, iar pumnul a ratat de puțin ținta. L-a

¹ private military company (PMC) – este o companie particulară ce asigură misiuni de luptă și/sau servicii de securitate. Cei din personalul acestora se autonumesc „contractori de securitate” sau „contractori militari privați”.

pocnit tare la baza craniului, amețindu-l, dar nu a fost suficient să-l oprească să se întoarcă pe călcâiul drept și să-i aplice tipului din spate un șut cu călcâiul stâng în zona inghinală, cu forța unei ghiulele de tun. A fost o lovitură sălbatică, o reacție instinctivă care i-a ferit capul și trunchiul în timp ce riposta cu o lovitură cumplită împotriva celui din spatele său. Agresorul său crezuse că-l doboară la pământ, când neașteptata lovitură de călcâi în biluțe l-a convins că jocul s-a terminat. Căzu în genunchi, icnind, ținându-și scrotul în mâini, iar lacrimile îi curgeau pe față pentru că durerea îi copleșea simțurile.

Mike s-a întors cu repeziciune, cu pumnii strânși gata să lovească, cu corpul balansat în poziție de luptă gata să înfrunte pe oricine mai avea oarece intenții dure în ceea ce-l privește.

Dar nu mai era nimeni pe alee. Atacatorul său venise singur. Mare greșală, ținând cont de reputația lui Mike, dar mulți tipi sufereau de păcatul unei prea mari încrederi în sine. Mike blama toate acele școli de arte marțiale. Niște indivizi te învățau câteva mișcări, la sfârșit căpătai o centură colorată sau vreo două cupe în competiții și apoi începeai să greșești crezând că acele mișcări coregrafice șmecherești din *dojo* chiar sunt bune de ceva în lumea reală. Mare greșală. Mike învățase lupta cu mâinile goale în Forțele Speciale. Acolo erai învățat să-l împuști pe celălalt. Lupta corp la corp era excepția. Nici o regulă. Nici un antrenament de *kung fu* nu putea opri un glonț scobit, de mare viteză, care zbura spre capul tău ca să-ți strice ziua. Dacă trebuie să pălești tare pe careva și să-l dobori la pământ, nici un fel de figuri japoneze nu puteau trece testul. Ai nevoie de ceva care nu respectă regulile etichetei.

Mike a făcut un pas înainte și l-a înhățat de păr pe atacator, smucindu-i capul în sus și gata să-i plaseze o lovitură cu bombeul oriunde ar fi fost necesar, dacă individul ar mai fi avut nevoie de un plus de convingere ca să-și bage mințile-n cap.

— Băi, avortonule! Mă auzi?

Tipul a scuturat din cap când Mike a smucit de smocul de păr ce-l ținea strâns în pumn.

— Nu ai prea mult timp la dispoziție, așa că vorbește acum – care-i treaba?

Încă mai avea oarece probleme în a respira și vocea îi era sufocată.

Mike și-a accentuat strânsura.

— Nu te aud. Ori vorbești tare, ori treaba se-mpute și-ți iei adio de la *biluțe*.

A scâncit când Mike i-a plasat un bombeu în testicule. Apoi a început să tușească pentru că durerea era copleșitoare.

— Îmi cam pierd răbdarea.

— Danny.

Acum avea lacrimi fierbinți în ochi, grimase de durere pe față și teamă în priviri.

Danny? Ei, asta chiar era o surpriză. Nu putea fi decât un singur Danny. Danny Lubinsky cămătarul, dar el ar fi trimis vreo doi dintre flăcăii lui, profi cu mult mai multă experiență decât păcăliciul ăsta. Iar Mike nici măcar nu-i datora bani lui Danny Lubinsky.

Și-a proptit încă o dată bombeul între picioarele omului de la pământ ca să-și asigure întreaga sa atenție.

— Deci ai încercat să sari pe mine. Și apoi?

— Te rog. Nu mai da. Danny a spus să te ducem la docuri.

— „Noi”? – încă un șut. Care „noi”?

— Eu și încă doi prieteni. Ei așteaptă într-o mașină, după colț.

— Deci, Danny v-a spus să mă umflați și să mă aruncați la docuri?

Omul încercă o ușoară înclinare de cap, dar Mike încă îl mai ținea ferm de păr.

— Nu v-a dat prin cap să mă întrebați mai întâi?

— Danny a zis doar să te înhățăm și să te scuturăm nițel. Să-ți rupem filmul, apoi să te ducem la docuri.

Mda. Precum cățelușul familiei, aruncat aiurea după ce vetul zice că nu mai are ce să-i facă.

— OK. Dă-mi adresa locului unde trebuia să mă duci.

Era un depozit, unde nu te așteptai să se organizeze vreun eveniment social simandicos sau o petrecere surpriză cu șampanie și aperitive. Mai degrabă era genul de loc unde îl luai la întrebări pe careva folosind cleștele și lampa cu benzină înainte de a-l hăcui în bucăți însângerate, aruncate apoi în apele întunecate, uleioase de la capătul digului. Și Danny Lubinsky a ordonat asta?

Mike era intrigat dar și sigur că Danny va avea nevoie de toate prevederile asigurării sale de sănătate după ce va termina de „vorbit” cu el.

— OK, băi găoază. Cât ți-a plătit Danny pentru noaptea asta de aventură?

Omul a icnit după un nou șut al lui Mike, dar a reușit să bâiguie câteva cuvinte:

— Cinci sute de căciulă.

Cinci sute? Asta era pur și simplu o insultă. Cinci sute de parai nu făceau decât să adauge insulta la loviri.

— OK, curistule. Hopa sus!

Mike l-a smucit ridicându-l în picioare. Probabil că nu avea prea mult timp până ce vor apare și ceilalți, poate înarmați și cu altceva în afară de prostie. Era timpul să termine. O jumătate de pas înapoi și un șut cât s-a putut de puternic în testiculele individului. Ceva a explodat în pantalonii lui, și-a dat ochii peste cap și s-a prăvălit pe dalele aleii întunecate.

Mda, nu era de presupus că în următoarele șase luni se va apuca de jogging... dacă se va recupera după operația chirurgicală.

Ploua ușor și Mike știa că genul acesta de întâlnire pe o alee întunecoasă nu era modul în care, de obicei, se desfășura activitatea de culegere de informații. Dar uneori trebuiau ignorate regulile și avute întâlniri pe întuneric cu indivizi înfricoșați, locuri ciudate unde era de presupus că nu vor fi văzuți. Acum se uită discret după colțul aleii și identifică mașina ce strălucea în ploaie, cu parbrizul parțial acoperit de apă. Doi tipi în față. Deci, lui îi fusese destinată o călătorie economică în portbagaj.

A expirat încet și și-a scos din tocul de la curea bastonul telescopic de oțel. Într-o singură mișcare fluidă, a sprintat spre mașină, o scuturare a pumnului a extins și blocat bastonul și cu o rotire largă a întregii mâini, a lovit prin explozia geamului lateral direct în capul celui din scaunul pasagerului. Acesta a fost prea șocat ca să reacționeze, iar trupul i s-a prăvălit peste șofer. Înainte ca acesta să facă ceva, Mike a fandat – prin geamul spart, peste omul căzut – cu vârful bastonului drept în tâmpla șoferului. Totul a durat o clipă. Mike s-a dat înapoi, a respirat adânc și s-a dus la portiera șoferului, în timp ce verifica împrejurimile după alți ostili sau martori. Nu era nimeni. A deschis portiera și l-a scos afară pe șofer. Solid individ, musculos, dar și cu destule șunci. Amator veritabil. L-a lăsat pe jos pe idiot acolo unde-i era locul, după ce i-a luat totul din buzunare. A repetat figura și cu pasagerul. N-aveau arme. Doar pumni cu bătăături de la lovirea sacilor – ce nu ripostau – din sala de gimnastică. Ar fi vrut să afle și altele de la ăștia doi, dar avea o întâlnire la docuri. A scuturat spărturile de geam de pe scaunul șoferului, s-a așezat și a pornit motorul. O clipă s-a gândit să dea în *marche arrière* și să treacă cu roțile peste picioarele celor doi, dar ei erau inconștienți, zăcând pe pavajul ud într-o zonă nesigură a orașului, iar el le-a luat telefoanele mobile. Dacă se întâmpla să-i găsească vreuna dintre bandele locale de dealeri de droguri – ceea ce era de presupus că se va întâmpla în minutele următoare – mai mult ca sigur că vor fi duși într-un subsol murdar, dezbrăcați la piele și legați, după care toți derbedeii din vecini se vor aduna la un „joc” de felul celui ce se practică la dușurile din închisoarea San Quentin. Iar fundurile astea albe vor avea parte de un joc lung cu multe reprize. Într-un fel, Mike găsea acest gând extrem de amuzant.

A accelerat motorul și a dispărut în noapte.

CAPITOLUL 2

DIA² a recrutat soldați experimentați și agenți operativi la o scară fără precedent. Bani curgeau, contactele se înmulțeau, iar *Direct Intelligence Agency* își lăsa amprenta în cele mai fierbinți zone din lume. Sediile lor din Cipru erau bine păzite și cu legătură directă către cele mai importante agenții de informații din lume. Fondurile lor veneau în primul rând din masivul buget militar al Statelor Unite.

Guvernele care doreau să se folosească de serviciile discrete ale Agenției au trebuit să fie mai creative decât metoda oferirii de serviete pline cu bani gheață și ocazionalele încărcături de cocaină pură. Au trebuit să accepte accesul nelimitat la resursele serviciilor de Informații și să permită pe teritoriul lor tipul de cooperare clandestină care, fără îndoială, ar fi provocat proteste publice – dacă s-ar fi întâmplat să afle presa liberă.

Deși mulți dintre contractorii militari privați puteau pretinde că posedă o oarecare formă de pregătire militară, nu toți erau soldați combatanți veritabili. În zonele fierbinți din Orientul Mijlociu era nevoie de militari experimentați care puteau ajuta la restaurarea unui fel de pace și ordine. Dar nu erau destui la îndemână pentru a face treaba așa cum trebuie. De fapt, era bine știut că nu toate **PMC** erau realmente apte pentru această misiune. Inițial, momeala dolarilor neimpozabili și puținele reguli de respectat au persuadat balastul din cazărmi, funcționarași de la Intendență să-și ofere serviciile ca și contractori privați. Tot ce aveau de făcut era să dovedească că au stat vreo doi ani în armată, să facă niște săptămâni de instruire ca bodyguard și intrau în pâine. S-a făcut destulă bășcălie despre modul cum au reacționat sub foc acești magazioneri cu pretenții de Rambo. DIA a aflat în final că trebuie să plătească bani buni ca să atragă și să recruteze oameni cu adevărat competenți. Așa că a fost gata să plătească din plin pentru cei forjați în lupte frecvente cu intense schimburi de focuri. Aveau nevoie de oameni care reacționau automat când situația se-mputea și au luat decizia fermă să recruteze operatori și mercenari care nu se temeau de „zgomote puternice”. Această modificare a politicii de

² DIA - Defense Intelligence Agency – agenție de Informații din Departamentul Apărării din SUA; este responsabilă cu oferirea de informații ca suport pentru planurile/operațiunile militare și achiziția de armament.

recrutare a ridicat standardul mediu al oamenilor care se prezentau la interviu pentru angajare în toate zonele de combat. Curând a devenit evident că PMC știau adesea mult mai multe despre luptă decât ofițerii numiți la conducerea patrulilor. Veteranii, nu totdeauna echipați în uniforme militare convenționale, au grijă să mențină funcționale vehiculele de comandă și comunicații – primul și cel mai vădit obiectiv pentru IED³ și ambuscade. Erau recunoscuți pentru instinctele lor ascuțite, putând să presimtă o problemă înainte ca ostilii să apese pe trăgaci și să lanseze o RPG⁴ sau să detoneze o mină improvizată. Aveau un simț tactic deosebit în aprecierea terenului, simț care adesea le lipsea ofițerilor. Ochii deschiși și picioarele pe pământ erau încă o contribuție majoră în cadrul campaniilor militare. Înghesuirea ostililor într-o clădire din chirpici și solicitarea unui atac chirurgical cu o bombă de 500 kg, încă mai necesitau indivizi foarte bine antrenați care știau cum să facă treaba, dar și să rămână în viață pentru a se bucura seara de un duș și o bere rece. Aceștia nu erau întotdeauna foarte simpatizați de trupele regulate. Nu erau parte din tradițiile unității. Se îmbrăcau diferit și au fost adesea acuzați de aroganță. Era mai mult decât o dovadă de invidie. PMC erau plătiți o grămadă de bani și nu erau chiar atât de idioți încât să-și asume riscuri de dragul unei medalii sau a unei citări pe unitate. Se aflau acolo pentru ca să depisteze și să ucidă inamicul, să ia prizonieri, să adune informații și să adauge greutatea experienței lor la sporirea eficienței operațiunilor de luptă. Iar uneori erau însărcinați cu multe misiuni neortodoxe. DIA și-a dovedit mai ales utilitatea în desfășurarea misiunilor neortodoxe.

Mike Ducane nu a încercat să se alăture celor din DIA. Ei l-au abordat direct în luna în care își încheia ultimul stagiul cu Forțele Speciale. Brusc s-a confruntat cu perspectiva de a face același tip de activitate dar pe mult mai mulți bani plus genul de libertate în acțiuni care, probabil, îi va face viața mult mai ușoară. De fapt, chiar comandantul său l-a încurajat. Era un alt fel de a-și servi țara și comandantul i-a subliniat că peste un an va putea să ocupe o poziție serioasă în ierarhia din DIA. Cu alte cuvinte – un semn din colțul ochiului și o înclinare ușoară din cap – CO i-a arătat foarte clar că tot el va rămâne șeful lui Mike și în continuare. Iar cei din Forțele Speciale au întotdeauna grijă de ai lor. Mike va fi pe mâini bune.

Interviul cu psihiatrul rezident DIA a avut loc într-un birou oarecare al Agenției, în Maryland, iar dacă Mike ar fi aplicat pentru orice alt fel de *job*, psihiatrul ar fi apăsător pe butonul de alarmă aflat sub tăblia biroului ca să solicite o echipă de infirmieri solizi și o

³ IED - improvised explosive device – bombă improvizată. Poate fi construită cu explozibil convențional militar: de ex. un proiectil de artilerie, atașat unui dispozitiv de detonare. De obicei sunt folosite pentru minarea drumurilor.

⁴ RPG – grenadă reactivă lansată dintr-un dispozitiv portabil.

cămașă de forță. Nu era doar o întrebare referitoare la dacă Mike are tăria psihică de a suporta presiunea muncii sale. Cu siguranță că o avea. Problema era că el se simțea excelent sub stres. Excela în situații de criză. Era unul dintre motivele pentru care căuta efectiv condiții periculoase, pe care oricine altcineva le-ar fi evitat cu grijă. Și atunci, psihiatrul a trebuit să admită că dosarele făcute de Forțele Speciale erau absolut corecte în ceea ce privește evaluările – era evident că lui Mike Ducane chiar îi plăcea ce făcea. În câmpul de combat, faptul reprezenta probabil un avantaj care îi menținea versiunea sa de sănătate mintală. Dar în lumea reală cu ipoteci, neveste, plante de decor, copii și program de lucru de la 9 la 5, era rețeta pentru dezastru. Mike Ducane va avea mereu nevoie de o refulare legală pentru talentele sale. Una dintre evaluări susținea că ar putea avea o carieră de succes pe Wall Street. Și adăuga comentariul criptic că așa ar fi în locul ideal unde ar putea ucide.

CAPITOLUL 3

Ploaia lovea puternic în parbriz și pătrundea prin geamul spart din partea pasagerului, adunându-se în scaun, distrugând tapițeria din piele. Mike a zâmbit. În timp ce șofa se concentra asupra drumului ud, dar se gândea la potențialii săi atacatori. Probabil că și fundurile lor erau pe cale a fi distruse de o grămadă de violatori tatuați și cu dinți îmbrăcați în aur, transpirați, drogați. În Lumea Bandelor, Crăciunul venise mai devreme. Poate că vreunul dintre ei a pus și poze pe internet.

A dat un telefon pentru a raporta situația, numele atacatorilor săi, menționându-l pe Danny Lubinsky și a confirmat că era pe drum către depozitul de pe docuri unde ar fi trebuit să fie livrat el. Simțea greutatea liniștitoare a pistolului SIG 226 la șoldul drept. Acestea erau Statele Unite. Dacă ar fi scos arma și și-ar fi ciuruit atacanții, hârțogăraia l-ar fi ținut îngropat timp de o săptămână. Contrar a ceea ce le plăcea oamenilor să creadă în versiunea hollywoodiană a realității, nu puteai începe să tragi în civili și să speri că dovezile vor dispărea în vârtejul de fum al unui număr de magie. El s-a confruntat cu pericolul imediat și nu și-a ucis atacatorii. Tot ce aduseseră cu ei în încercarea de răpire a fost o lipsă de preparative și o găleată de prostie. I-a neutralizat ușor, dar nu i-a ucis. Dacă vor fi *decalibrați* de psihopați drogați, care îi vor hăcui după ce vor fi terminat cu distracția, asta era greșeala lor pentru că au venit să se joace în toiul nopții într-un cartier nesănătos. Mike știa că în America nu putea începe să tragă asupra civililor fără ca Agenția să-i fi ordonat și aprobat. Altfel, în mai multe ocazii ar fi subțiat coada de la supermarket.

Depozitul era înconjurat de un gard de sârmă ruginită încărcat de picături de apă de la ploaia deasă ce cădea precum o cortină de apă rece, și care n-ar fi reprezentat decât o rezistență simbolică împotriva unui intrus. Lipsa de securitate era un deghizament bun. Construcția părea veche și decrepită, în ruină și complet neatractivă pentru orice hoț. Ignorând frigul, umezeala și disconfortul, Mike s-a târât pe burtă peste suprafața de beton crăpat ca să arunce o privire mai îndeaproape asupra depozitului. Așa cum se așteptase, a găsit două SUV negre parcate în apropiere, dar numai un singur tip se vedea în spatele unui volan. Evident, era un paznic care se asigura că nimeni nu este tentat să o șteargă cu vehiculele scumpe sau să șutească jantele personalizate. Mașinile i-au dat o idee asupra numărului de oameni. Un tip care se prefăcea că păzește, dar de fapt stătea înăuntru la căldurică și la adăpost de ploaie era un indiciu pentru câți oameni din interior îi vor mulțumi când se vor urca în mașinile gata încălzite. Mike a observat o geană de lumină în spatele ferestrelor jechoase și a cam priceput unde se afla comitetul de primire pregătit să-l *felicite*. Era destul de sigur că Danny Lubinsky nu se afla printre ei. Asta era o treabă pentru tipi cu cuțite boante și arzătoare cu benzină. S-a apropiat de clădire folosind grămezile de resturi ca acoperire, până ce a ajuns în spatele celor două vehicule. Întunericul și ploaia îl ajutau să rămână nevăzut. Se dăduse pe față cu niște ulei ars de pe jos ca să împiedice reflexia și acum sta pitit în spatele SUV de unde a observat că boltul portierelor era în poziția 'sus', deci acestea erau descuiate. S-a strecurat înainte și a prins ferm mânerul portierei înainte de a o smuci, după care, cu bastonul de oțel extins, l-a lovit dur în tâmplă pe individ. Toate mișcările au fost făcute într-o clipită. Tipul s-a prăbușit în scaun, iar Mike l-a susținut pentru a nu aluneca peste volan declanșând astfel claxonul. În hamul de sub haină avea un *Glock* de calibrul .40 și câteva magazine de rezervă, iar la gleznă un foarte frumușel revolver de oțel *Smith & Wesson* cu 5 focuri. Da, bună alegere. Dar complet inutilă dacă nu stăteai cu ochii căscați să-ți faci treaba ca un dulău de pază.

Mike se mișcă iute, cercetând portofelul și actele tipului. Deodată, lucrurile au început să capete mai mult sens. L-a împins pe o parte, i-a scos șireturile de la pantofii șmecheri fabricați manual și i-a legat mâinile și picioarele cu o rapiditate și eficiență îndelung exersate. Instructorii săi de la Fort Bragg îi spusese că e ca atunci când legi cu frânghia un vițel. În câteva secunde șoferul a fost legat într-o poziție foarte inconfortabilă din care ar fi fost foarte dificil să se elibereze. Când, în fine, își va reveni, va fi amețit și confuz și cuprins de dureri imense. Mike a închis portiera, și-a scos pistolul SIG și a alergat aplecat către intrarea în depozit. Dacă lucrurile deveneau zgomotoase, măcar era cu totul pregătit să deschidă o canonadă de gloanțe bine țintite de la mică distanță.

Ușa depozitului era puțin întredeschisă, dar Mike putea simți prezența cuiva aflat de cealaltă parte. Nu putea explica în ce fel. Nu putea vedea prin lemnul putrezit și vopsea scorojită, dar simțea că cineva se află acolo după microsemnalele ce trădau prezența cuiva. Pe câmpul de luptă, înveți să acorzi atenție acestor instincte. Înveți să ți le dezvolți. Oamenii au vânat și au cules de mii de ani. Au avut instincte de vânatoare extrem de dezvoltate. Aceste încă mai există adânc în ființa fiecăruia. Trebuie doar scoase la suprafață, antrenate, și folosite când e nevoie ca un radar personal pentru scanare. Mai ales când tu ești vânătorul.

Mike a înaintat precaut către canatul ușii, controlându-și respirația, mișcându-se ca o extensie a betonului crăpat și murdar de sub el. Costumul i s-a distrus, de aceea obișnuia să-și cumpere haine ieftine, practice, de care se putea lipsi cu ușurință. A întins un braț înainte strecurând vârful degetelor pe sub ușa veche și aplicând o presiune ușoară până ce a început să se rotească pe nesimțite către exterior. Balamalele au scârțâit, iar ușa s-a mișcat ca împinsă de o pală de vânt. Odată deschisă, Mike s-a ridicat pe jumătate și a așteptat ca garda să iasă afară pentru a verifica exteriorul. Se afla sub nivelul ochilor individului. Era întuneric și ploua. Primul semn că ceva era în neregulă a fost palma întinsă a lui Mike ce a lovit de jos când Mike a sărit și l-a pocnit sub bărbie cu forța unui obuz de artilerie. Șocul loviturii l-a înțepenit pe tip care a fost inconștient înainte de a cădea la pământ. A aterizat cu grația unui sac cu ciment ud, iar Mike a fost imediat peste el, cu ochii în interiorul depozitului, în timp ce mâinile îl percheziționau căutând armele și portofelul. Nu se vedea nici o mișcare. Toate zgomotele fuseseră acoperite de sunetul ploii ce cădea pe acoperișul de tablă ruginită. Doi erau doborâți. Mike presupunea că sunt încă maximum patru în interior: un bodyguard, doi care trebuiau să-i aplice lui tratamentul cu cuțit și arzător și cineva în costum șmecher, dar cu eticheta atârând la vedere pe mânecă, care să-i pună întrebările. Acum avea o oarecare idee cu cine se confrunta. Nu exista nici un motiv rațional ca să-și riște viața intrând în clădire ca să se ocupe singur de indivizi. Ar fi căutat-o cu lumânarea. Trebuia să facă o recunoaștere a perimetrului și să aștepte echipa de sprijin care se afla pe drum. Problema cu această opțiune era că a luat prea personal această încercare stângace de răpire. Mai mult, și-ar fi putut explica acțiunile în termeni de urgență tactică imediată. Dacă înconjura depozitul cu prea multă putere de foc se putea ajunge cu ușurință într-un impas și o posibilă baie de sânge. Dacă suspiciunile lui Mike erau corecte, tipii aceștia nu s-ar fi predat. Știa că ar fi avut oportunitatea de a captura un individ cheie pentru interogatoriu. Știa că timpul este un factor critic. Știa că voia să riposteze dur. S-a ridicat de lângă paznicul inconștient și a înaintat ghemuit, cu SIG-ul în față, gata de tragere, în timp ce ochii cercetau în laterale, apoi s-a strecurat în depozit.

Comitetul de recepție format din patru oameni aștepta în zona prăfuită, de depozitare, dar care nu mai fusese folosită pentru așa ceva încă de la ultima perioadă de recesiune economică de acum zece ani, datorită căreia afacerea se închisese. Șeful, tânăr, frizat cu codiță și îmbrăcat într-un costum scump, dar cu eticheta încă pe mânecă, ședea pe un scaun vechi și fuma, spunându-le ceva celorlalți caftangii care râdeau. Întotdeauna era o idee bună să râzi la glumele șefului. În mijlocul spațiului slab luminat era un scaun zdravăn din lemn, prevăzut cu niște sârme destinate legării mâinilor și picioarelor. Mike a observat o colecție de unelte electrice cu acumulatori răspândite pe podea și a dat din cap a apreciere. Un upgrade tehnologic pentru vechea metodă cu cuțite și arzător cu flacără. A mai văzut și sacii de plastic pregătiți pentru ceea ce ar mai fi rămas din trupul său după ce tipii ar fi terminat discuția cu el. Mișto. Erau zgomotoși. Râdeau. Fumau și scupau pe betonul murdar al podelei. Vreo glumă porcoasă, desigur. Evident, li se fâlfâia că făceau prea multă gălăgie. Îi putea auzi cât se poate de clar și nu a fost deloc surprins că ei își adresau unul altuia obscenități în rusa maternă.

Adesea, oamenii presupuneau că cei din Forțele speciale erau doar niște malaci cu mușchii foarte bine antrenați care puteau fi asmuțiți cu un efect mortal asupra dușmanilor națiunii, precum o haită supusă de psihopați. Adevărul era că Armata îi selecta cu foarte mare grijă pe acești flăcăi după criteriul inteligenței. Fizic și mental duri, desigur. Dar și deștepți. Mike vorbea șase limbi și avea o gamă de abilități tehnice care, probabil, i-ar fi putut aduce două doctorate în domenii înalt specializate. Vorbea rusa cu accent moscovit și putea înțelege tot ce se spunea în depozitul înalt ce stârnea ecouri. Evident că nu plănuiau să-l distreze pe el cu bancuri și votcă rece. De fapt, anticipau ce găuri îi for face cu bormașina în diverse părți ale anatomiei sale. Oameni draguți! Mike nu se putea opri să nu se gândească că lumea ar fi mult mai bună fără ei.

Gagiul cu codiță etala niște tatuaje pe deasupra gulerului cămășii sale foarte scumpă, croită manual, dar păreau a fi mai mult decorative decât dovezi ale timpului petrecut în pușcăriile rusești. Tatuajele arătau statutul, nivelul infractorului, un fel de „grade” prin care individul își prezenta „acreditările”. Deci, cine va ieși din depozit pe propriile picioare și cine va fi pus în sacii de plastic?

Mike a făcut un calcul rapid. Nu zăbovea niciodată în luarea unei decizii. Costul în vieți umane nu se afla chiar totdeauna în topul listei sale de priorități. A hotărât că cei doi avortoni care fuseseră desemnați ca torționari ai săi erau inutili planurilor sale, așa că s-a ridicat din umbre, a ochit și i-a împușcat pe amândoi, lovituri duble în mai puțin de o secundă, câte un glonț scobit în piept și încă câte unul în cap. Amândoi au fost morți înainte

de a se prăbuși pe podeaua prăfuită. Cam atât despre regulile de utilizare a forței letale. Mda. Hârțogăraia și explicațiile... altădată.

A înaintat, cu arma ațintită asupra pieptului bodyguardului și i-a strigat într-o rusă clară să salte mâinile în aer. Acesta era antrenat să percuteze la ceea ce reprezenta un pericol imediat. O mișcare și Mike l-ar fi doborât. Probabil că „Codiță” nici nu avea habar cum să tragă. De aceea îl trimitea babacul peste tot însoțit de gorilele cu mușchi și pușcoace, ca să-l păzească. Până acum. Tipul și-a evaluat cu repeziciune șansele în timp ce Mike venea către dânsul și undeva adânc în căpățâna sa de idiot, a înțeles că nu ar supraviețui unei încercări de a-și scoate arma. Mai bine să rămână în viață și poate că va avea șansa să răstoarne situația și să-l salveze mai târziu pe puștiul bossului. Mike vedea cu claritate ce-i trecea bodyguardului prin minte pe când se răstema la ei cu o nouă comandă cerându-le celor doi ruși să îngenuncheze. A trebuit să strige. Urechile încă le răsunau de la împușcăturile care îi eliminaseră pe cei doi ce sângerau acum pe beton. Nimic nu capta mai bine atenția oamenilor decât niște execuții rapide și neașteptate. Și nimic nu-ți lua auzul precum patru împușcături asurzitoare.

Mike s-a plasat la trei metri de cei doi, suficient de aproape pentru a-i acoperi pe amândoi cu arma, dacă era necesar, dar nu destul ca să fie atacat. Erau în genunchi cu mâinile pe cap, iar Codiță începea să arate a fi foarte, foarte temător. Șiroaie de sudoare lăsau urme întunecate pe gulerul de un alb imaculat al cămășii. Mike s-a dus încet în spatele lor înainte a se apropia de bodyguard pe care l-a pocnit dur între omoplați. Când omul s-a întins pe jos, Mike a pus genunchiul pe spatele rusului și i-a proptit în ceafă țeava fierbinte a pistolului. Bodyguardul era încordat, gândindu-se la posibile manevre, când Mike l-a lovit cu patul armei în plexul nervos de sub ureche. Toată încordarea din trupul gorilei s-a evaporat, dar, ca să fie sigur, Mike l-a mai lovit odată în același loc. Metoda era mai eficientă decât novocaina, cu efect instantaneu și era greu de crezut că o vreme se va mai simți viu. Apoi, Mike a îndreptat pistolul *SIG* către Codiță. I s-a adresat într-o rusă fluentă.

— OK, domnișorică. E timpul să-ți murdărești rochița. Fața la podea și ține-ți pe cap mânuțele gingașe sau am să-ți arăt ce înseamnă să fii crucificat.

După ce Codiță s-a întins pe podea, Mike l-a percheziționat și a găsit un foarte scump și personalizat *Walther* cu care, probabil, nu se trăsesese niciodată. I-a folosit centura pentru a-i lega mâinile la spate, apoi l-a legat și pe bodyguard pentru că chiar nu era de dorit ca un tip ca el să se trezească și să se gândească că-l poate salva pe plodul bossului printr-un act sinucigaș de bravadă. Mike a înfășurat o coardă în jurul gâtului bodyguardului pe care a trecut-o prin legăturile de la mâinile și coatele lui. I-a luat pistolul *Desert Eagle* calibrul .50. Nu era cel mai precis tip de pistol din lume, dar destul de puternic pentru a pune capăt

oricărei dispute. Cu condiția ca să poți reuși să trimiți un glonț ca de artilerie în țintă. Rușii. Uneori, Mike avea impresia că-și luau ideile din filmele cu gangsteri despre mafioții ruși.

Mike s-ar fi putut opri aici. Ar fi putut aștepta să sosească echipa de sprijin și să preia problema. În mod normal, așa ar fi trebuit să facă. Dar luase tentativa de răpire ca pe cava cu adevărat personal, iar curiozitatea îi fusese stârnită. Rușii. Mda. Lucrurile începeau să capete sens. Nu era prima sa ciocnire cu rușii. Avea deja un palmares. Care începea tocmai în Siria.

Fără anturajul său de caftangii musculoși și bine înarmați, Codiță și-a pierdut mult din fudulia și aroganța sa. Cu doi gagii morți la picioarele sale și cu uriașul bodyguard doborât și cu balele curgându-i în praful de pe podea, n-avea nici un rost să zbiere amenințări la adresa celui care – era evident – putea să-l ucidă fără nici o ezitare. Codiță a făcut exact ce i s-a spus, după care Mike l-a legat în scaunul de lemn și a ridicat o bormașină cu acumulatori. Știa că nu dispune de prea mult timp până la sosirea echipei de sprijin așa că trebuia să lase deoparte amabilitatea și să termine cât mai repede posibil.

Numele lui Codiță era Pavel Ilici și Mike știa foarte bine cine era babacul său. A pus vârful burghiului pe genunchiul tremurător al lui Pavel, privindu-l drept în ochi.

— O singură șansă, Pavel Ilici, doar una.

Probabil că pronunția lui Mike l-a făcut să creadă că se confrunta cu un „prieten” psihopat din *Rodina*.

— Îți spun tot ce știu, dat jur că nu știu prea multe. Te rog, crede-mă, a scâncit. Tatăl meu nu-mi spune totul.

Mike a împins ceva mai tare vârful burghiului în rotula lui Pavel. Rusul a tresărit, dar nu avea cum să se ferească.

— O singură șansă, Pavel Ilici. Nu o irosi. Ce ți s-a cerut să afli?

Codiță a ezitat, poate de frică, poate ca să tragă de timp. Pavel a reținut a doua variantă și a apăsător ușor pe butonul bormașinii, apăsând în același timp ușor pe țesătura scumpă, de mătase, a costumului lui Pavel. Materialul din jurul genunchiului s-a răsucit și s-a rupt, iar vârful burghiului a ajuns în contact cu pielea. Pavel a urlat.

— Siria! Tata voia să știe despre activitatea ta în Siria. Asta-i tot.

Mike a dat din cap.

— Ești sigur că e tot, Pavel Ilici?

A crescut viteza de rotație și l-a apăsător pe rotula tânărului. O fost un moment de rezistență, apoi vârful burghiului a trecut prin piele în osul gros al rotulei. Sângele a țâșnit în toate părțile spulberat într-o mișcare de rotație. Pavel a urlat din nou, zbătându-se să scape din legăturile ce-i tăiau adânc în carne, până ce Mike a retras bormașina.

— Să încercăm din nou, Pavel Ilici. Ce ți s-a spus să afli?

Codiță a căzut spre înainte, moale în legături, cu respirația întretăiată, șocat încă de intensitatea durerii. Întregul picior îi zvâcnea în valuri de agonie ce radiau dinspre genunchiul distrus. Mike a plasat burghiul pe celălalt genunchi.

— Aștept, Pavel Ilici, și nu ne-a mai rămas prea mult timp.

Vârful burghiului a început să se rotească încet când Mike a apăsat butonul.

— Siria! Ți-am spus! Despre Siria! Te rog, oprește-te! Îți spun! Jur!

Mike a luat degetul de pe buton, dar a lăsat bormașina sprijinită pe genunchiul tremurător al lui Pavel.

— Ascult, Pavel Ilici. Acum ai întreaga mea atenție. Nu o irosi.

A bâzâit din nou bormașina pe genunchiul lui Codiță.

— Dar n-ai decât o șansă ca să-mi spui totul. Dacă nu o faci, lucrurile vor deveni realmente urâte. Adică am să-ți găuresc *biluțele*. Vrei să afli cât doare? Nu? OK. Vorbește.

Până la sosirea echipei de sprijin – după alte cinci minute – care a securizat zona, Mike i-a așteptat la ușa depozitului. Le-a făcut prietenește cu mâna, în timp ce aceștia puseseră laserele de ochire pe pieptul său, urmărindu-i fața murdară prin lunetele cu vedere de noapte.

— E-n regulă! – a răsunat o voce prin radio. Este Duncan și pare nevătămat. Verificați interiorul.

Mike l-a informat pe șeful echipei și i-a sugerat o discretă *medevac* pentru Pavel Ilici. Cum era de așteptat, acesta a leșinat la sfârșitul interogatoriului, dar Mike a aflat destule ca să-și explice de ce erau rușii interesați de activitatea sa recentă în Siria și de ce au vrut să-l facă dispărut în câțiva saci de plastic aruncați la capătul docului. Aproape că avea sens.

Șeful echipei a venit furtunos afară după mai puțin de un minut și a proptit un deget în pieptul lui Mike.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai făcut aici? Ei? Tu... tu... tu... Cristoase, Duncan! I-ai găurit genunchii! Cu o bormașină! Unde dracu ți-au fost mințile?

Mike l-a privit dând ușor din cap.

— E o chestie religioasă, Jeff. Știi tu – „*fă altora...*”?

Acesta și-a privit incredul colegul, rămas nemișcat în cadrul ușii, acoperit de praf uleios pe față și stropit cu sânge și țesuturi umane. Părea aproape senin.

— Mike? Ai să plătești amarnic pentru asta. Dacă *Homeland Security*⁵ află că ai torturat un gangster rus chiar aici, pe sol american, or să te închidă într-un ospiciu de nebuni și au să arunce cheia.

⁵ Homeland security – agenție guvernamentală a SUA care se ocupă de asigurarea securității interne împotriva terorismului și a altor pericole majore.

Mike a zâmbit, dinții părând aproape strălucitori pe fondul feței înnegrite.

— Jeff, mai întâi nenorociții ăștia de rusnaci intenționau să folosească sculele astea pe mine, cu scopul clar de a compromite securitatea națională. Apoi aveau de gând să mă ciopârțească și să arunce resturile în apă, la capătul digului. În plus, și-au băgat cururile cu pantaloni Armani în probleme care au directă legătură cu interesele de securitate ale Statelor Unite. Și acum nu avem timp să urmăm regulile și să cerem autorizație. E un rahat cât se poate de serios, prietene, și trebuie să facem ceea ce trebuie.

Jeff dădea incredul din cap, iar Mike îl bătu amical pe umăr.

— Haide, Jeff. Totul e pentru o cauză dreaptă. Noi suntem băieții buni, îți amintești?

Șeful echipei se uită la umărul său unde palma lui Mike Duncan tocmai lăsase o amprentă de sânge pe costumul său de luptă nou-nouț.

— Sigur, Mike. Băieții buni. Da. Am să mă străduiesc să-mi amintesc asta data viitoare când am să am parte de o vizită la psihiatrul Companiei.

Va urma...

ALBERT BONNEAU

MASCATUL

COLECTIA WESTERN

Westernul de altădată

ALBERT BONNEAU

MASCATUL

EPISODUL II

*CAP. VII
LA STÂLPUL DE TORTURĂ*

Un singur om asistase la lupta care avusese loc între Cactus Den și Gomez: Lăudărosul. În loc să vină în ajutorul vânătorului de bizoni, indianul rămase nemișcat în șea...

În acest timp, în ciuda eforturilor repetate ale Cerbului Agil, bandiții și aliații lor Picioarele Negre, reușiseră să atingă un mic vad al râului. O întoarcere neașteptată a turmei înspăimântată, despărțindu-i de adversarii lor și ridicând în fața lor o barieră vie, imposibilă de trecut, permise ucigașilor de bizoni să treacă râul. Nu fără a avea câteva pierderi, este drept, dar toți albi deghizați în soldați scăpară de răzbunarea Fiului Tunetului.

Strigăte de furie izbucniră din toate părțile. În zadar, Siouxii traseră un nor de săgeți: nici un bandit nu fu atins, ci dispărură din fața lor, agitând în mod ironic sombrerourile lor în semn de adio.

Nebraska Joe, cu privirea rătăcită, se lăsă dus de instinctul calului. Zguduit, îmbrâncit din toate părțile, călărind în mijlocul unui nor gros de praf, colosul nu știa ce i se întâmplase lui Cactus Den. Neputând să strige, în zadar se ridică în scări încercând să zărească silueta familiară a Vânătorului Preriilor.

La capătul puterilor, Nebraska Joe ajunse la flancul drept al turmei. Nenorocitul scoase un suspin de ușurare când se văzu la țărmul râului Cheyenne. Leoarcă de sudoare, se hotărî să aștepte dispariția hoardei ca să se unească cu Pieile Roșii.

Vânătorul se oprise de câteva minute, când se auzi un şuierat și în același timp un glonte se înfipse în gâtul calului său. Nobilul animal se cambră și nu lipsi mult ca omul fie trântit jos din șea. Scoțând un mârâit fioros, Nebraska Joe se întoarse și se găsi față în față cu Lăudărosul care ținea în mână arma care mai fumega încă.

Profitând de învălmășeală, șeful sioux luase hotărârea să se debaraseze de tovarășul lui Inimă Cinstită. Prin asasinarea mutului spera să aibă mâinile libere pe lângă frații săi roșii. Dar mizerabilul nu ținuse seama de puterea și agilitatea colosului. Înainte ca indianul să fi avut timp să fugă, mutul fu peste el...

Strâns înlănțuiți, cei doi bărbați se rostogoliră pe jos. Surprins de atacul neașteptat sachemul pe jumătate gătit, încercă să apuce cuțitul de scalpat. Nu avu însă timp: cu o formidabilă lovitură de pumn aplicată în plină față vânătorul îl ucise. Prietenul lui Cactus Den îi plătise trădarea trimițându-l să se plimbe prin veșnicele plaiuri ale vânătoarei.

Puțin obosit colosul se pregătea să urce în șea. Sărind ca un tigr, un indian a cărui prezență nu o remarcase, dar care asistase la luptă, îl apuca mișelește pe la spate. Surprins, Nebraska Joe încercă să se degajeze de strânsoarea noului adversar, care nu era altul decât Oposum Sălbatic. Cu o puternică lovitură de picior în pânțele îl aruncă la o distanță de trei pași, unde rămase întins, nemișcat.. Dar vreo douăzeci de războinici soseau în goană. Unindu-și eforturile lor, ei reușiră, în ciuda rezistenței sale înverșunate, să-l reducă la neputință.

Mare fu mirarea șefului siouxilor, când îi văzu sosind pe Oposum Sălbatic și pe mai mulți din războinici săi, împingându-l cu brutalitate în fața lor pe Nebraska Joe. Doi războinici încheiau grupul, ducând pe o litiera improvizată corpul Lăudărosului.

Oposum Sălbatic nu se simțea nici el prea bine: magistrala lovitură pe care i-o administrase colosul, îl silea să meargă sprijinindu-se într-un baston. El se apropie de Fiul Tunetului și arătând cu degetul spre vânător, zise tremurând de furie:

— Fratele meu, Fiul Tunetului, să afle despre trădarea Feței-Palide. În cursul învălmășelii, l-a asasinat mișelește pe Lăudărosul. Nația siouxilor este în doliu; ea pierde pe unul din cei mai valoroși sachemi ai ei. O astfel de crimă merită moartea în cele mai groaznice chinuri!...

Nebraska Joe, care înțelese falsa acuzare ce se formula împotriva lui, încerca în van să se disculpe; sunete nearticulate ieșiră din gâtul său. Se silea să-i facă pe indieni, să înțeleagă ce se întâmplase. Singurul răspuns ce-l căpătă fu strigătele de moarte ce răsunau din toate părțile...

Fiul Tunetului nu făcuse cu mutul aceeași alianță care-l lega de vânătorul de bizoni. De aceea, nici nu se gândi să-l protejeze pe uriașul, a cărui atitudine fusese din totdeauna dușmănoasă față de tribul său. Timp de câteva minute el șovăi, așteptând înapoierea Inimii Cinstite. Dar cum acesta nu apărea, șeful Siouxilor trase concluzia că fusese doborât în timpul încăierării,

de vreun glonte rătăcit. Ordonă oamenilor săi să-l urce pe Nebraska Joe pe un mustang și să fie condus în tabără.

Întoarcerea călăreților indieni se efectua în mijlocul celei mai mari tristeți.

Nebraska Joe nu-și făcea nici o iluzie, îi privița sorții care-l aștepta. Teribila mutilație la care fusese odată supus îl făcea să creadă că inamicii săi nu-l vor cruța.

Odată cu apusul soarelui, ajunseră în lagăr unde femeile și bătrânii așteptau cu ceea mai mare nerăbdare rezultatul bătăliei.

Aflând de moartea Lăudărosului, izbucniră blesteme din toate părțile. Femeile se apropiară de prizonier, scuiându-l în față și zgâriindu-l. Tovarășul lui Cactus Den îndură cu stoicism toate aceste cruzimi. În sfârșit strâns legat, prizonierul fu condus în wigwamul care în ajun îl adăpostise pe el și pe Cactus Den. Oposum Sălbatec pusese stăpânire pe pușca și armele sale, iar doi răzbnici nemișcați ca niște statui, rămaseră de gardă în fața ușii. Obosit de moarte, tovarășul lui Cactus Den adormi imediat adânc. În revărsatul zorilor fu trezit de zgomote de voci. Prin ușa wigwamului, Nebraska Joe putu să vadă cum i se pregătea stâlpul supliciului. După ce copacul fu adânc înfipt în pământ, Elanul Negru îl înconjură de câteva ori, pronunțând cuvinte misterioase cu scopul de a îndepărta spiritul cel rău.

După ce toate preparativele fură terminate, Fiul Tunetului porunci să fie adus prizonierul. Împins cu brutalitate afară din închisoarea sa, Nebraska Joe își făcu apariția... Mândru, cu capul sus, vânătorul se apropie de stâlpul supliciului, fără să opună cea mai mică rezistentă. În mai puțin de un minut, fu legat fedeleș.

Atunci, părăsind grupul sachemilor prezidat de Fiul Tunetului, Oposum Sălbatec se îndreptă spre condamnat.

— Fața-Palidă să nu facă pe fanfaronul, zise el rânjind către aventurier. Să-și intoneze cântecul său de moarte... Peste câteva clipe, gemetele sale vor umple luminișul și vor înveseli inimile femeilor și ale bătrânilor. Fața-Palidă este un câine laș... Oposum Sălbatec a obținut favoarea să-ți taie scalpul de îndată ce vei muri în chinurile cele mai groaznice

Marele sachem, purtând o prăjină în vârful căreia era atârnat un scalp și o coțofană împăiată, împodobit cu pene de vultur și cu o piele de lynx, dădu ordinul să înceapă dansul scalpului. Chiar Fiul Tunetului trecu în fruntea lungului șir de Siouxii care începură să schițeze o sarabandă infernală în jurul stâlpului supliciului. Dansatorii puneau, la intervale regulate, patul puștilor și mânerul lăncilor lor pe pământ.

O jumătate de oră, Siouxii se învârtiră dansând în jurul condamnatului, scoțând urlate îngrozitoare; nici squawele nu se lăsară mai prejos; tot dansând, ele băteau cadența cu mâinile.

În fine, marele șef îl atinse ușor cu vârful bastonului său pe Nebraska. Aclamații entuziaste răsunară din toate părțile. Supliciul urma să înceapă.

Femeile, copiii și bătrânii se ghemuiră în semicerc în jurul rugului. Atunci, învârtind tomahawkurile lor, războinicii care se distinseră cel mai mult printre

Siouxi, luară loc în fața stâlpului. Oposum Sălbatec se găsea în fruntea lor. O lumină sinistă ardea în ochii șefului; nervos, strângea mânerul sulitei sale, așteptând clipa când îi va fi permis s-o arunce în direcția captivului.

Nemișcat Nebraska Joe contempla fără să tremure grupul călăilor săi.

Oposum Sălbatec înaintă pronunțând cuvinte insultătoare la adresa victimei; apoi învârtind tomahawkul, îl repezi din toate puterile sale... Stoic, tovarășul lui Cactus Den așteptă moartea...

CAP VIII **CAVALERUL NEGRU**

— *Hello!* camarade. Avem aerul că ne mai revenim puțin în fire!...

Cactus Den deschise ochii, întrebându-se dacă visa... Un om străin era ingenuncheat lângă el. Înalt slab, înarmat din cap până-n picioare, necunoscutul era complet îmbrăcat în negru. Un fel de gluga îi acoperea fața. Doi ochi, de un albastru de oțel se fixau asupra vânătorului, care zăcea printre ierburile înalte, ud până la piele...

— Unde sunt? bâlbâi Vânătorul Preriilor. Unde este Nebraska, Joe?... Vreau să-l văd pe Fiul Tunetului!...

O durere sfâșietoare la umăr puse capăt întrebărilor sale.

Omul negru nu răspunse la întrebările lui Cactus Den, ci se mulțumi să scoată plosca și să-l silească pe rănit să înghită câteva picături de whisky... Efectul se arată imediat; vânătorul, reconfortat puțin, se ridică încet.

— Cine ești? întrebă el intrigat... Prieten sau dușman?

— Dacă as fi fost un dușman, camarade, replică enigmaticul personaj, nu te-aș fi scos din râul Cheyenne. Pe Jupiter! Dacă nu te-aș fi salvat, cred că la această oră ai fi stat alături de Tatăl Ceresc. Dar consolează-te: peste câteva ore îți vei fi revenit complet în fire. Rana este superficială și nu-ți pune deloc viața în primejdie. După cum vezi, totul este cum nu se poate mai bine!...

— Dar cine ești? întrebă vânătorul de bizoni. Îmi face impresia că-ți recunosc vocea.

— Cine sunt? N-are importanță! Esențialul pentru tine este să fii în afară de orice pericol... Nu trebuie să ne ajutăm reciproc în prerie?...

— Nu vrei deci să-mi spui numele tău, deși mi-ai salvat viața? reluă Cactus Den...

— Îl vei afla într-una din zile, camarade și o doresc din toată inima... În ziua când îmi voi descoperi fata și-ți voi dezvălui identitatea mea, scopul pe care-l urmăresc va fi atins.

Stupefiat, Vânătorul Preriilor se întreba cine putea fi straniul său protector... Cine era oare acest om mascat a cărei voce o mai auzise cândva, de aceasta era sigur?... Totuși lui Cactus Den îi fu imposibil să-l identifice pe necunoscut.

— Numește-mă pur și simplu Cavalerul Negru, îi zise acesta din urmă, când își dote seama de încurcătura tovarășului său... Pentru moment, este mai important, să te odihnești puțin și să-ți recuperezi forțele pe care le-ai pierdut în cursul recente lupte; vei avea în curând mare nevoie de ele...

Cactus Den consimți din ochii; în ciuda puternicului șoc pe care-l simțise și care-i cauzase leșinul său prelungit, îi era o foame de lup și se înfruptă cu lăcomie din merindele pe care salvatorul său i le oferă.

În timp ce mânca, el examină locul pe care necunoscutul îl alesese pentru cantonamentul său. Murmurul râului Cheyenne, care își rostogolea apele la câțiva pași de acolo, se auzea neîncetat. Doi mustangi magnifici pășteau la oarecare distanță.

Mai bine de un sfert de oră, cei doi tovarăși continuă să mănânce, fără să pronunțe nici un cuvânt. În sfârșit, omul cu gluga rupse primul tăcerea.

— Am să-ți dau un sfat, camarade, zise el lui Cactus Den, încalecă cât mai repede și grăbește-te să ajungi în tabăra Fiului Tunetului cât mai curând!

— Ce vrei să spui? întreba Vânătorul Preriilor. S-a întâmplat vreo nenorocire?

— Am asistat fără să fiu văzut, la tot ce s-a petrecut, de-a lungul râului. Tovarășul tău a fost luat de Siouxi. Cred, că l-a ucis pe unul din sachemii lor... Am văzut cum a fost dus legat strâns, de diavoli roșii...

— Mii și milioane de coyoti! exclamă Cactus Den. Pușlamaua aceasta de Nebraska Joe, nu și-a putut înfrâna ura pe care o nutreă față de indienii!... Ce imprudență. Voi pleca imediat. Dar n-am cal!...

— În privința aceasta nu trebuie să te alarmezi, camarade! Ia-l pe Stampedo... ți-l fac cadou. El te va conduce fără nici o piedică la destinație!...

Și fără să mai aștepte mulțumirile vânătorului de bizoni, Cavalerul Negru se duse să-i caute pe cei doi gonaci și reveni în curând lângă tovarășul său. Stampedo era un cal magnific și Vânătorul Preriilor trebui să recunoască că darul omului cu gluga, era într-adevăr princiar. O pușcă și o desagă se aflau agățate de șea; vânătorul de bizoni, se găsea din nou înarmat și echipat. Fără prea mare dificultate, reuși să încalece pe mustang..

— Mai așteaptă puțin, îi zise atunci enigmaticul său salvator, vreau să-ți încredințez un pachet pe care-l vei înmâna din partea mea Fiului Tunetului și bravilor săi. Te va ajuta foarte mult ca să-ți salvezi prietenul și să reușești în viitoarele tale întreprinderi.

Cavalerul Negru lipsi timp de câteva minute... Când se înapoie, ducea pe umerii săi; corpul unui om strâns legat. Vânătorul de bizoni nu-și putu reține un strigăt de surpriză: recunoscuse pe unul din bandiții căpitanului Dynamite, deghizați în soldați pentru a masacra bizonii indienilor!

Mizerabilul se zvârcolea în legăturile sale, dar aceasta nu-l împiedică pe straniul personaj să-l ducă cu aceeași ușurință cu care ar fi dus o pană. În zadar, banditul încerca să strige după ajutor... Călușul pe care-l avea în gură îl împiedica să scoată cel mai mic sunet.

— Iată omul! reluă Cavalerul Negru. Te voi însoți câteva leghe. Cu ajutorul

lui, nu-ți va fi greu să dovedești indienilor că atacul împotriva bizonilor a fost dat de bandiții căpitanului Dynamite.

Și, înainte ca Den să fi avut timpul să răspundă un singur cuvânt, omul cu gluga încăleacă, după ce își așează prizonierul de-a curmezișul șei.

Bietul Cactus Den nu-și mai revenea din uimire. Niciodată până acum, nu mai auzise vorbindu-se de acest ciudat personaj... Cine putea fi și în ce scop îi furniza aceste informații atât de prețioase?

— Îl privești pe Cyclone, camarade? îl întrerupsese brusc din gândurile sale, Cavalerul Negru. Este un animal splendid, nu-i așa? Te asigur că nu există un altul asemănător în toată Dakota!

Împingând pintenii în coastele mustangului, misteriosul personaj se îndreptă cu toată viteza spre teritoriile indienilor. Cactus Den, în ciuda răniilor sale, îl ajunse aproape îndată și cei doi bărbați continuă să călărească, unul lângă altul.

Soarele apusese de câțiva timp și întunerecul se lăsa din ce în ce mai mult asupra preriei. Cei doi călăreți parcurseră mai mult de trei leghe fără a pronunța nici un cuvânt; omul cu glugă se hotărî în sfârșit să rupă tăcerea.

— Înainte de a te părăsi, camarade, se adresă el lui Cactus Den, trebuie să-ți fac câteva recomandări. Cunosc scopul pe care-l urmărești; știu că împreună cu *pardul* tău, mutul, ai pornit în urmărirea diligenței pierdute... Mai știu de-aseenea că ai promis să-l capturezi pe căpitanul Dynamite și să-l aduci mort sau viu la Deadwood... Află că toate cercetările lui Bob Doyle au eșuat și că nu a fost mai norocos decât voi... Este inutil să mai adaug că diligența nu a ajuns la Big Horn. Nu-i așa?... Și pe bună dreptate... Căpitanul Dynamite a știut s-o oprească la momentul oportun.

— Nu știu cu cine vorbesc, *old fellow*, replică vânătorul; în orice caz, cred că nu-l numeri pe căpitanul Dynamite printre prietenii tăi... Ceea ce mă miră în special, este că te afli la curent cu toate aceste întâmplări...

— Te vei mira și mai mult camarade, când îți voi spune că, fără atacul asupra barului ambulant al acelui imbecil de Abraham Ismael, erai gata, gata să-ți atingi scopul!

— Cum! Știi și asta?... strigă Cactus Den, din ce în ce mai stupefiat...

— Când te vei întoarce la Black Hills, continuă Cavalerul Negru, nu uita să te abați pe drumul care duce spre colina lui Grizzly... Aceasta colină domină Pământurile Blestemate... Odată ajuns acolo, nu-ți va fi greu să te descurci. Cunosc talentul tău în a descoperi urmele și știu că nu există un copoi mai dibaci ca tine pe o întindere de cinci sute de de leghe împrejur. Dar în special nu uita, că atunci când vei întreprinde expediția, s-o faci cu un efectiv cât mai mare posibil. Sunt sigur că vei izbuti să pui mâna pe blestematul acela de căpitan Dynamite. Sau în cazul cel mai rău, pe o parte din banda sa... În orice caz, vei afla pentru ce diligențele care plecau din Deadwood nu ajungeau niciodată la destinația lor!...

Mirat de revelațiile pe care i le făcea tovarășul său, vânătorul de bizoni se pregătea să-l interogheze din nou. Dar necunoscutul nu-i lăsă timp:

— Iată-ne ajunși, îi zise el, la locul unde trebuie să ne despărțim... Îți încredințez prizonierul. Sunt sigur că va face niște destăinuiri care vor influența în mod favorabil raporturile dintre siouxi și albi... Până atunci, *good bye*, camarade. Sunt fericit că te-am putut salva... În orice caz, nu uita de colina lui Grizzly și poate vei trece pe acolo...

Cactus Den strânse cu putere mâna aliatului său necunoscut; apoi îl luă în primire pe banditul prizonier, pe care-l așeză de-a curmezișul șei sale. Înălțându-se în scări, Cavalerul Negru îi adresă un salut amical; apoi, dând pintoni mustangului, dispăru înghițit de întunericul nopții, în direcția lui Black Hills.

Oarecum obosit, vânătorul de bizoni se opri o clipă. Rana îi producea din când în când dureri sfâșietoare; o pauză era necesară înainte de a continua călătoria spre lagărul indienilor. Mai era încă întuneric, când Vânătorul Preriilor se trezi... Această scurtă haltă îi fu binevenită lui Cactus Den; se simțea cu mult mai bine. Rana devenea din ce în ce mai puțin dureroasă... Punându-și prizonierul de-a curmezișul pe cal, încălecă și el la rândul lui. Spera să ajungă în lagărul Fiului Tunetului, înainte de a răsări soarele. Călărea astfel de o jumătate de oră, când auzi vuietul tobelor de război ale Siouxiilor.

„Straniu” murmură Vânătorul Preriilor. „De obicei Siouxii nu se dedau la manifestări atât de matinale... Să-l fi legat pe bravul meu Nebraska Joe de stâlpul caznelor? Era timpul să sosesc pentru a reaminti Fiului Tunetului că am schimbat între noi legământul sângelui!”

Grăbindu-și mustangul, vânătorul de bizoni năvăli în cantonamentul indienilor. Satul părea pustiu... Numai câinii cu părul roșu vagabondau pe ici pe colo, scotocind printre gunoaie. Întregul trib al Siouxiilor părea că și-a dat întâlnire în centrul luminișului.

Stampedo, la o smucitură brusca a călărețului său, se opri. Vânătorul Preriilor îi zărise pe războinicii siouxi și femeile lor care înconjurau stâlpul de tortură... Imobil, mutul înfrunța cu privirea pe călăii săi, nepăsător la chinurile care-l așteptau.

Vânătorul Preriilor nu ezită deloc... Pieile Roșii ocupați cu pregătirile lor, nu-l zăriseră încă... Apucând pușca, el se ridică drept în șea, ochind în direcția sachemului. În ciuda distanței care-l despărțea de călău, vânătorul de bizoni se pregăti să săvârșească încă o lovitură de maestru. Nu era de altfel recunoscut drept cel mai îndemânatic ochitor din Dakota?

Oposum Sălbatec zvârli arma... O detunătură răsună în aceeași clipă... Atins în timpul traiectoriei sale, tomahawkul recăzu greoi la pământ. Strigăte de furie și de mirare răsunară din toate părțile... Cactus Den, călărind pe Stampedo, cu pușca încă fumegând în mână și cu prizonierul de-a curmezișul șei, se opri brusc la dreapta stâlpului de care era legat tovarășul său!

CAP. IX
MUH-WOHWA

Prima mișcare a Siouxilor fusese să se precipite spre noul venit, dar acesta, ghicindu-le gândul, ridică arma ochindu-l pe Oposum Sălbatec.

— Un singur pas înainte sau un gest ostil – strigă vânătorul de bizoni – și zbor creierii sachemului.

Tonul lui Cactus Den era atât de imperativ, apariția sa atât de neașteptată încât indienii rămaseră nemișcați.

Un singur om, cu mâna ridicată în semn de pace, înaintă în direcția călărețului: era Fiul Tunetului.

— Pacea, să fie cu Inima Cinstită. Fie binevenit printre frații săi Siouxi. Cea mai mare bucurie domnește în inima Fiului Tunetului, care nu se aștepta la plăcerea de a-l revedea pe Inimă Cinstită... Fiul Tunetului îl credea plecat spre veșnicile plaiuri ale vânătoarei...

Fără a înceta o clipă de a-l amenința pe Oposum Sălbatec, care stătea nemișcat, Cactus Den răspunse șefului:

— Fiul Tunetului este un mare șef. Dacă vrea sa-i dovedească Inimii Cinstite că prietenia sa a rămas neștirbită, va pune imediat în libertate pe Fața-Palidă.

— Fața-Palidă l-a asasinat pe Lăudărosul, el trebuie să moară, întrerupse cu bruschete, Oposum Sălbatec, ținut mereu la respect de pușca Vânătorului Preriilor.. El trebuie să îndure legea Siouxilor...

— Legea Siouxilor pedepsește fără milă pe lași și pe trădători, replică pe neașteptate Cactus Den. Oposum Sălbatec are limba ascuțită, cuvintele sale sunt ocolite și atitudinea sa suspectă... Pentru a dovedi fratelui meu Fiul Tunetului și bravilor războinici roșii că Inima Cinstită nu se teme de moarte și că ține sa-l justifice pe *pardul* său care nu este vinovat de crima ce i se impută, Inima Cinstită cere sachemilor să binevoiască a aproba un Muh-Wohwa între el și Oposum Sălbatec.,.

Un freamăt parcursе întreaga mulțime. Pentru a-l salva pe prietenul său, vânătorul de bizoni nu ezitase să-l provoace într-o luptă pe viață și pe moarte pe cel mai puternic și mai îndemânat șef al tribului.

În curând bubuitul tobelor de război anunțară că Muh-Wohwa urma să înceapă. Războinicii și șefii se grupară imediat în jurul stâlpului de supliciu... Cei doi adversari fură puși față-n față... Amândoi erau dezbrăcați până la brâu și înarmați fiecare cu câte un tomahawk, aceasta fiind arma aleasă pentru rezolvarea diferendului lor... Elanul Negru înaintă și fixă solid, cu un lassou, pumnii celor doi combatanți; după ce îndeplini această formalitate, vrăjitorul se duse să-și ocupe un loc lângă sachemi. O tăcere impresionantă se făcu în lumină.

Oposum Sălbatec și Cactus Den se măsurau cu privirea, în timp ce Fiul Tunetului înaintând, dădu semnalul pentru începerea luptei. Un groaznic

duel avu loc atunci între cei doi bărbați... Siouxul dorind să se debaraseze de la început de adversarul său, îi aplică o lovitură teribilă; dar vânătorul de bizoni, mânuind tomahawkul cu o ușurință care-i uimi pe privitori, evită atacul... înfuriat, indianul reînnoi tentativa sa, dar obține același rezultat. Cu o uimitoare repeziciune, Inima Cinstită para atacurile adversarului său... Această atitudine defensivă, avu drept efect să-l scoată pe Oposum Sălbatec din sărite...

Secundele se scurgeau una după alta. Sub ochii Siouxilor, Muh-Wohwa se desfășura, necruțător; indianul reușise să-l rănească pe Cactus Den în două rânduri; dar, în momentul când se pregătea să dea o lovitură de grație Feței-Palide, brațul vânătorului de bizoni se destinse brusc... Asistenta scoase un strigăt de uimire: cu craniul sfărâmat de tomahawkul Inimii Cinstite, Oposum Sălbatec se prăbuși înroșind pământul cu sângele său. Nemișcat, în picioare, în ciuda celor două răni căpătate, Vânătorul Preriilor aștepta.

Neliniștiți, Siouxii sperau să-l mai vadă pe șeful lor ridicându-se dar lovitura aplicată de acesta din urmă fusese mortală. Oposum Sălbatic plecase să vâneze prin veșnicele plaiuri. Victoria rămăsese de partea Vânătorului Preriilor.

Resemnați, Siouxii acceptară decizia Marelui Spirit; triumful lui Cactus Den fu sărbătorit de tribul întreg. Chiar Vulturul Roșu și Elanul Negru părăsiră atitudinea lor ostilă față de Cactus Den.

Cât, privește pe Nebraska Joe, bucuria sa nu mai cunoștea nicio limită. Executând niște salturi caraghioase, el salută victoria prietenului său scoțând urlete asurzitoare sub privirile amuzate ale războinicilor și a squawelor care, cu o ora mai înainte, se pregăteau să-l tortureze.

Susținut de *pardul* său, vânătorul de bizoni, fu condus spre wigwamul care-i fusese rezervat de Fiul Tunetului și unde vrăjitorul se grăbi să vină ca să-l panseze. Leacurile pe care acesta i le aplică peste răni îi aduseră o ușurare instantanee și nu mult după aceea Cactus Den insistă pe lângă Fiul Tunetului să fie adus în fața lor prizonierul ce îi fusese încredințat spre pază.

Banditul fu deci introdus în cortul în care se afla Vânătorul Preriilor. Marele sachem, Elanul Negru, Cerbul Agil, Vulturul Roșu și mutul se găseau de față așezați pe niște cranii de bizoni, în timp ce Inima Cinstită continua să rămână întins. La vederea indienilor, mizerabilul fu cuprins de un tremur nervos, știa ce tortură îl așteaptă și pentru a-și salva viața, spuse că va răspunde la toate întrebările ce i se vor pune.

— Vă voi spune totul, bâlbâi, captivul. Promiteți-mi mai întâi că îmi veți cruța viața!...

— Îți voi cruța viața, replică vânătorul de bizoni, dacă informațiile pe care mi le vei da, vor fi sincere: în caz contrar, stâlpul de tortură te așteaptă!

— Voi vorbi... voi vorbi, răspunse nefericitul.

— Te ascultăm, dar îți atrag atenția: nu avem nici un minut de pierdut... Pentru ce ai masacrat turma de pe malul râului Cheyenne? Nu ești soldat, nu-i așa? Pentru ce tu, cu adunătura aceea de ticăloși ai încercat să faci viața

amară locuitorilor din Deadwood? Nu ești soldat, nu-i așa?... strigă Cactus Den.

— Nu, nu sunt soldat, mărturisi prizonierul... Fac parte din banda căpitanului Dynamite...

— Ugh! întrerupse Fiul Tunetului, fratele meu Inima Cinstită a văzut exact; înțelepciunea sa este tot atât de mare ca și curajul său.

— Căpitanul Dynamite dorea să-i învrăjbească pe coloniștii din Black Hills cu siouxii din ținuturile Dakotei. Scopul lui era, ca să profite de starea de război care s-ar fi creat între albi și roșii, ca să jefuiască liniștit întreaga regiune, aruncând vina atrocităților, sau a furturilor în seama indienilor și viceversa...

— Îl cunoști pe omul care te-a făcut prizonier? întrebă Cactus Den.

— Nu l-am mai văzut niciodată până acum, jur! spuse banditul.

— Și cu diligența din Fort Big Horn, ce s-a întâmplat? întrebă mai departe vânătorul de bizoni.

— Diligența a fost atacată între Bad Lands și Black Hills. Afacerea a fost destul de grea, dar cum căpitanul era acela care conducea...

— Nu mă îndoiam! întrerupse Cactus Den furios. Ticălosul s-a amuzat să mă imite pe mine! Mii și milioane de coyoti! Voi pune eu odată mâna pe el! Dar cum se face, că, deși am pornit imediat cu *pardul* meu, în urmărirea diligenței n-am reușit să descoperim nici o urmă?

— Au fost uciși cu toți, reluă prizonierul. Numai tânăra fata și cu fratele ei sunt în puterea căpitanului.

— Ce s-a întâmplat cu Lean Ribbed Jack?

— Nu-l cunosc; dar, dacă făcea parte din escortă, trebuie să fi avut soarta tovarășilor săi... Toți au căzut sub gloanțele tovarășilor mei și ale Picioarelor Negre...

— Aha! Picioarele Negre făceau parte din expediție. *All right!* Le voi da știri din partea mea... Și... unde se găsește refugiul actual al căpitanului Dynamite?... Unde își ține prizonierii?

Banditul se pregătea să răspundă. Când, deodată, o mână înarmată cu un revolver apăru la intrarea cortului... înainte ca toți cei de față să fi avut timp să se dezmeticească, se auzi o detunătură. Lovit în mijlocul frunții, omul în uniformă se prăbuși, mort, pe loc!

— Alarmă!... Alarmă!... Să fie prins imediat... strigă Cactus Den, în timp ce sachimii și Nebraska Joe năvăleau afară din wigwam.

O învălmășeală de nedescris domnea în lagăr; războinicii alergară la arme... În zadar, șefii și cei doi albi își extinseră cercetările: misteriosul necunoscut părea că s-a volatilizat... Destăinuirile victimei fuseseră incomplete.

Totuși, bizuindu-se pe scurtele informații pe care i le făcuse omul cu gluga, Vânătorul Preriilor ceru Fiului Tunetului să reunească marele consiliu, spre a discuta eventualitatea unei expediții spre Pământurile Blestemate.

A doua zi vânătorul de bizoni și credinciosul său Nebraska Joe, însoțiți de Fiul Tunetului, de Vulturul Roșu, de Cerbul Agil și de cinci sute de războinici

siouxi, porneau în direcția Pământurilor Blestemate pentru a angaja o bătălie decisivă cu căpitanul Dynamite și pentru a-l pedepsi pentru nenumăratele sale nelegiuiri.

CAP. X CAPTIVA

Când Molly O'Sullivan își reveni în fire, crezu că visează. Se găsea întinsă pe o piele de bizon, în mijlocul unei grote luminată slab de un feștil fumegând. Un miros puternic de piele plutea în încăperea și tânăra fată zări, aproape îndată, un mare număr de șei înșirate pe jos, lângă un perete... O masă rudimentară și trei scaune din lemn de stejar constituiau întregul mobilier al acestui domiciliu, neprevăzut.

„Unde mă aflu?” se întrebă fiica comandantului, ducându-și mâna la frunte...

Încetul cu încetul memoria îi reveni... își aminti de groaznicele evenimente care îi provocaseră leșinul ei...

Cei doi soldați care trebuiau să transporte solda garnizoanei din Fort Big Horn, adormiseră adânc în interiorul trăsurii. Dick O'Sullivan. Ea să-și trecea timpul, fuma țigară după țigară.

Deodată răsună un strigăt:

— *Hands up!* Mâinile sus!

Și mai înainte ca pasagerii să-și fi revenit din surpriza lor, un grup de treizeci de *outlaws* și de indieni din tribul Picioarelor Negre îi înconjuraseră din toate părțile, tăindu-le orice posibilitate de retragere. Bandiții erau însoțiți de o mulțime de indieni care erau zugrăviți îngrozitor ca de război.

Singurul, Lean Ribbed Jack nu se lăsă luat prin surprindere. Fără să se sinchisească de amenințările bandiților, duse arma la umăr și văduvi doi cai de călăreți lor... De abia își descărcase arma, când cu o teribilă lovitură cu patul revolverului în cap, misteriosul conducător îl trânti la pământ în nesimțire... Soldați din escortă nu avură timpul să urmeze pilda Cavalerului Preriilor; în mai puțin de un minut fură masacrați până la unul.

În clipa când Dick O'Sullivan apăru în portiera diligenței, pseudo Cactus Den se repezi în fața lui și făcând un scut din corpul lui, strigă:

— Cruțați-l pe acest tânăr și pe această tânără fată... ne vor servi ca ostateci prețioși!

Și, dezarmându-l, falsul conductor îl sili să reintre în diligență. Apoi, porunci să se îngrămădească cadavrele soldaților în trăsură. În zadar, bandiții căutară corpul lui Lean Ribbed Jack: acesta dispăruse.

Pseudo Cactus Den, care părea să fie șeful lor și căruia toți i se supuneau orbește, constată, nu fără satisfacții că agresiunea avuse loc pe o porțiune a drumului săpat în stâncă. Nu se vedea deci nici o urmă a măcelului pus la

cale de el. Tânăra fată își rememora deci toate aceste tragice evenimente care dusesese la capturarea ei și a fratelui său Dick O'Sullivan. O singură speranță îi mai rămânea; poate că Lean Ribbed Jack reușise să scape.

Frământată de gânduri negre, Molly O'Sullivan se ridică. Zărise o oglindă agățată pe un perete lângă ea. De abia făcuse câțiva pași și portiera, care ascundea intrarea închisorii ei, se deschise și o tânără indiană apărui. Noua venită îi plăcu de la început fiicei comandantului.

— Unde mă aflu?... Ce-au făcut cu fratele meu?... Pentru ce mă rețin prizonieră?

Drept orice răspuns, indiana duse un deget la gură, silind-o pe Molly să tacă.

— Sora mea Floarea Albă să nu-și dezlege prea mult limba, șopti ea într-o englezească stricată, Aroona veghează asupra ei. Nu i se va întâmpla nimic atâta timp cât Aroona va fi lângă ea! Să evite orice imprudență și să aibe răbdare!

După ce aruncă o privire afară, indiana se înapoie cu o tăviță plină cu carne rece, fructe și o ploscă cu apă proaspătă.

Tânăra fată mănca cu poftă și apoi se întoarse spre indiana.

— Vrei să-mi spui acum, o întrebă ea, unde mă aflu și pentru ce sunt ținută prizonieră? Vrei să-mi spui de asemenea ce-au făcut cu fratele meu?

— Sora mea Floarea Albă, să se liniștească, reluă Aroona cu o voce dulce, fratele ei nu se afla aici, e prizonier ca și ea și se află în perfectă sănătate.

— Dar ce semnificație are această agresiune? În puterea cui am căzut?...

— Sora mea și fratele ei sunt prizonierii aceluia căruia Fețele-Palide îi zic căpitanul Dynamite, Demonul Pământurilor Blestemate!...

— Căpitanul Dynamite! exclamă Molly îngrozită.

Cunoștea, din auzite, cruzimile pe care le săvârșise acest faimos bandit. Ce avantaj spera să obțină mizerabilul din această captură?!

Tăcută, indiana o contempla pe prizonieră, neîndrăznind s-o tulbure din gândurile ei. Fără zgomot, strânse resturile prânzului și se pregătea să iasă, când Molly o opri cu un gest?

— Rămâi, Aroona, zise ea, sunt singură!! Prezența ta mă întărește... Când îmi vor permite să-l văd pe scumpul meu Dick?

Servitoarea ridică din umeri: cunoștea tot atât de puțin ca și fiica comandatului intențiile Demonului Pământurilor Blestemate.

— O altă întrebare, Aroona, continua Molly. Ne aflăm în lagărul căpitanului Dynamite?

— Sora mea nu se află în lagărul propriu-zis al căpitanului ci într-un post stabilit pe interiorul Black Hills, de unde Fețele-Palide atacă și distrug diligențele. Sora mea poate să fie sigură că nu va rămâne mult timp în acest loc.

— Și unde vrea să mă ducă mizerabilul? întrebă din nou tânăra fată.

— Există un loc pierdut în Pământurile Blestemate pe care Fețele-Palide îl numesc Catedrala Deșertului...

Aroona nu-și termină fraza, o siluetă apăruse în cadrul ușii. Indiana scoase un strigăt de groază. În zadar încercă Molly să-l recunoască pe noul venit, fața îi era ascunsă sub o mască... În mână avea un biciu lung californian.

— Căpitanul... bâlbâi servitoarea. Căpitanul...

— Da, viperă blestemată, căpitanul! replică omul cu voce tunătoare.

Misteriosul personaj învârti biciul și lovi cu putere umerii bieteii Aroona... Scoțând un strigăt de durere, indiana se prăvăli pe jos... Un nou pocnet se auzi: lovită în mijlocul frunții de biciul căpitanului Dynamite, victima începu să urle. Nesimțitor, mizerabilul continua s-o lovească... Deodată, sărind ca o pisică, Molly se repezi în direcția călăului... Înainte ca acesta să-și fi revenit din surprinderea sa, tânăra fată îl smulse biciul... Uimit, șeful se întoarse, gata să ție piept dușmanului neprevăzut... Biciul sfichiui prin aer și-l izbi cu putere peste gât, imprimându-i o dungă sângerândă... Protejându-și fața cu mâinile banditul încercă să scape de loviturile care plouau cu nemiluita... Aroona, profită de aceasta întorsătură, se furișă afară... Nu sa mai auzeau acum decât formidabilele înjurături ale Căpitanului Dynamite ținut la respect de prizonieră sa.

— Viperă blestemată, te voi învăța minte să te amesteci în afacerile căpitanului, Dynamite!

Aplecându-se pe neașteptate, banditul reuși să-i smulgă arma din mână... Pierdută, văzu cum brațul adversarului ei se ridica, gata să lovească.

Gestul brusc al căpitanului Dynamite făcu să-i cadă masca. Zărind fața banditului, tânăra fată scoase un strigăt de groază.

— Ralph Thunder! exclamă ea.

CAP. XI

CĂPITANUL DYNAMITE

Molly se dete câțiva pași înapoi și se sprijini de peretele grotei...

Șeful bandiților o privi schițând un zâmbet batjocoritor.

— *By God!* Miss Molly, nu te așteptai să mă revezi! strigă el.

— Nu ești decât un mizerabil! replică tânăra fată...

— Te, rog sa lași cuvintele mari la o parte, miss... Pentru moment, te afli în puterea mea și nimeni din lume nu te va putea salva. Căpitanul Dynamite îți dovedi ca nu se lasă înfruntat fără a pedepsi...

— Există o dreptate în lumea aceasta! răspunse fiica comandantului, cu o voce vibrantă. Și mai devreme sau mai târziu îți vei primi pedeapsa pentru nelegiuirile tale.

— Strigă, strigă, frumoasa mea, rânji Demonul Pământurilor Blestemate. Până atunci mă voi răzbuna în voie pe tatăl tău care mi-a distrus cariera și m-a silit să devin ceea ce sunt. Deoarece, până acum, mi-a fost imposibil să mă

revanșez direct asupra lui, îmi voi atinge scopul lovindu-l prin copii săi...

— Nu întrebuița vorbe mari, îl întrerupse Molly; știi prea bine că prin purtarea ta necinstită îți merita pedeapsa pe care ți-a aplicat-o. Nu căuta să-ți micșorezi greșeala, ești un trișor ticălos și te disprețuiesc...

— Tatăl tău va afla, în timpul cel mai scurt posibil, că i-am executat fiul și că fiica sa mi-a devenit soție.

— Banditule! exclamă tânăra fată... L-ai ucis pe Dick. Ești un mizerabil!

Așezându-se pe un scaun, căpitanul Dynamite, fără să se sinchisească de invectivele prizonierei, aprinse liniștit o țigară.

— Să pălăvrăgim puțin, frumoasa mea, strigă el întorcându-se spre captiva sa. Nici prin gând nu-ți trecea, că așa zisul Cactus Den care conducea diligența nu era altul decât Ralph Thunder, care pe vremuri, își câștigase o oarecare popularitate la Saint-Louis; devenise artistul la modă al teatrului municipal; toată lungea îl aplauda în Hamlet sau în Romeo și Julieta... Nu se vorbea decât de el... Și, acest Ralph Thunder se îndrăgosti nebunește de o spectatoare încântătoare, de Molly O'Sullivan, a cărei mână nu întârzie s-o ceară... Fu însă refuzat, căci tânăra fată îl iubea pe un oarecare locotenent Jackson...

— Locotenentul Jackson este logodnicul meu, îl întrerupse Molly ridicându-se; îl iubesc și ne vom căsători de îndată ce vom ajunge la Fort Big Horn... Este inutil să insiști... La Saint Louis te-am apreciat numai ca artist și nici prin gând nu mi-a trecut să-ți devin soție. Dealtfel tatăl meu a dovedit tuturor locuitorilor că idolul lor, nu era decât un trișor, un escroc și un ticălos...

— Mai încet, mai încet, frumoasa mea... reluă căpitanul Dynamite. N-am uitat că din cauza tatălui tău am fost dat afară din toata casele bune din Saint-Louis... Directorul a reziliat imediat angajamentul pe care-l contractase cu mine... Fui silit să dispar pentru totdeauna, mulțumită stigmatizării cu care m-a înfierat tatăl tău. Și iată că de mai bine de un an căpitanul Dynamite se răzbună pe societatea care l-a hulit și l-a gonit. Ralph Thunder, dandy-ul, a murit, pentru a face loc banditului necruțător. Însuflețit de o singură dorință numai: răzbunare.

Prizoniera nu răspunse. Știa că se afla în puterea unui dușman diabolic din mâinile căruia nimeni nu putea s-o mai scape.

— După cum văd, reluă șeful bandiților, mica istorioară pe care ți-am povestit-o, a avut asupra ta un efect dintre cele mai salutare... Dealtfel nu vei câștiga nimic dacă îmi vei rezista... Atât la Fort Horn cât și la Black Hills, nimeni nu știe unde te afli, la fel ca și cu fratele tău căruia i-am rezervat o frumoasă cravată de cânepă...

— Nu vei face aceasta!... îl întrerupse tânăra fată îngrozită. Fratele meu nu ți-a făcut nimic... Lean Ribbed Jack nu-i mort și ne va răzbuna!

Un formidabil hohot de râs o întrerupse pe tânăra fată. Fără să-i răspundă, banditul deschise ușa și îi făcu semn să-l urmeze... Buimăcită, neștiind ce să facă, prizoniera se decise să-și urmeze călăul. După ce străbătură un coridor lung săpat în stâncă, ajunseră într-un fel de peșteră. Felurite obiecte se aflau

îngrămădite în acest nou refugiu; dar ceea ce o impresionă pe fiica comandantului, fură opt diligențe înșirate una lângă alta. În fața lor se aflau mai multe movile de pământ în care se găseau înfipite câte o cruce...

Intrigată, Molly O'Sullivan numără douăzeci și trei de cruci. Ea se întreba ce putea să însemne acest mic cimitir subteran, când căpitanul Dynamite, ghicindu-i gândul, îi zise:

— Aici se odihnesc conductorii și călătorii celor opt diligențe dispărute. Îți poți da singură seama, citind inscripția de pe ultima cruce, că nu mai ai ce spera din partea Cavalerului Preriilor!

Într-adevăr, tânăra fată apropiindu-se putu să citească pe ultima cruce: Lean Ribbed Jack.

— Bietul Lean Ribbed Jack!... își bătu joc șeful outlawilor... Cine ar fi bănuț că va avea un sfârșit atât de tragic! Astfel pier toți acei care se pun în calea căpitanului Dynamite!...

Un hohot de răs sălbatec sublinie acest discurs funebru la adresa lui Lean Ribbed Jack... Ocupați să joace, care poker, care zaruri, în locul rămas liber în spatele diligențelor, o duzină de *outlaws* din solda Demonului Pământurilor Blestemate, se apropiaseră în tăcere.

— Înapoi ticăloșilor! strigă șeful învărtind biciul său...

Înspăimântați, bandiți se îngrămădiră unul în altul. Toți știau că șeful nu glumește cu disciplina și că trebuiau să se supună atunci când el comandă.

— Suntem la ordinele tale, *caballero*. N-aveți decât să ne comandați!

— *All right!* replică Demonul Pământurilor Blestemate. Duceți-vă și aduceți-mi-l pe prizonier...

La aceste ultime cuvinte, o lumină se aprinse în ochii fetei... În sfârșit își va revedea fratele!

Nu trecu mult și Dick, strâns legat și escortat de șase bandiți, își făcu apariția în peșteră. În zadar voi Molly să se repeadă la el să-l cuprindă în brațe: șeful nelegiuitorilor se opuse. Tânărul bărbat văzându-și sora, nu se putu împiedica să-și manifeste bucuria; el o crezuse moartă și prezenta ei îi dădea oarecare speranțe.

Ralph Thunder ridicând capul spre Dick, zise:

— Răzbunarea aceluia care a fost dezonorat se apropie. Dick O'Sullivan!... Încredințează-ti sufletul lui Dumnezeu... vei muri

Un strigăt sfâșietor răsună în cavernă. Scăpând din mâinile celor doi paznici, tânăra fată ingenunchie în fața căpitanului Dynamite.

— Milă! Mister Ralph! Milă!... strigă ea... Nu vei împinge lașitatea până acolo încât să-l asasinezi pe fratele meu!...

— Tatăl tău a ezitat, când a fost vorba să-mi refuze mâna ta? A fost îndurător cu mine, când mi-a distrus pentru totdeauna cariera?

Ridicându-se deodată, căpitanul Dynamite se duse să așeze sub o frânghie lădița pe care șezuse un bandit până atunci. În timp ce doi *outlaws*, o împiedeau pe Molly să sară în ajutorul fratelui ei, acesta fu silit să se urce pe pedestalul improvizat. Un bandit se grăbi să-i petreacă lațul în jurul gâtului.

— Aș fi dat cu plăcere o mie de dolari, Dick O’Sullivan, rânji Thunder, pentru ca tatăl tău să fi putut asista la frumosul salt pe care îl vei face în eternitate... Până atunci află, că sora ta care a refuzat să fie d-na Thunder, va deveni pur și simplu femeia căpitanului Dynamite.

Molly nu mai putu suporta acest spectacol. La capătul puterilor, ea se prăbuși inertă în brațele paznicilor ei, în timp ce șeful bandiților se pregătea să îndepărteze cu o lovitură de picior lădița, pentru a prăvăli în vid corpul nenorocitului condamnat...

CAP. XII

CAVALERUL NEGRU REAPARE

Exact în această clipă o voce de tunet răsună în peșteră:

— *Hands up!* (Măinile sus).

Surprinși, nelegiuții și șeful lor se întoarseră, în timp ce Dick O’Sullivan se întreba neliniștit cine putea să fie aliatul care sosea în ajutor la un moment atât de potrivit.

— *Hands up!* tună din nou vocea... Trag asupra primului care va refuza să mă asculte!

Scoțând o înjurătură sălbatecă, căpitanul Dynamite ridică brațele, imitat fiind imediat de ceilalți oameni ai săi... Plimbând privirile împrejur, zări o siluetă mare întunecoasă, cocoțată sus pe acoperișul unei diligențe...

Încins într-un costum negru, cu capul acoperit cu o glugă, noul venit, cu câte un revolver în fiecare mână, îi ținea la respect pe bandiți. Zărindu-l pe straniul personaj, Molly scoase un strigăt de bucurie.

— Aproiați-vă de mine, miss, zise necunoscutul continuând să-i țină în șah pe adversarii săi... Nu vă fie teamă, sunt un prieten în care puteți avea toată încrederea.

În timp ce noul venit pronunța aceste din urmă cuvinte, căpitanul Dynamite, sperând să profite de o clipă de neatenție, încercă să se furișeze spre coridorul care comunica cu peștera unde Molly se trezise din primul ei leșin... O detunătură răsună... și un glonte găuri sombrero-ul ticălosului...

— Ești prevenit, *old boy*, exclamă omul cu gluga, ținând revolverul încă fumegând în mână... La a doua tentativă, oricât de Demon ai fi, îți voi trimite un glonte drept în mijlocul frunții. Pentru moment grăbește-te să redai libertatea tânărului de colo...

Căpitanul Dynamite voi să protesteze, dar un gest elocvent din partea necunoscutului, îl sili să nu mai stea pe gânduri. Un minut după aceea, fiul comandantului O’Sullivan se furișă lângă protectorul său, sus pe acoperișul diligenței.

Șeful bandiților spumega de furie. Cine putea fi acest enigmatic adversar care venea să contracareze toate planurile sale?

— Căpitane Dynamite, reluă omul mascat, te somez să te predai, cu toți oamenii tăi autorităților din Deadwood. Dacă nu cedezi acestor condiții, îți declar război pe viață și pe moarte și poți fi sigur, că nu vei fi cel învingător!...

— Și ești atât de naiv încât să crezi că voi accepta un astfel de ultimatum?! răspunse banditul. Hotărât, nu prea îl cunoști pe căpitanul Dynamite! Oricine ai fi, te voi zdrobi ca pe un câine ce ești...

— Pe Jupiter! Iată niște fraze prea pompoase pentru un cetățean pe care îl țin sub amenințarea revolverului meu și pe care aș putea, oricând, să-l trimit pe lumea cealaltă.

Șeful bandiților îngălbeni... Situația, într-adevăr, nu era în avantajul său... Tonul hotărât al adversarului său, dovedea îndeajuns că nu va ezita să apese pe trăgaci. Hotărî deci să tragă de timp; el știa că cea mai mare parte din oamenii săi, pe care îi trimisese în expediție spre țărmurile râului Cheyenne, trebuiau să se întoarcă dintr-un moment într-altul și atunci Cavalerul Negru va fi acela care se va găsi într-o postură dezavantajoasă.

— Refuz condițiile pe care mi le propui – vorbi banditul agale – și sunt decis să mă apăr fără milă împotriva oricărui dușman! Căpitanul Dynamite va dovedi tuturor că poate să reziste împotriva oricărei alianțe. Păzește-te să cazi în puterea mea... Ori cine ai fi, om negru sau demon, nu-ți urez să mă întâlnești din nou...

De abia pronunțase Demonul Pământurilor Blestemate aceste cuvinte, și un zgomot se auzi la intrarea peșterii... Era restul bandei care se întorcea din expediția întreprinsă pe țărmurile râului Cheyenne. Surprins, Cavalerul Negru privi în direcția lor. Nu-i trebui mai mult căpitanului Dynamite ca să pună mâna pe revolverul său. Ținând la respect pe enigmaticul personaj redus acum la defensivă, el scoase un strigăt de triumf și porunci oamenilor săi din ce în ce mai numeroși să pună mâna pe necunoscut... Atunci, se angajă în refugiu o formidabilă luptă corp la corp. De abia încercase Lopez Carillo să pună mâna pe Cavalerul Negru, când cu o formidabilă lovitură de picior, acesta îl sili să dea drumul diligenței și să se rostogolească pe jos rămânând în nesimțire... Complicele imediat următor avu aceeași soartă. Dick O'Sullivan, care pusese mâna pe unul din revolverele salvatorului său, opunea la rândul său o rezistență viguroasă.

Ticăloșii ce năvăliseră în cavernă, se întrebau care putea fi motivul acestei lupte neprevăzute. Avertizați, ei se precipitară în ajutorul tovarășilor lor și în curând lupta căpătă aspectul unei bătălii înverșunate.

Cavalerul Negru se apăra ca un leu. Cu tot marele număr al adversarilor săi, continua să păstreze avantajul. Alături de el, Dick O'Sullivan făcea uz de revolverul său fără întrerupere... Numai Molly fusese târâtă de bandiți și se găsea din nou în puterea lor.

Furișându-se pe acoperișurile celorlalte diligențe, bandiții încercară să atace din flanc pe cei doi dușmani, dar și această manevră fu dejucată. S-ar fi spus că omul negru se afla sub protecția unui farmec, gloanțele șuierau în jurul său fără să-l atingă. Căpitanul Dynamite se avântă și el în învălmășeală și,

încurând oamenii lui putură asista la o impresionantă lupta corp la corp; șeful lor reușise să ajungă lângă misteriosul personaj. Înlănțuindu-se cu sălbăticie, cei doi bărbați se rostogoliră pe acoperișul diligenței, în timp Dick O'Sullivan, cu revolverul în mână, îi ținea la respect pe ceilalți agresori. Intrigați, bandiții încetară pentru moment lupta.

Cei doi dușmani se strâneau cu o furie de necrezut; Cavalerul Negru îl apucase cu o mână pe șeful bandiților de gât, iar cu cealaltă încerca să pareze atacurile celuilalt. Îneebunit de furie, Demonul Pământurilor Blestemate se pregătea să-și lovească adversarul cu un pumnal, când o bruscă torsionare a pumnului îl obligă să deie drumul armei. Scoțând o înjurătură groaznică, căpitanul Dynamite trase cu putere de gluga adversarului său pentru a-l demasca. Sub eforturile lui Ralph Thunder, stofa se rupse descoperind fața necunoscutului... Bandiții se aplecară înainte, gâfâind, încercând să vadă trăsăturile misteriosului lor dușman. Mare le fu dezamăgirea când își deteră seama că enigmaticul personaj prevăzuse această eventualitate: o mască neagră, bine prinsă, continua să-l protejeze contra curiozității agresorilor săi. Cu o lovitură bine ținută, Cavalerul Negru își aruncă adversarul jos de pe trăsură.

— Ticăloșilor! mugi căpitanul Dynamite... Înainte, vreau să-l am viu pe acest om!...

Un hohot de râs batjocoritor răspunse acestui ordin. Repede ca fulgerul, straniul personaj desfăcu lassoul care-i atârna la centură, În mai puțin de o secundă, reuși să înfășoare extremitatea sa de o ieșitură a stâncii care se ridica deasupra intrării în peșteră. În zadar, voia bandiții să se opună manevrei sale, revolverul lui Dick mai doborî doi din ei și îi sili să dea înapoi.

— *All right!* strigă atunci omul negru, ești gata, *old fellow...* Prinde-te bine de umerii mei și pregătește-te să execuți o acrobație care ne va permite să scăpăm de acești coyoti!

Fiul comandantului își vârî cu regret revolverul în centură. Îi venea foarte greu să se despartă de Molly, care se află în mâinile bandiților... Totuși nu avea nici un minut de pierdut; pentru moment trebuia să scape din mâinile lor împreună cu misteriosul său aliat...

Mai multe împușcături răsunară, dar din fericire nici nu glonte nu-i atinse pe îndrăzneții aventurieri... înainte ca bandiții să-și fi revenit din surpriza lor, se găsiră pe o platformă de unde, printr-un coridor strâmt, nu întârziară să dispară... Strigăte de furie răsunară în cavernă.

— Nu-l lăsați să scape! urlă șeful lor: suntem pierduți dacă va reuși să ajungă la Black Hills... Repede!... Prin drumul subteran.

Îmbrâncindu-se bandiții se repeziră spre pasajul pe care îl indicase șeful lor... Ajunseră tocmai la timp pentru a vedea cum dușmanii lor dispăreau la o cotitură a drumului.

— Pe cai! urlă căpitanul Dynamite oamenilor săi. O mie de dolari aceuia care va izbuti să mi-i aducă morți sau vii!

La această ofertă, cinci bandiți se precipitară spre țărcul unde se aflau

priponiți caii și se lansară pe urmele celor doi fugari. Abia dispăruseră într-un nor de praf și se încrucișară cu un alt călăreț care zbura cu toată viteza în direcția lagărului lor. Șeful lor recunoscă cu multă ușurință silueta locotenentului său Gomez! Dar în ce stare se află mexicanul! Acoperit cu noroi și cu praf, cu hainele sfâșiate și o mânecă pătată de sânge, părea că luase parte la o bătălie înverșunată. Ajuns lângă Demonul Pământurilor Blestemate, își opri calul și alunecă zdrobit de oboseală jos de pe șea...

— Ei bine, ce s-a întâmplat? întrebă șeful bandiților, fixându-l neliniștit pe mexican.

— Planurile noastre au fost dejucate, bâlbâi mexicanul... Cactus Den și Nebraska Joe au reușit să-i convingă pe Siouxii de nevinovăția coloniștilor... Totul este pierdut.

— Blestem! întrerupse Demonul Pământurilor Blestemate; n-ai executat întocmai ordinele mele?

— Le-am executat, continuă Gomez, dar am fost siliți să batem în retragere prin sosirea neașteptată a Fiului Tunetului și a războinicilor săi. Eu însumi n-am putut scăpa decât cu mare greutate... Am crezut că m-am debarasat pentru totdeauna de Cactus Den, dar am constatat în urmă, că a fost salvat în mod miraculos de un oarecare Cavalerul Negru!

— Cavalerul Negru! exclamă căpitanul Dynamite. Din nou el... Cine poate să fie?

— Nu știu, senor... În orice caz, nu numai că a salvat viața dușmanului nostru cel mai înverșunat, dar a mai reușit să pună mâna și pe Jimmy Witkins, unul din oamenii noștri care se deghizase soldat...

— Mizerabilul!... Îl cunosc pe Witkins, urlă șeful... Este un fricos, va destăinui totul...

— Ar fi relevat într-adevăr totul, senor, reluă mexicanul, dacă nu m-aș fi gândit să urmăresc pe cei doi paznici ai săi... Ajuns la o oarecare distanță de lagărul indian, Cavalerul Negru s-a despărțit de vânătorul de bizoni și s-a îndreptă spre Black Hills...

— *All right!* A venit să-mi facă o vizită!... Continuă!...

— Mizerabilul ne-ar fi trădat fără ezitare dacă nu aș fi reușit să-l amuțesc pentru vecie... N-a fost chiar atât de ușor... Blestemați de Siouxii erau cât p-aci să pună mâna pe mine... Din fericire, am reușit să le scap și să ajung până la colina lui Grizzly ca să te avertizez de primejdia care ne amenință...

Va urma...

Matthieu Durand
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

► N° 4

STALKING **IN AFGHANISTAN**

TEAM Rafale

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INȘPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERORISM...

KANDAHAR.. TOM NOLANE, JESSICA NATE ȘI PRIETENII LOR DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE AU CĂZUT ÎN CAPCANĂ. NU E NICI O ÎNDOIALĂ CĂ VOR SCĂPA, DAR CU CE PREȚ? ȘI CE ESTE MISTERIOASA UNITATE DE COMMANDO 801 CARE OPEREAZĂ ÎN APROPIEREA FRONTIEREI AFGANE? AU CEI ȘASE SOLDAȚI GPC MISIUNEA DE A SUPRAVEGHEA SATELITUL PRĂBUȘIT PENTRU A PREVENI DISPARIȚIA SA? CÂT DESPRE PROCESORUL QUANTUM, ACUM ESTE CLAR FAPTUL CĂ TALIBANII AU RECUPERAT TEHNOLOGIA CARE VALOREAZĂ AUR. EI HOTĂRĂSC SĂ-L VÂNDĂ LUI ANATOLI GURCHEV, LIDERUL MONDIAL AL TRAFICANȚILOR DE ARME. DATĂ FIIND IMPORTANȚA FINANCIARĂ A TRANZACȚIEI, EL DECIDE LUARE DE MĂSURI EXTREME PENTRU A SCOATE PROCESORUL DIN AFGANISTAN.

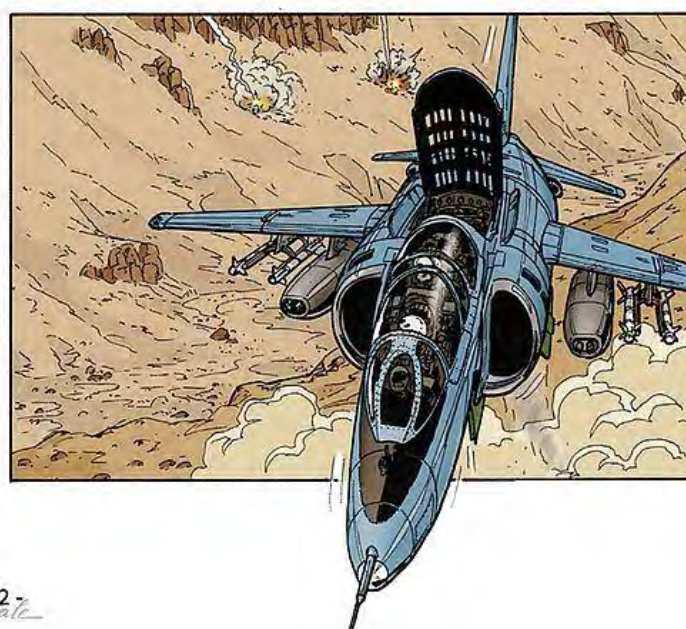
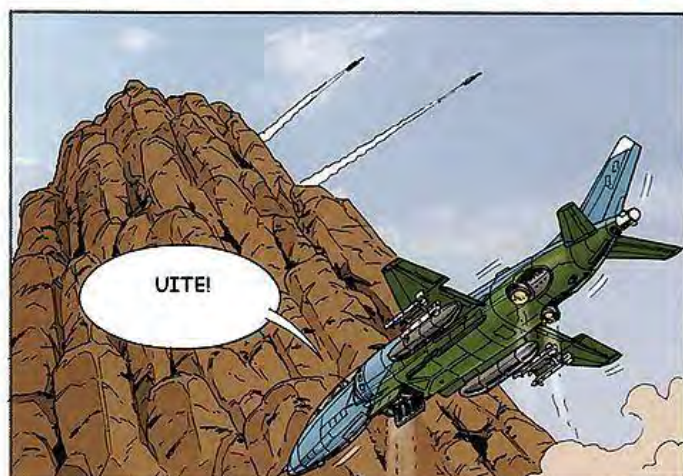
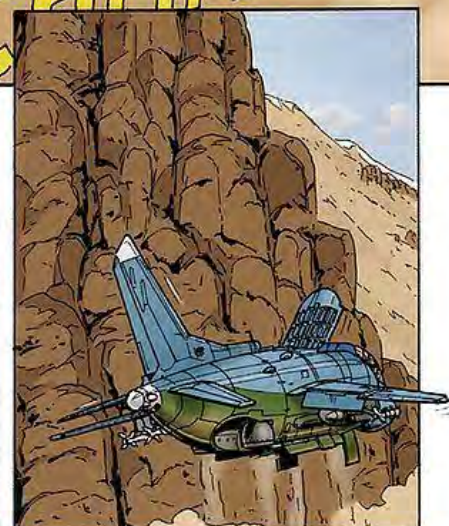
TOM, JESSICA ȘI CAMARAZII LOR DIN 1/7 PORNIȚI PE URMELE RAPIDULUI ȘI VICLEANULUI INAMIC SE VOR CONFRUNTA LA VITEZE DE 1,6 MACH DEASUPRA MUNȚILOR AFGANI PÂNĂ LA MARGINEA DEȘERTULUI IRANIAN..

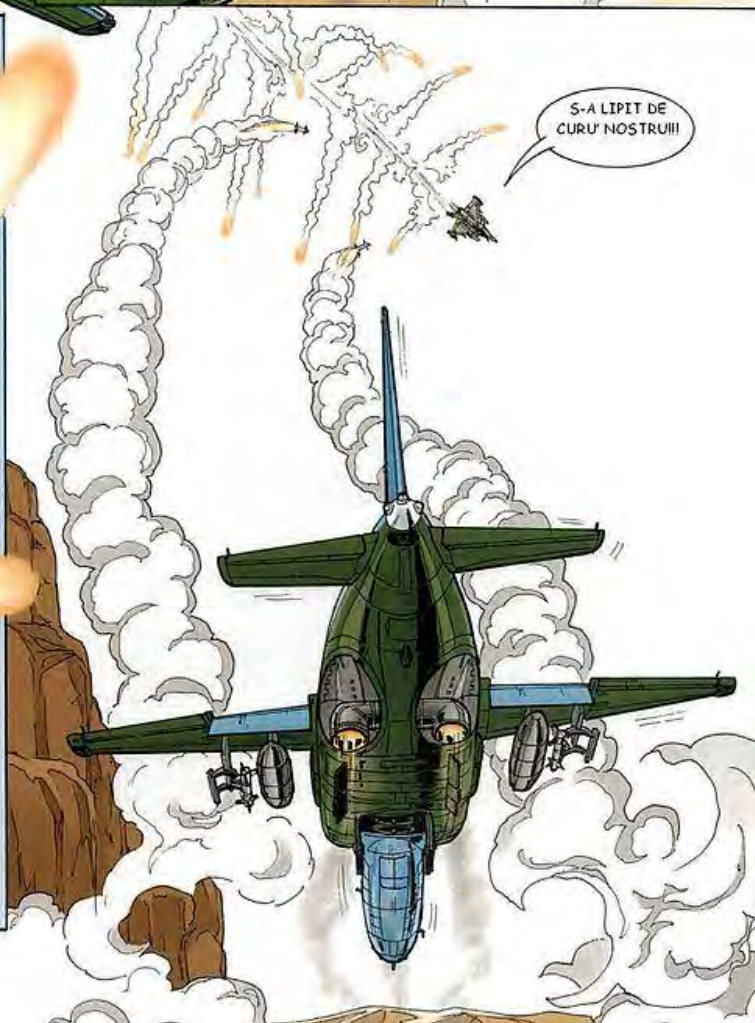
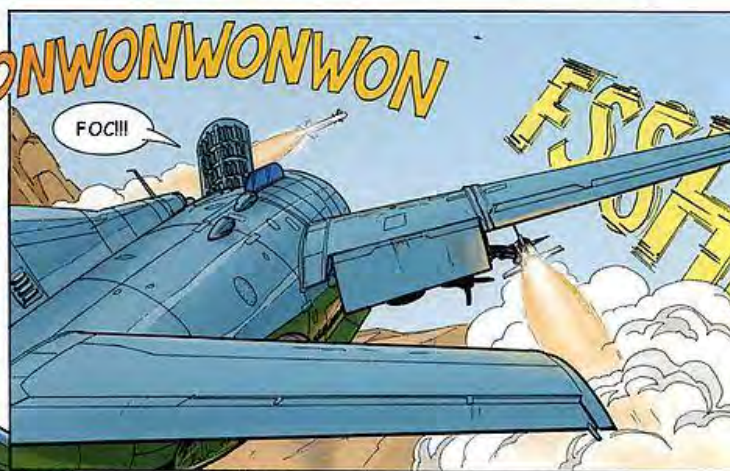
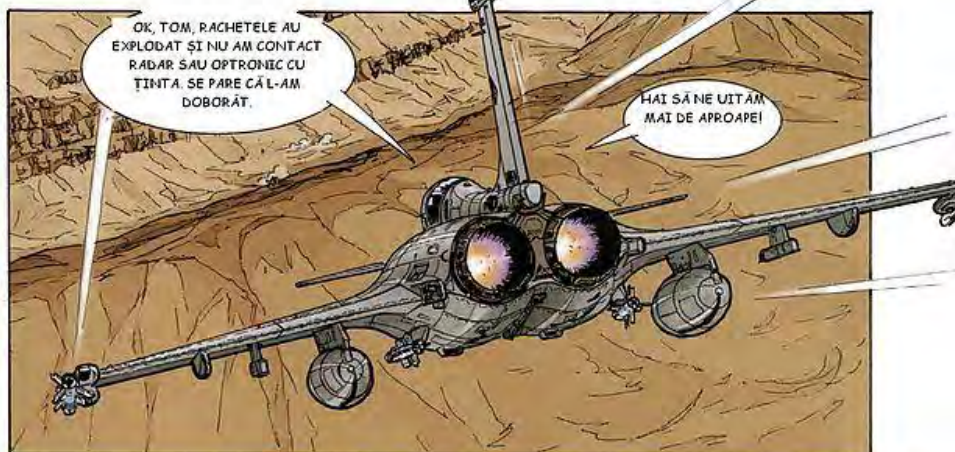
VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

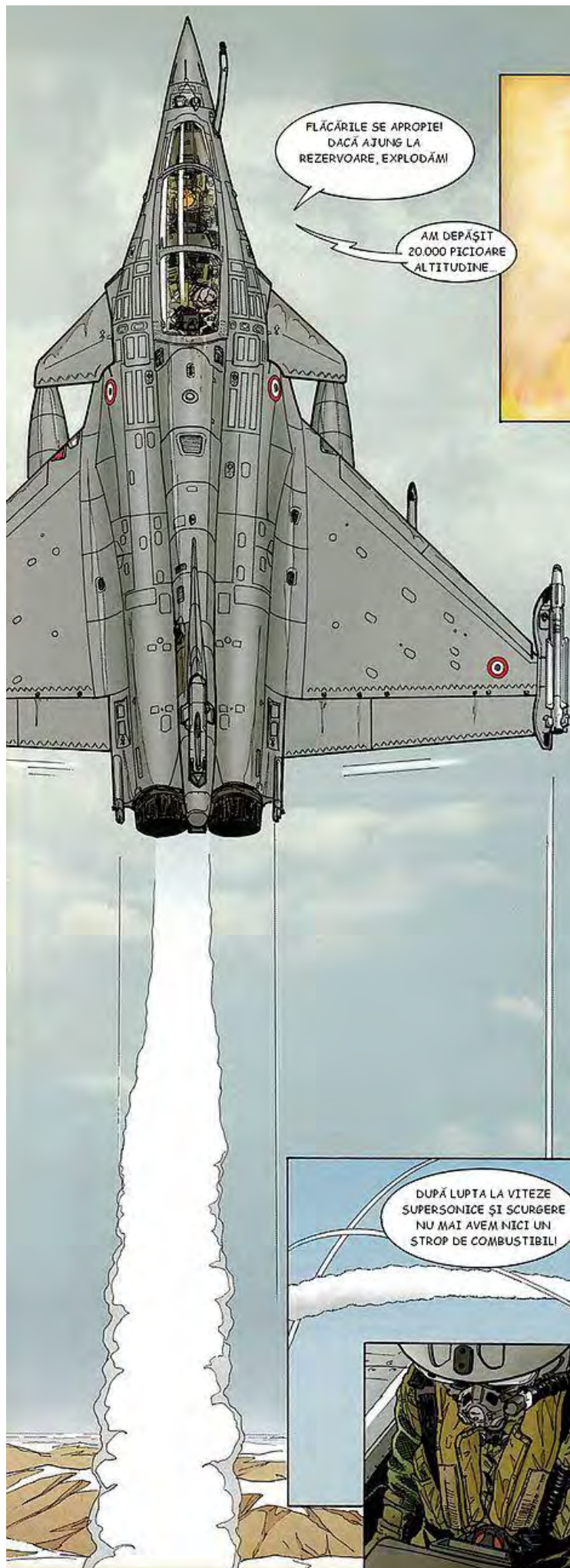
10/12/2011

FLĂCĂRILE SE APROPIEI
DACĂ AJUNG LA
REZERVOARE, EXPLODĂMI!

AM DEPĂȘIT
20.000 PICIOARE
ALTITUDINE

AM DEPĂȘIT 25.000... DOAR
CÂTEVA SECADE ÎNCĂ!

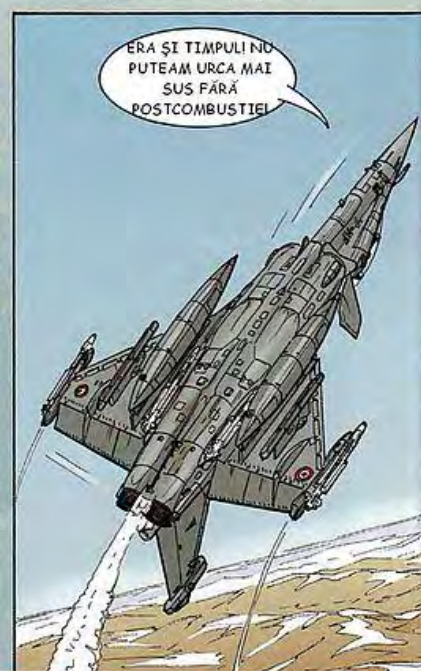
TOM, NE AJUNGE
DIN URMA!

30.000
PICIOARE!

FLĂCĂRILE... S-AU
STINS!

OK, REVENIM PE
DIRECȚIA
NORD-EST...

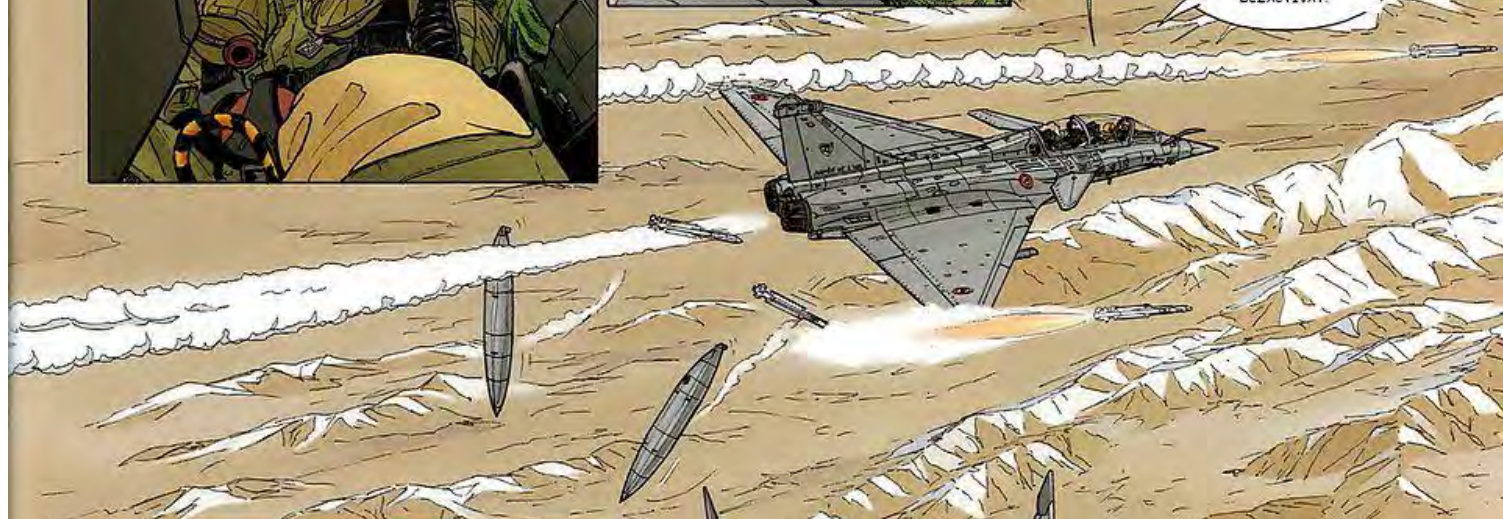
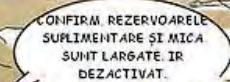
ERA ȘI TIMPUL ÎN
PUTEAM URCA MAI
SUS FĂRĂ
POSTCOMBUSTIE!

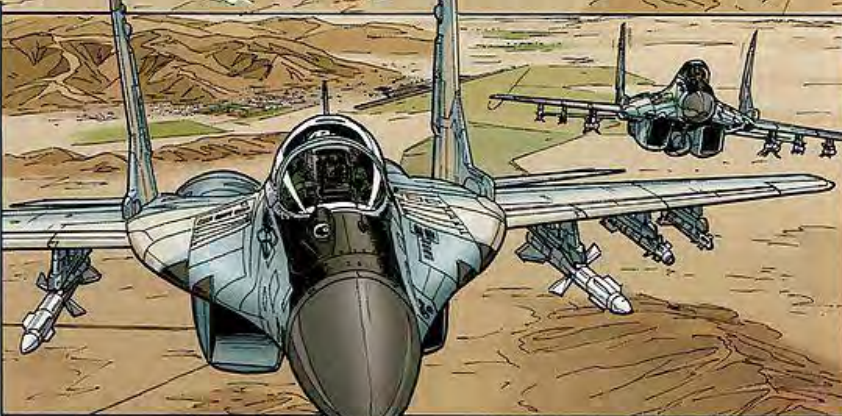
DUPĂ LUPȚA LA VITEZE
SUPERSONICE ȘI SCURGERE
NU MAI AVEM NICI UN
STROP DE COMBUSTIBIL!

AVEM O PROBLEMĂ...
AVIONUL-CISTERNĂ SE
AFLĂ LA PEȘTE 500 MILE.
NU PUTEM AJUNGE PÂNĂ
ACOL!

ÎN ACELAȘI TIMP, LA BAZA AERIANĂ BIRGAND...

ÎN TRETIMP, LA SOL ÎN DIRECȚIA
OPUSĂ...

JESS, FORGER A
TRECUT FRONTIERA!

DUPĂ ELI

RISCĂM SĂ DECLANȘĂM
UN INCIDENT
INTERNĂTIONALI

ORDINELE SUNT CLARE:
RECUPERAREA SAU DISTRUGEREA
PROCESORULUI QUANTUM CU
ORICE PREȚ! NOI ACȚIONĂM,
DIPLOMAȚII SĂ REPAR
CONSECINȚELE.

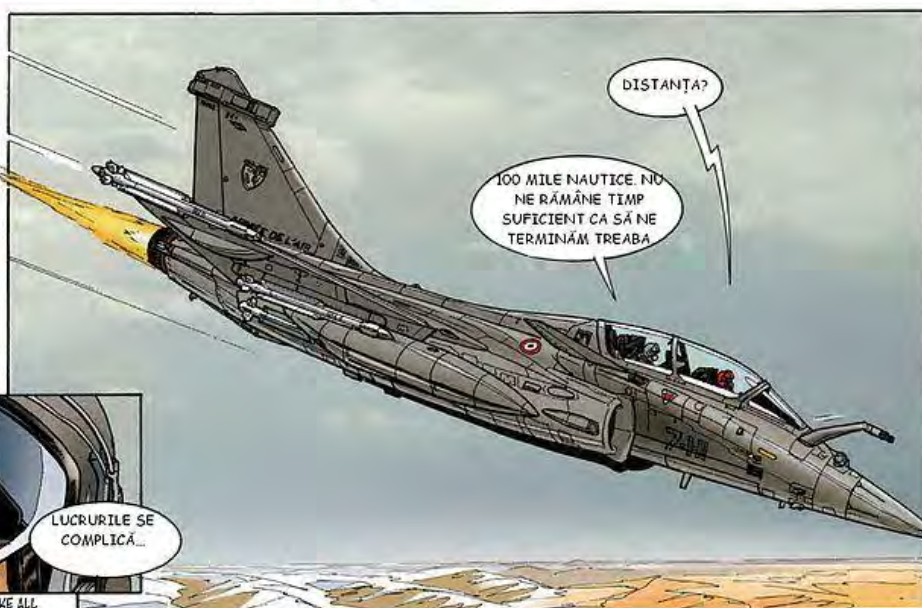

DOAR DACĂ NU O FACEM
NOI ÎNSINE. ȘI NU MAI
TĂRZIU DE DOUĂ
MINUTE! FII ATENT LA
RADARI!

SHIT!

CONFORM SPECTRA, SUNTEM
VIZAȚI DE UN "SLOT BACK".
ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ VIN
NIȘTE MIG-29 FULCRUM! ȘI
SUNT ÎN MODUL ATACI

LUCRURILE SE
COMPLICĂ...

DISTANȚA?

100 MILE NAUTICE. NU
NE RĂMÂNE TIMP
SUFICIENT CA SĂ NE
TERMINĂM TREABA

* RADAR OF MIG-29 IS TOPAZ NO19P "SLOT BACK", WHICH, LIKE ALL
RADARS, HAS A UNIQUE ELECTROMAGNETIC SIGNATURE.

PREGĂTEȘTE DOUĂ
MICA-EM PENTRU
LANȘARE ASUPRA LUI
FORGER.

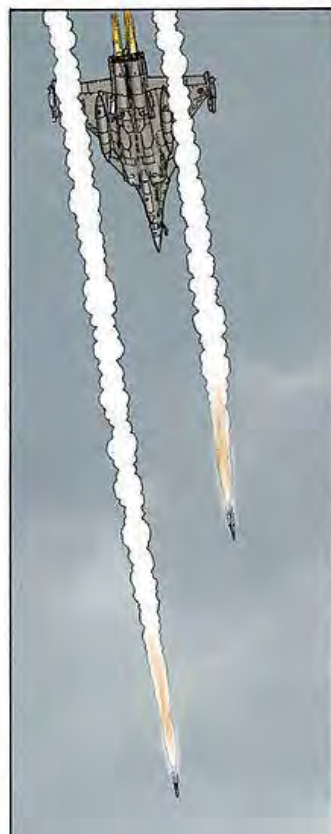
NICI O MARJĂ DE
EROARE. ÎL
DOBORĂM ÎN NEZ

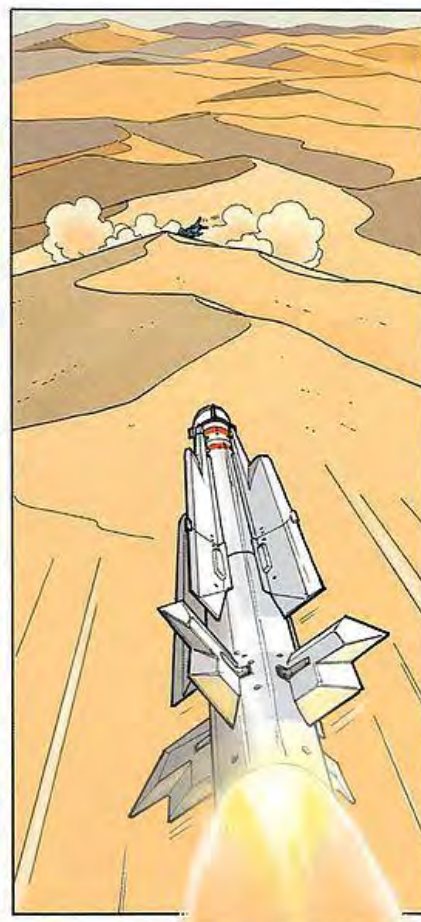
"NO ESCAPE ZONE: RACHETA GHIDATĂ RADAR ARE
UN UNGHI MAI ÎNGUST ȘI O DISTANȚĂ MAI MICĂ
DE ACȚIUNE FAȚĂ DE AVIONUL CARE O LANSEAZĂ.
PENTRU A AVEA ȘANSE MAXIME DE LOVIRE A
ȚINTEI, AVIONUL TREBUIE SĂ GHIDEZE RACHETA
CÂT MAI MULT TIMP POSIBIL, CE ÎMPLICĂ
RĂMÂNAREA ACESTUIA ORIENTAT CĂTRE ȚINTĂ

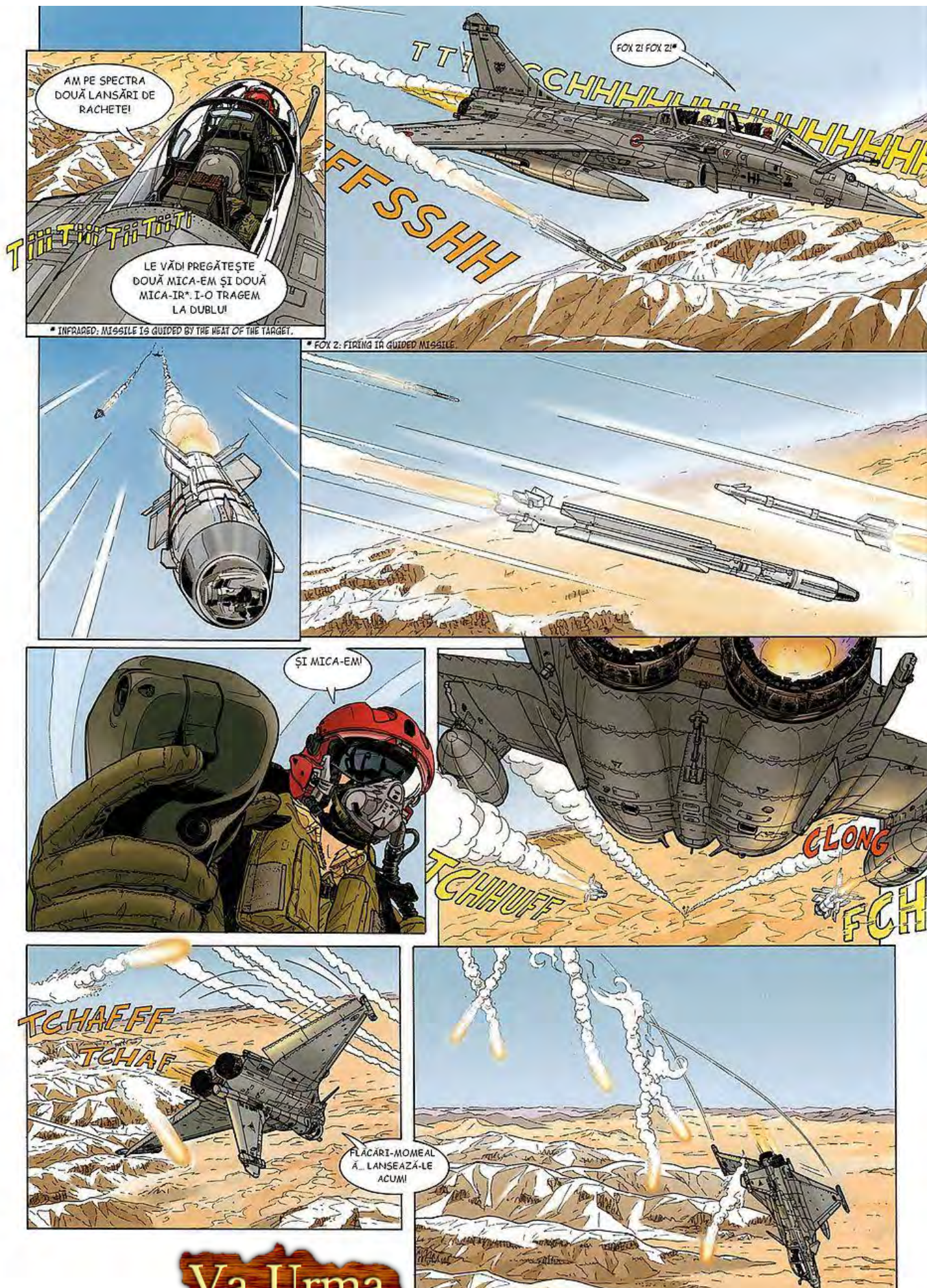

CÂND EȘTI
GATAI

FOCI FOX3! FOX 3!

CITITI !

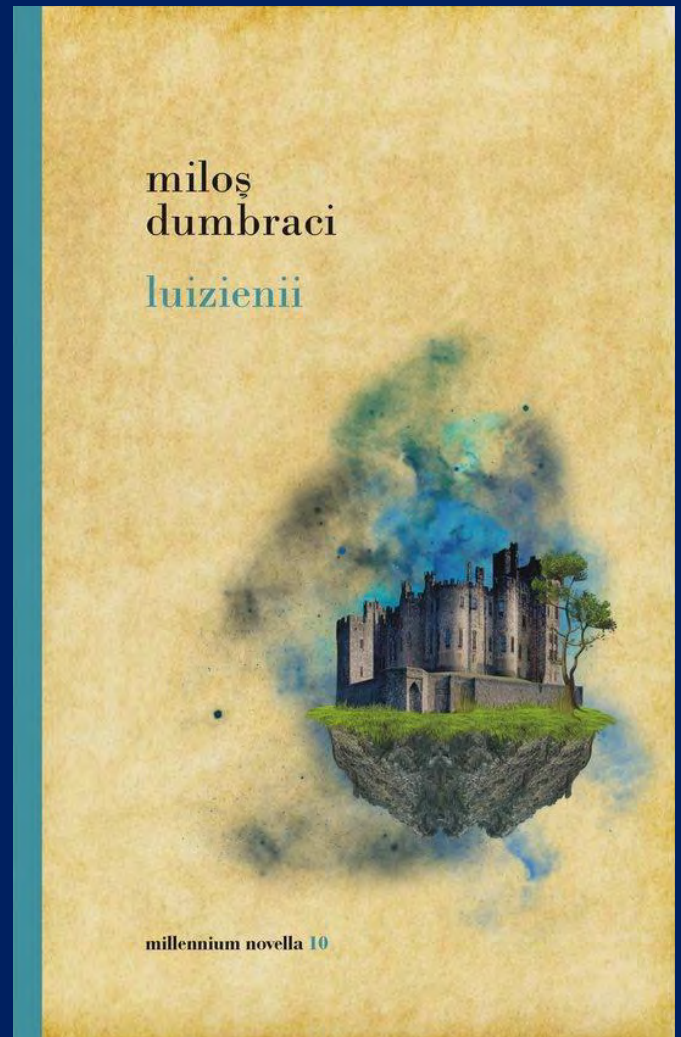
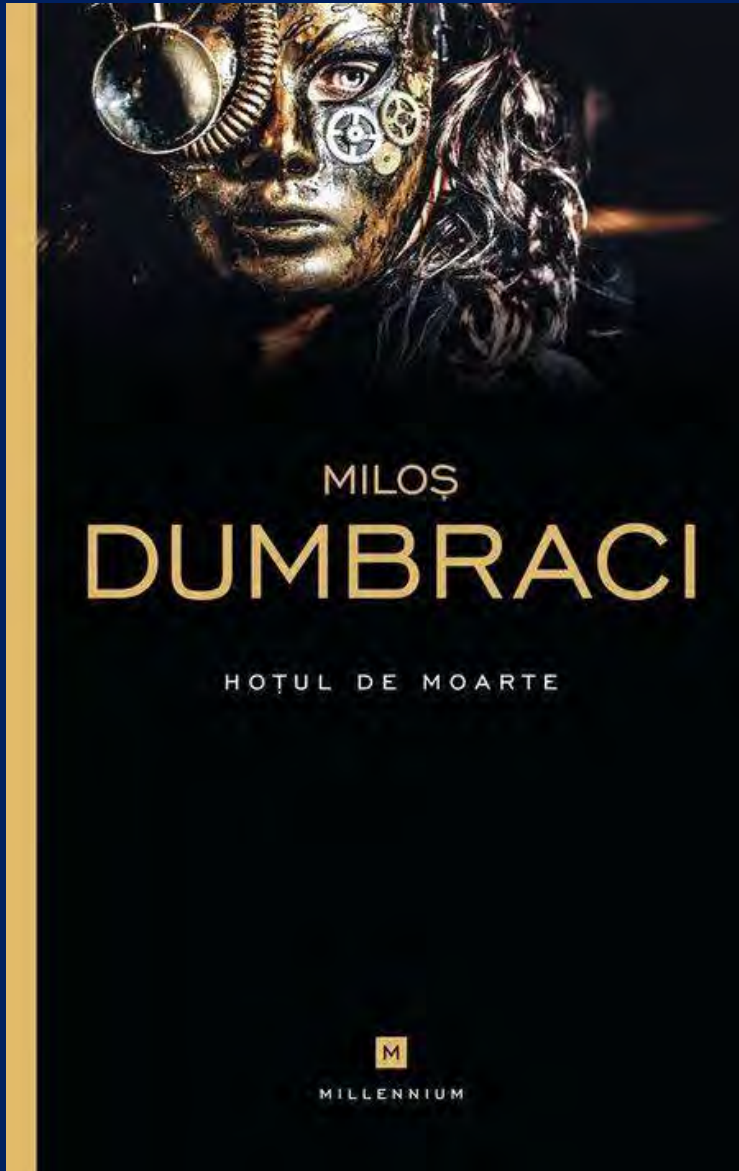
GAZETA SF

Revistă electronică de artă și literatură speculativă

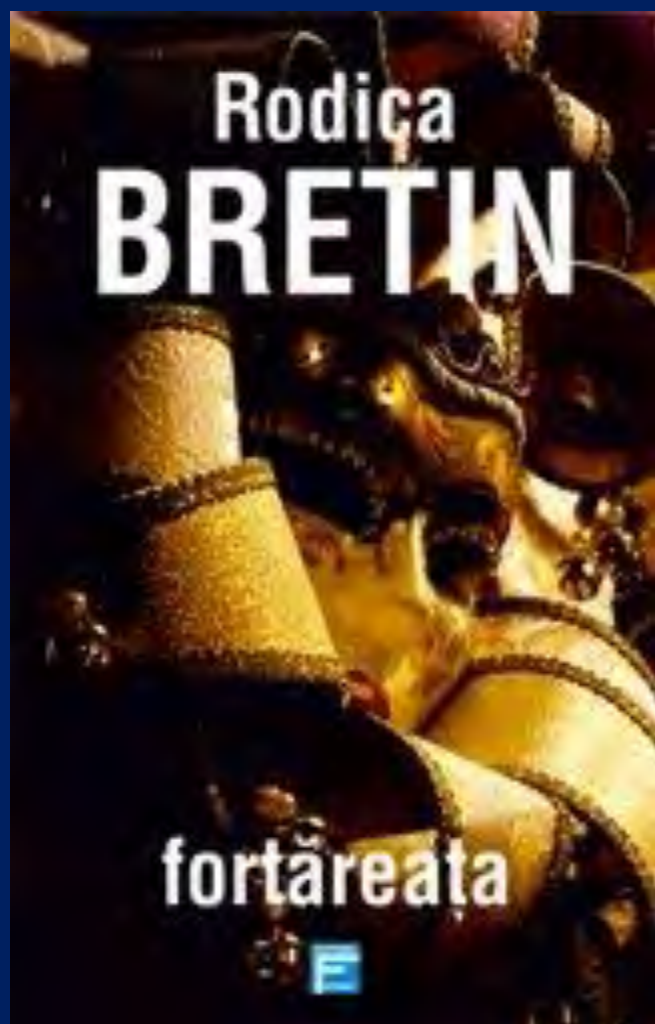
<http://fanzin.clubsf.ro>

MILOȘ DUMBRACI

Rodica BRETIN

Florin PURLUCA

Lansare de Carte
Editura PAVCON

FLORIN PURLUCA

26 aprilie 2017, orele 17.00
la Biblioteca Duiliu Zamfirescu, sediul central
Invitați :
FLORIN PURLUCA - Scriitor
CONSTANTIN PAVEL - Editor, Scriitor

